A412247

VII. évfolyam, 13. szám

1951. március 29

Ludas Matyi

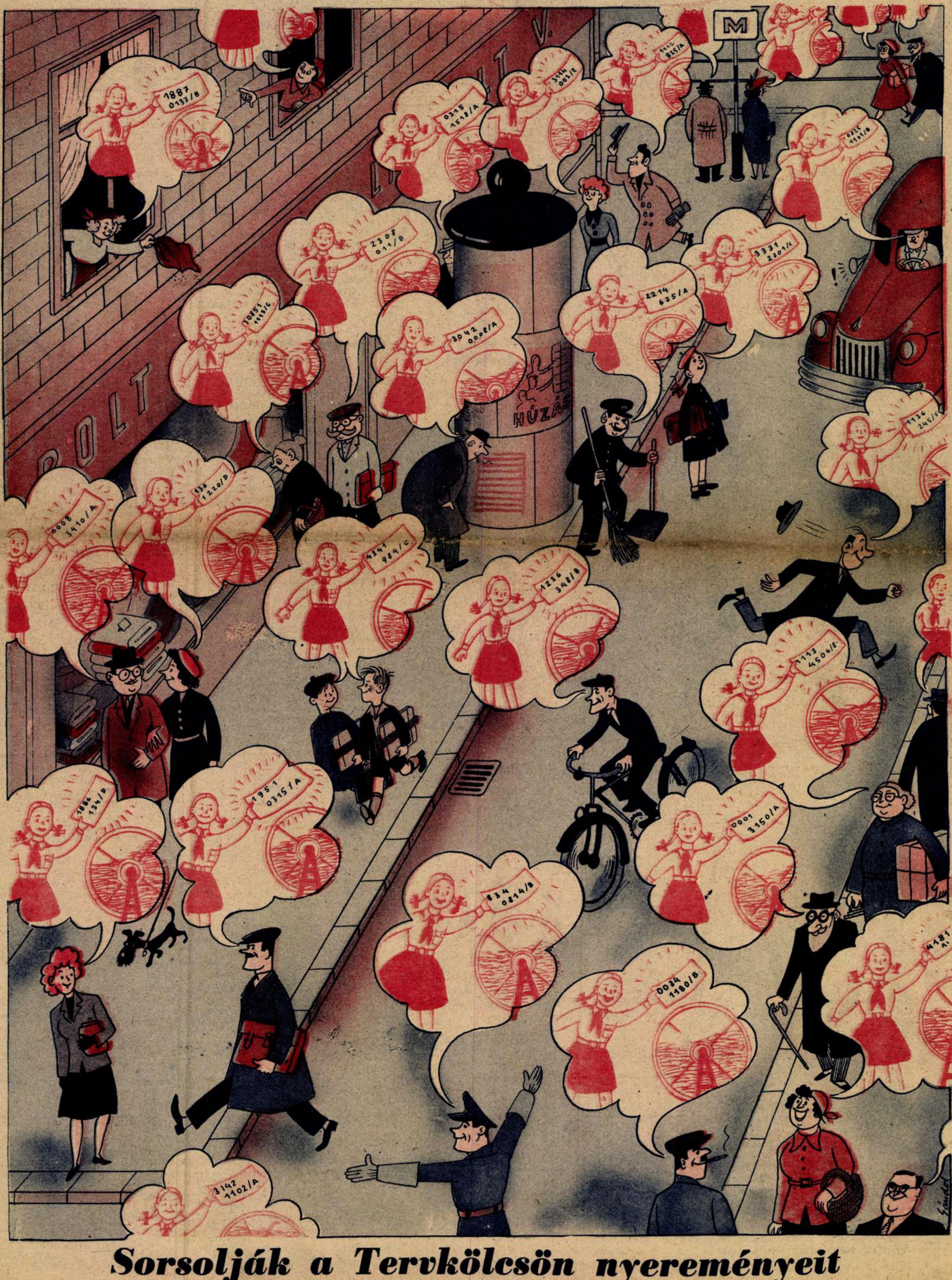
BOLT
M
HÚZÁS
1887 0137/B
0315 1518/A
3144 002/E
1142 825/A
0325 1101/B
2308 011/B
10851 1118/C
3042 0008/A
2214 675/A
3331 2701/C
1136 245/E
0008 3410/A
436 1220/D
4341 984/C
1236 348/B
1143 4506/E
1886 134/D
1951 0315/A
0001 3150/A
834 0814/B
0034 1180/B
4181
3142 1102/A
Sándor

Sorsolják a Tervkölcsön nyereményeit

Mindenkinek a főnyeremény jár a fejében.

70 fillér

Gyilasz beszámol londoni útjáról

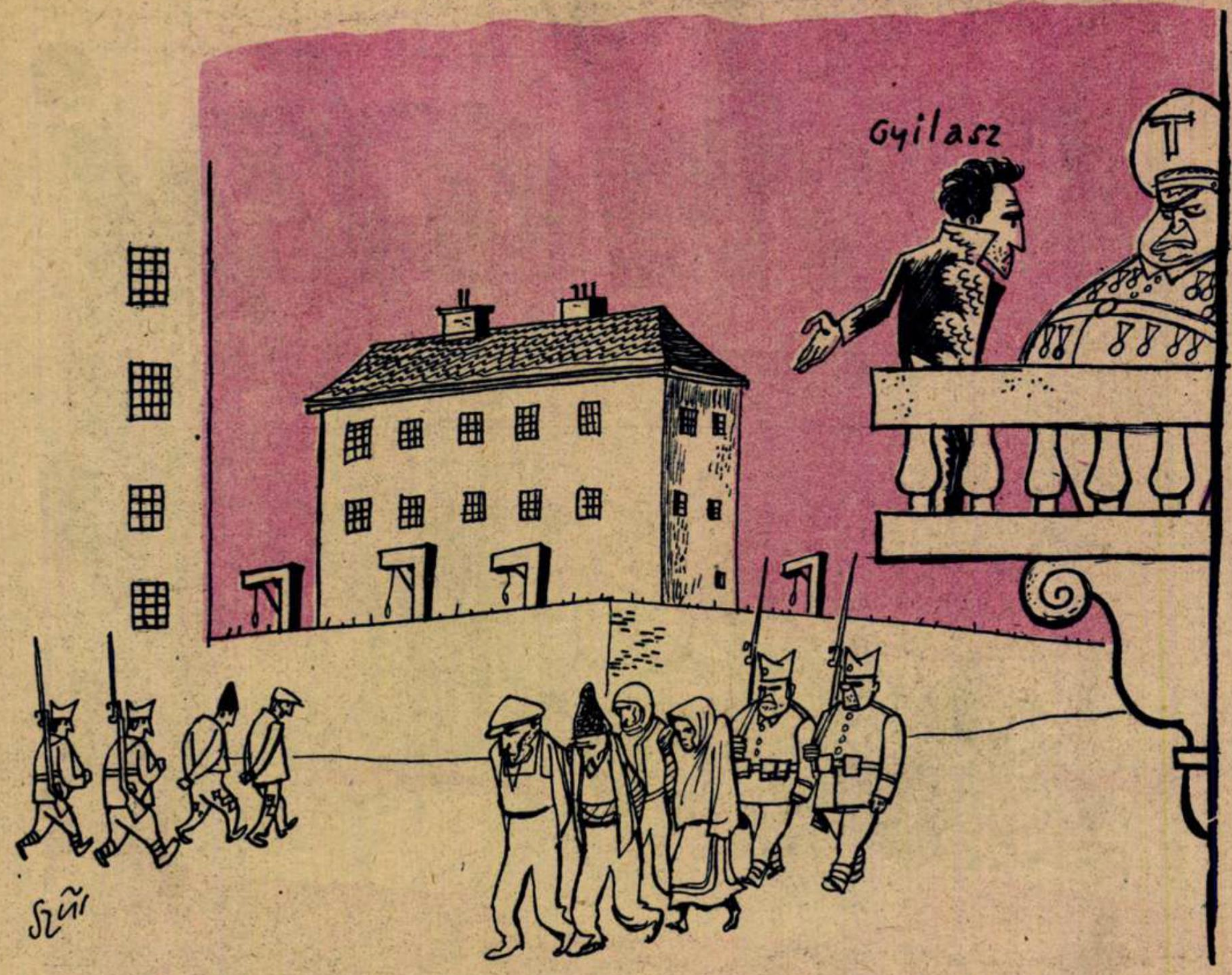

— Vezérem! Anglia még nem egészen tart ott, ahol mi, de a legjobb úton halad...

Jobb, mint a kartell

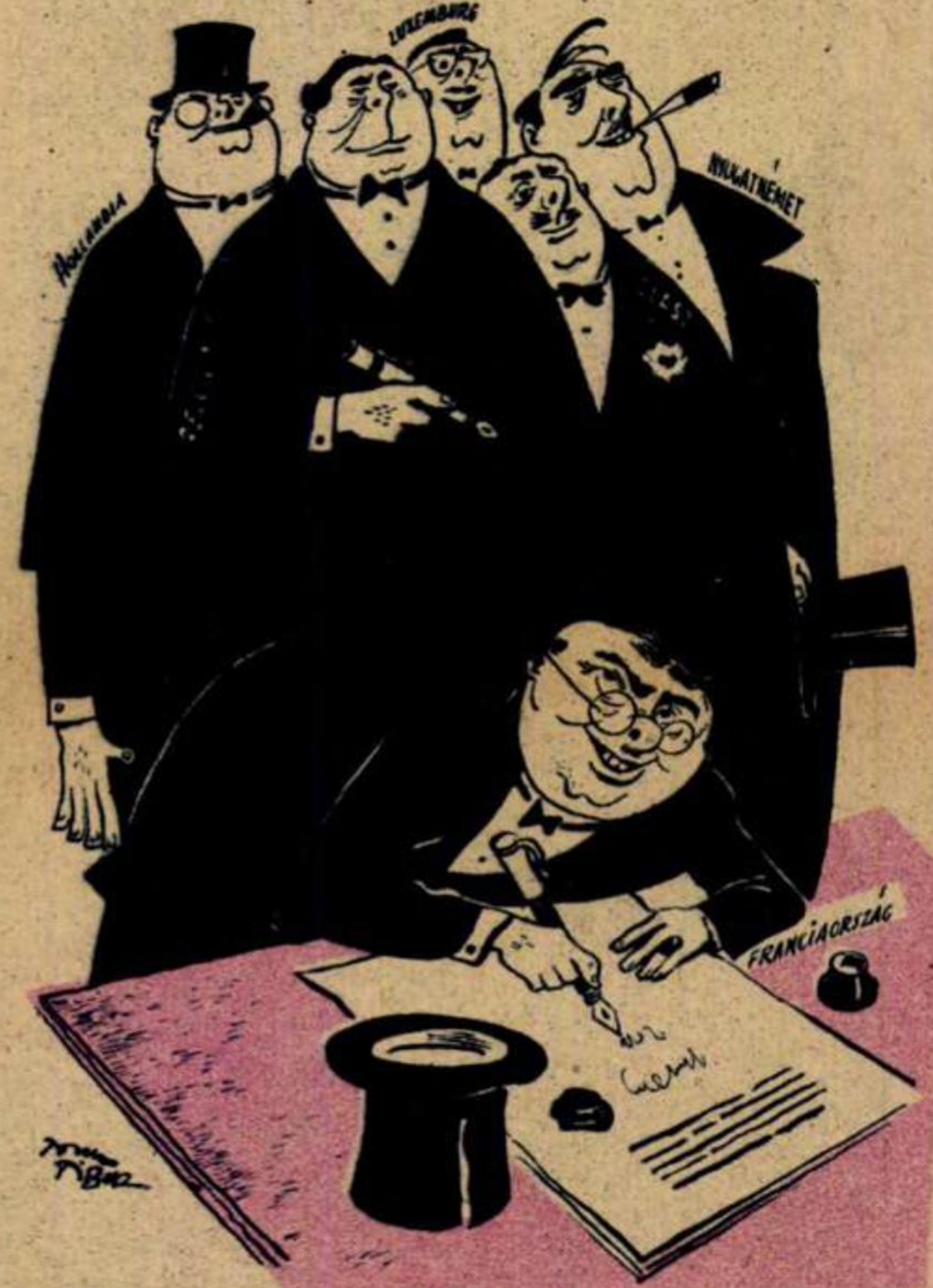

Francia tőkés: Örömmel írjuk alá a Schuman-tervet, mely új fejezetet nyit a kizsákmányolás történetében.

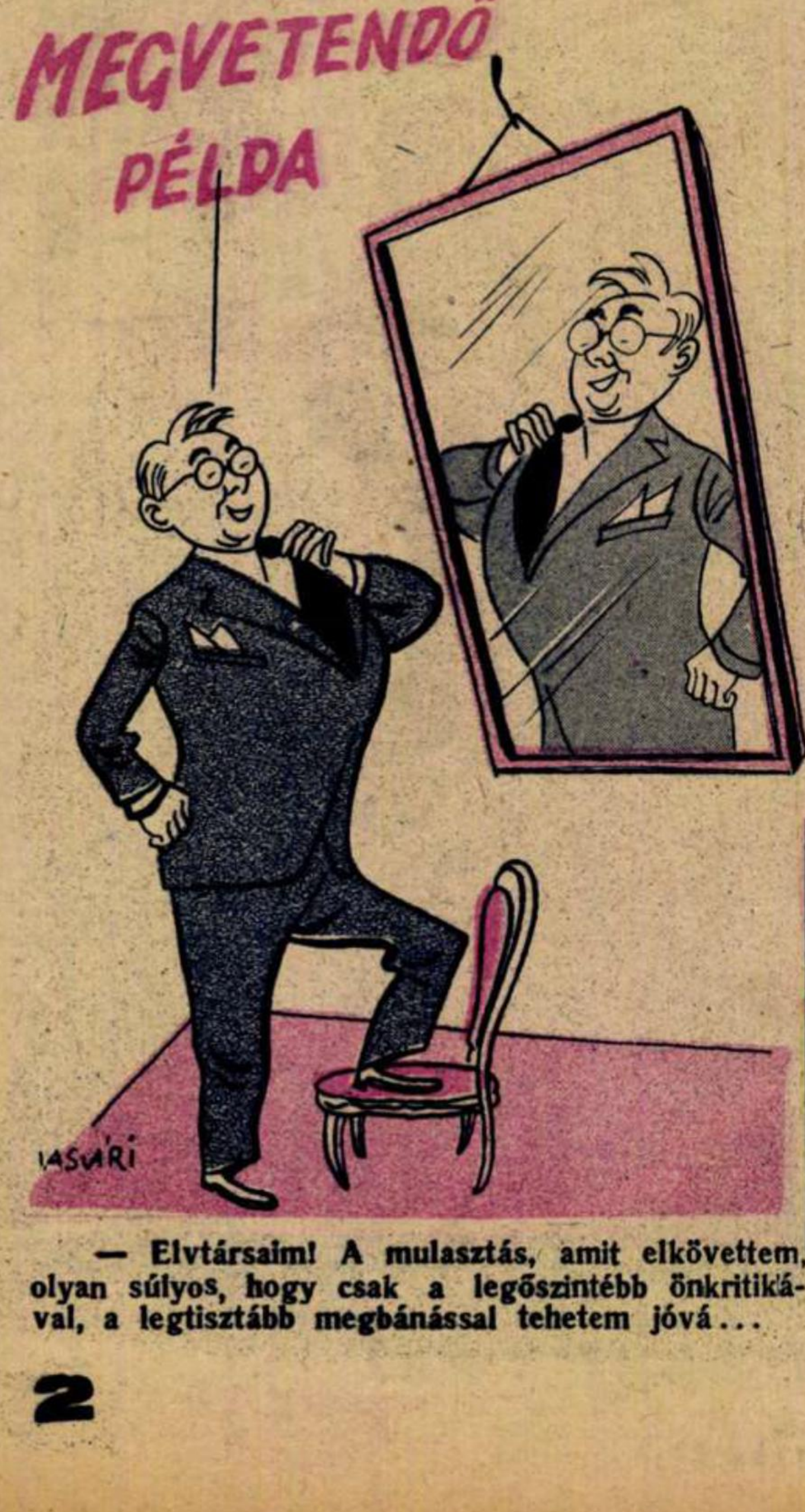

— Elvtársaim! A mulasztás, amit elkövettem, olyan súlyos, hogy csak a legőszintébb önkritikával, a legtisztább megbánással tehetem jóvá...

Anyagtakarékosság, nem hanyag takarékosság

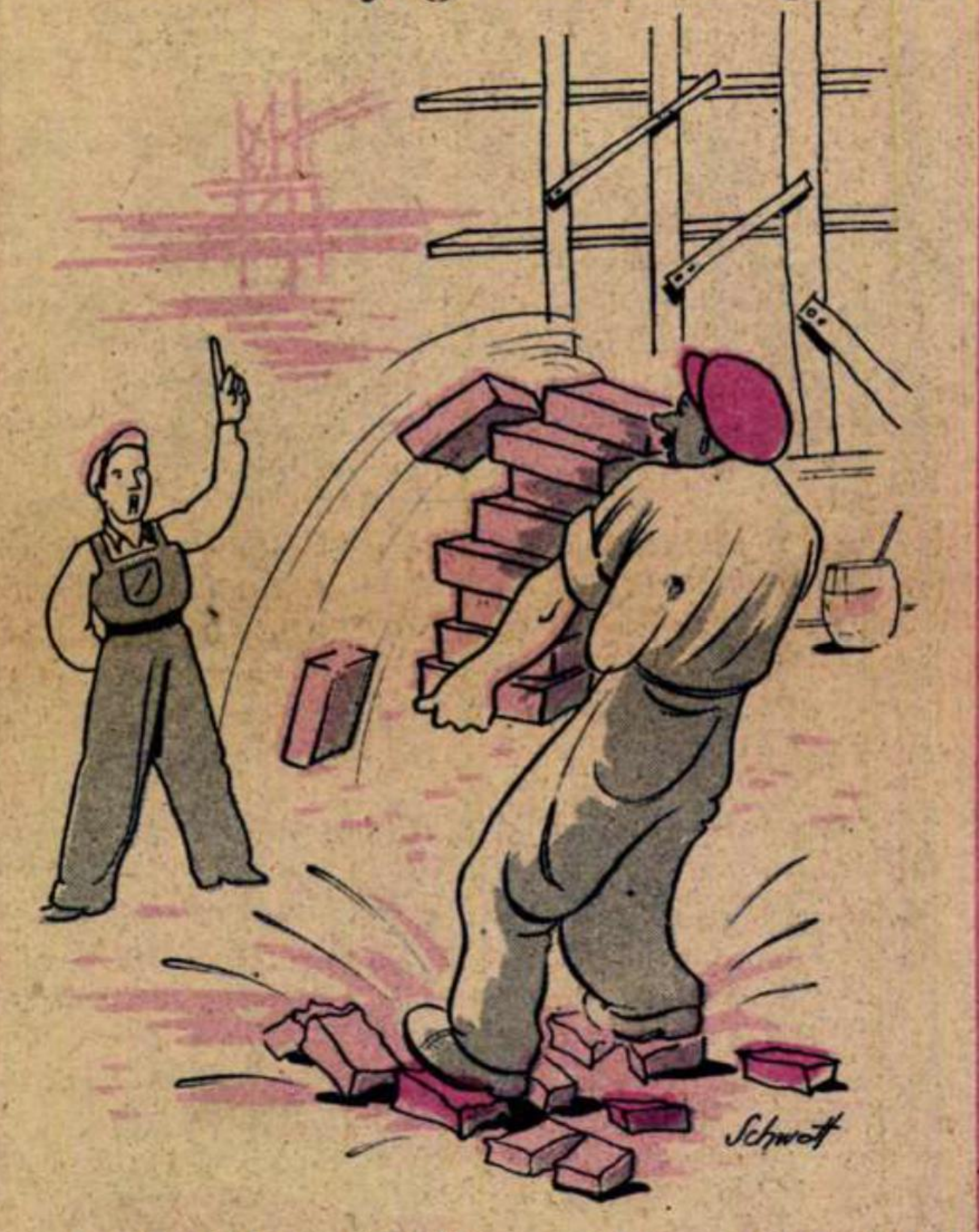

— Szaktárs, úgy látom, hogy az idővel tud takarékoskodni, de a téglával nem.

PÁRISBAN

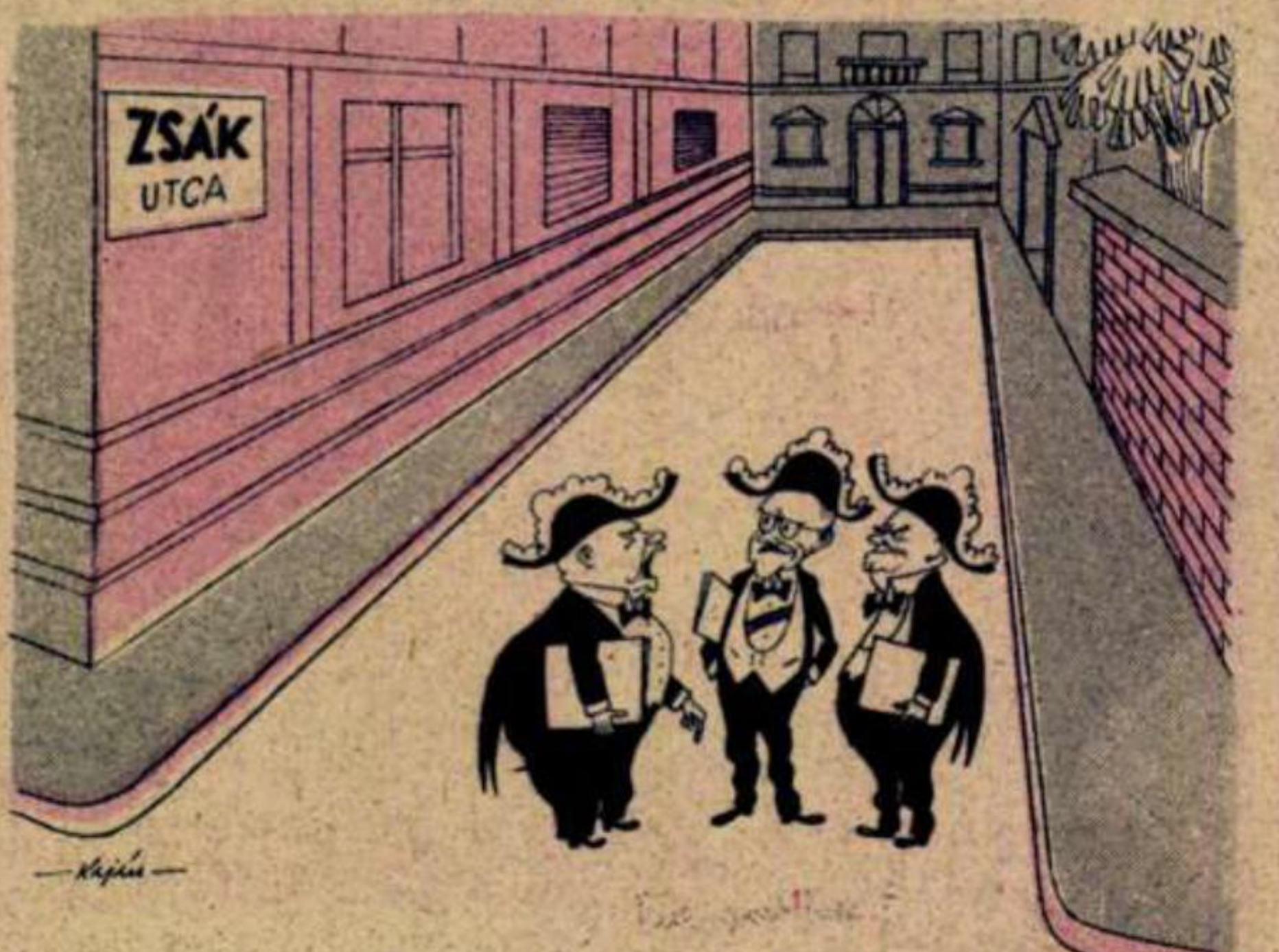

— Uraim, mindent el kell követnünk, hogy a konferenciát ide hozzuk.

Kis kabaré

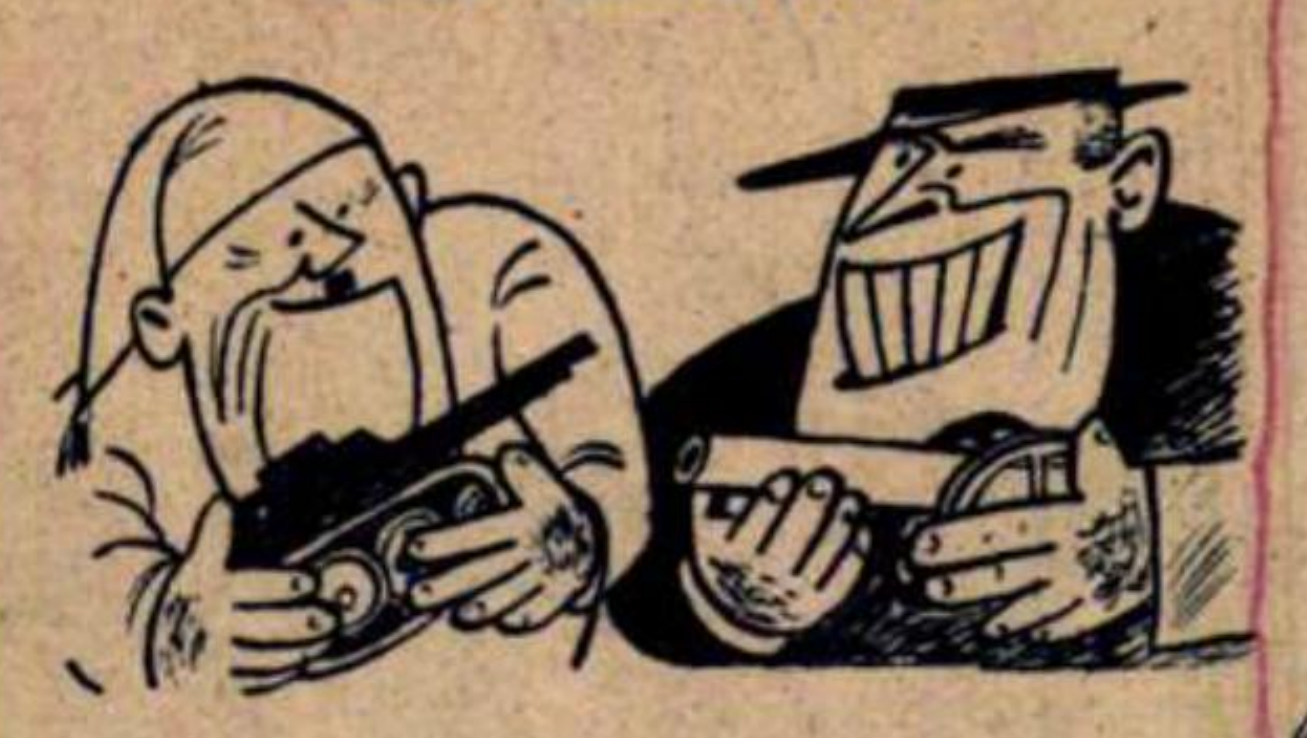

NACI HANSI: Találd ki, mi van a kezemben!
FASISZTA HARRY: Tank?
HANSI: Te kukucskálsz!
HARRY: Dehogy kukucskálok! Én tettem bele!
HANSI: Hát akkor mért vágsz olyan arcot, mintha nem te tetted volna bele?
HARRY: Mert ha Közvélemény bácsi megtudja, akkor megszid... Te, nem forralsz valami rosszat avval az ágyúval?
HANSI: Dehogynem. Háborút forralok.
HARRY: Akkor jól van. Mit grimaszolsz, te csacsi?
HANSI: Semmi, csak próbálok olyan arcot vágni, mint aki nincs felfegyverkezve.
HARRY: Jól van, csak csináld! Addig én hozok még tankot!
HANSI: Jó! Aztán majd játszunk megint a tűzzel!
HARRY (csámcsog): Finom lesz! Azt mondják a felnőttek, hogy az a gyerek, aki a tűzzel játszik, az be szokott... (Vihog.)
HANSI (elbőgi magát).
HARRY: Mit bőgsz, te hülye?
HANSI: Eszembe jutott az Adolfka bátyám...

Még jó, hogy kinyomtam a hokkedlit!

Már hallottam róla, gyanakodtam is, éppen ezért vettem két súlyzót, 14-re futottam az MHK-ban a száz métert, reggel tízszer kinyomtam a konyhahokedlit és guggoló állásban futottam körül a szobát.

— Megbolondultál? — kérdezte a feleségem kétségbeesve.

— Nem — feleltem és törzshajlítást csináltam az asztalon. — Estére erős izmokat kell szereznem!

— Estére??

— Igen! Este a Vörös Csillag moziba megyünk!

Úgy nézett rám, hogy jobbnak láttam abbahagyni a tornászást és elsiettem. Este a mozi előtt találkoztunk. Még mindig némi gyanakvással szemlélt.

Végignéztük a filmet, aztán mikor kifelé jöttünk, megszólalt:

— Áruld el már végre, miért kellett neked ma estére izmokat szerezned?

Nem szóltam egy szót sem, csak lemutattam az előcsarnokra, ahol a kitóduló óriási tömeg éppen megrohamozta a ruhatárat. A ruhatár nevű erődítményt derékmagasságig sánccal vették körül, amögött lógtak a kabátok, kalapok, ernyők és három védtelen ruhatárosnő. A sánc másik oldalán pedig legalább négyszáz támadó néző, kabát nélkül, ernyőkre szomjasan...

— Látod — mondtam derűsen és kihúztam magam — hát ezért! Te maradj csak itt!

Ezzel bevetettem magam a küzdelembe. Cseles horogütéssel átküzdöttem magam a sáncfalig, innen már sokkal tisztában szórhattam a többiekkel együtt a szitkokat a ruhatárosok felé, akik végeredményben nem is tehettek arról, hogy csak ennyien vannak, mert ők szívesebben lennének többen...

Még jó, hogy reggel kinyomtam a hokkedlit! Most könnyedén emeltem le magamról két idősebb férfit és egy kövér nőt, sőt, a guggoló állás gyakorlásának köszönhettem, hogy ki tudtam mászni néhány kabát alól, amelyeket hozzámvágott valaki, néhány esernyővel és egy gyermeksárcipő egyik felével együtt.

Mondhatom, pompás szórakozás ez, persze, csak akkor, ha az ember tréningben van. A nézők egyik része résztvett a ruhatári pankráláson, a másik része a lépcsőkről nézte a csataképet, közben bíztatta a küzdőket: *„Jenő, az a barnagalléros, azt kérd el... Harminchetes, negyvenhatos, hogy az a magasságos..."*

A mozielőadás pankrálással együtt három és fél óra hosszat tartott. Mikor odahaza a feleségem még az éjszaka felvarrta a zakóm ujját és az egyik zsebemet, ami leszakadt, nagyot nyujtóztam.

— No, — mondtam — jövő héten azért olcsóbban szórakozunk!

Csodálkozva nézett rám.

— Igen, igen... Jövő héten színházba megyünk! Ott *díjtalan* a ruhatár, nem úgy, mint a moziban, ahol a ruhatárban *ötven fillérért ennyi sok szépet és jót igérnek az embernek*...

Azzal megtapogattam a fejemet, ahol csendesen, de annál meggyőzőbb erővel nyomakodott kifelé egy daganat, pusztán azért, mert a Vörös Csillag moziban ruhatárba tettem a kabátomat...

Vajda Albert

Ha a közmondás valóra válna,

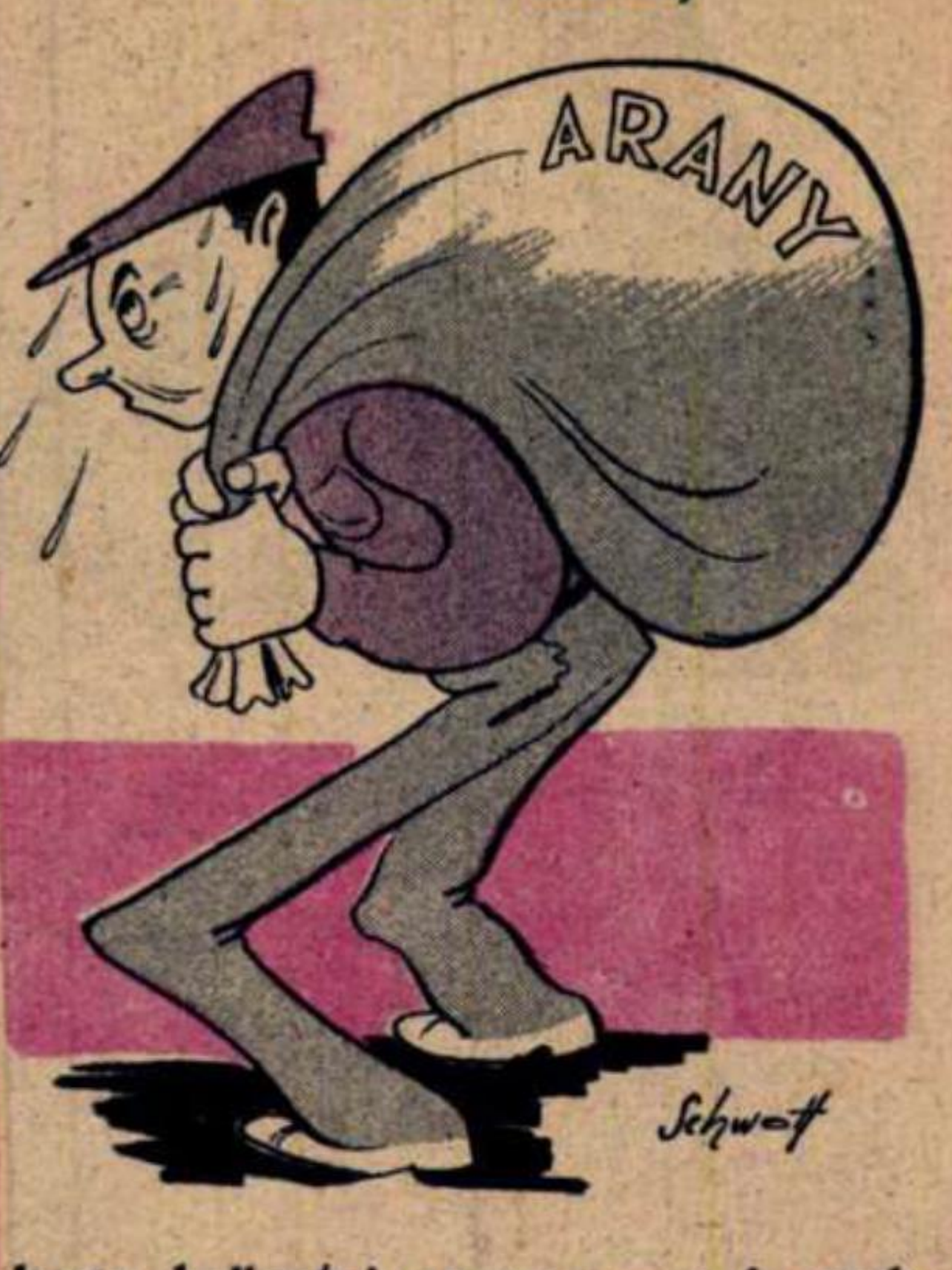

hogy hallgatni arany, — sok szaktársunk így menne haza a termelési értekezletről.

Füstszűrővel látják el a pesti gyárkéményeket

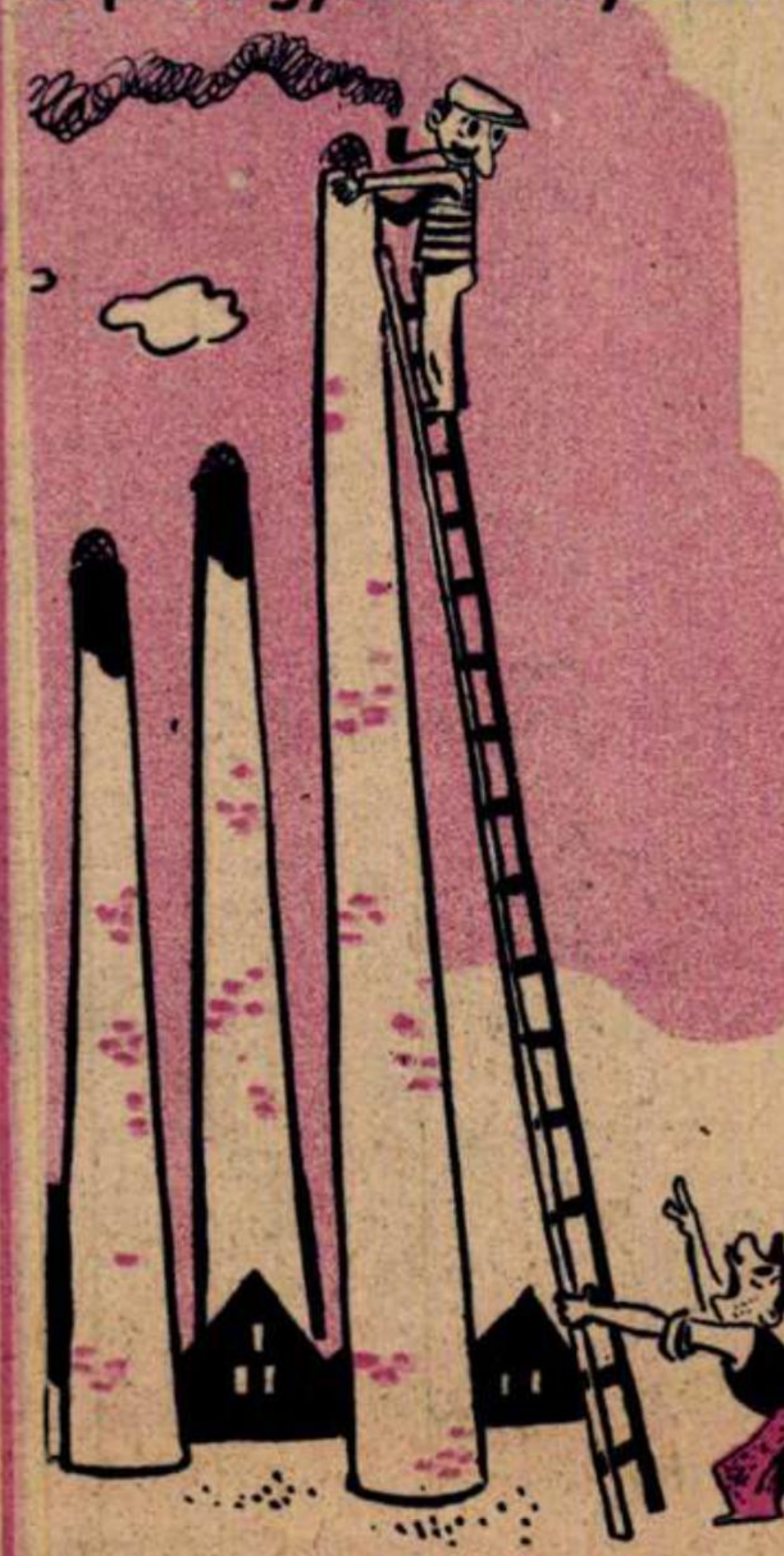

— Hé, szaktárs, igazítsa meg azt a szűrőt, mert még füstöl a kémény...

— Nem az füstöl, — én pipázom!

A GYÁR TÁVSZÓNOKA

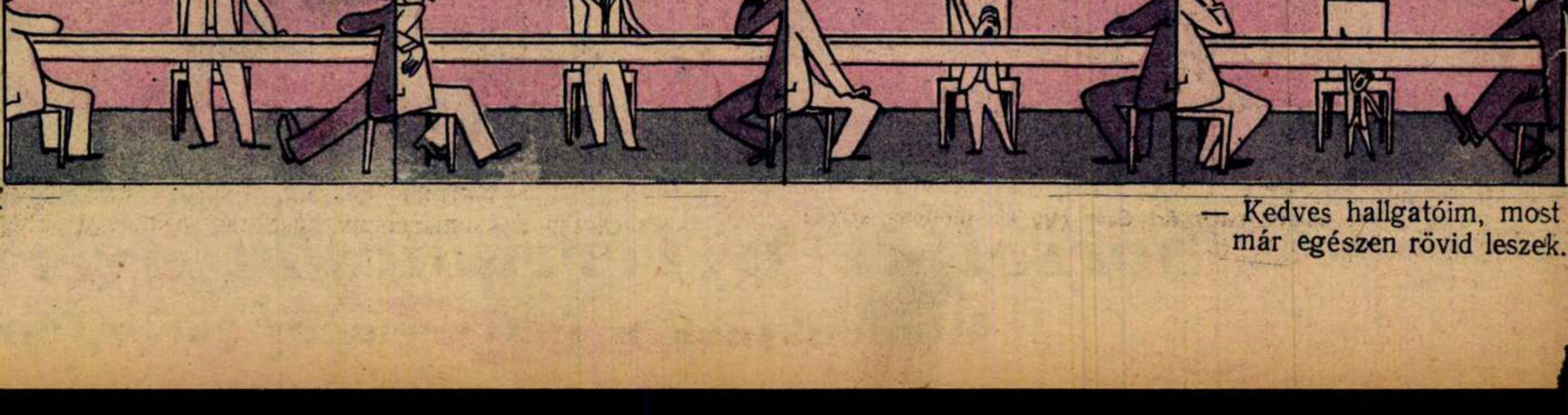

— Kedves hallgatóim, most már egészen rövid leszek.

Egy alapszervi párttitkár, aki még nem hallott a személyes példamutatásról

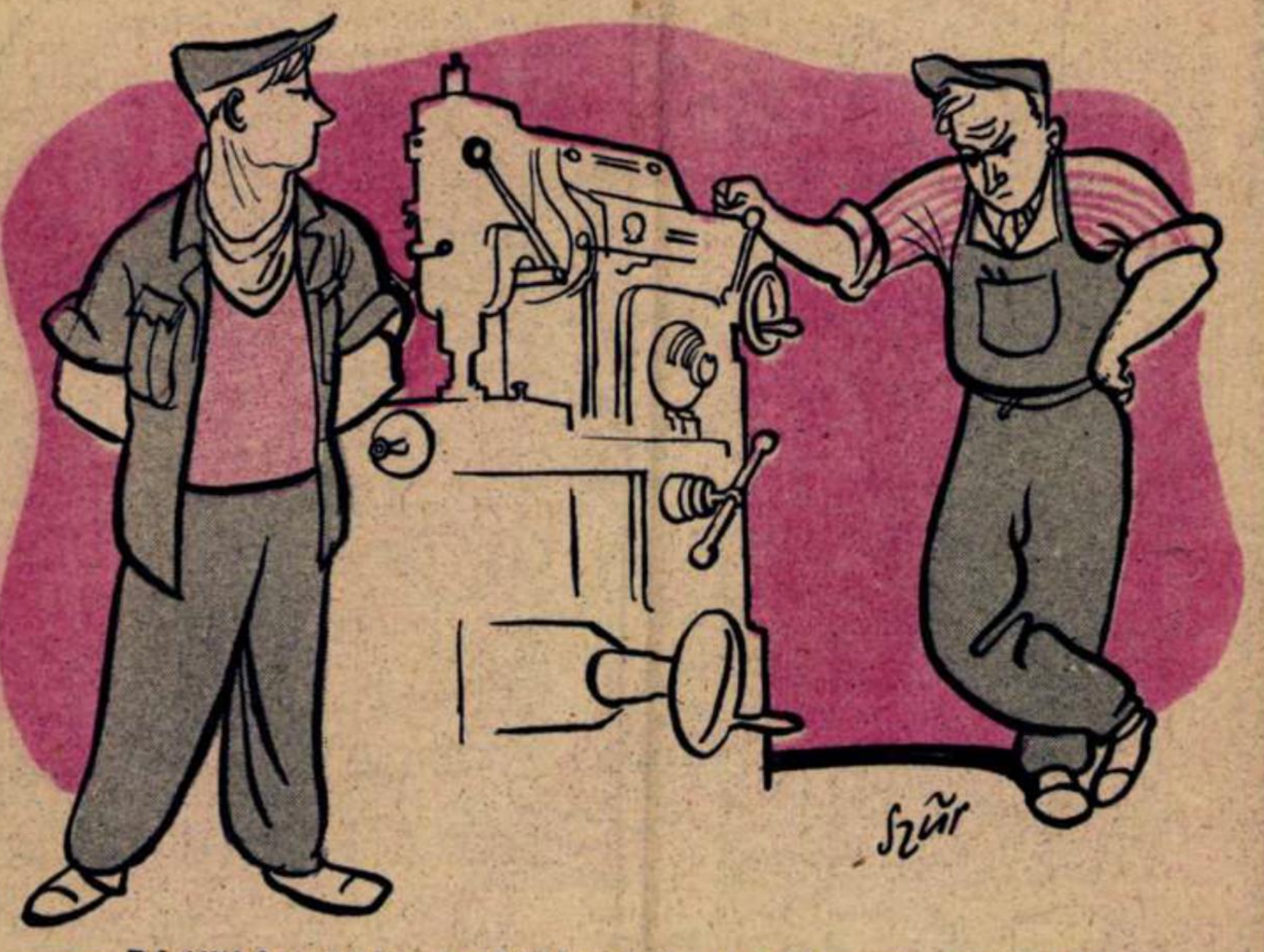

— Párttitkár elvtárs miért lanyhult el a verseny maguknál?
— Ezt én se értem, hisz hogy többet foglalkozhassam a versenymozgalommal, én magam nem is tettem felajánlást.

Két amerikai diák lelőtte a tanárát

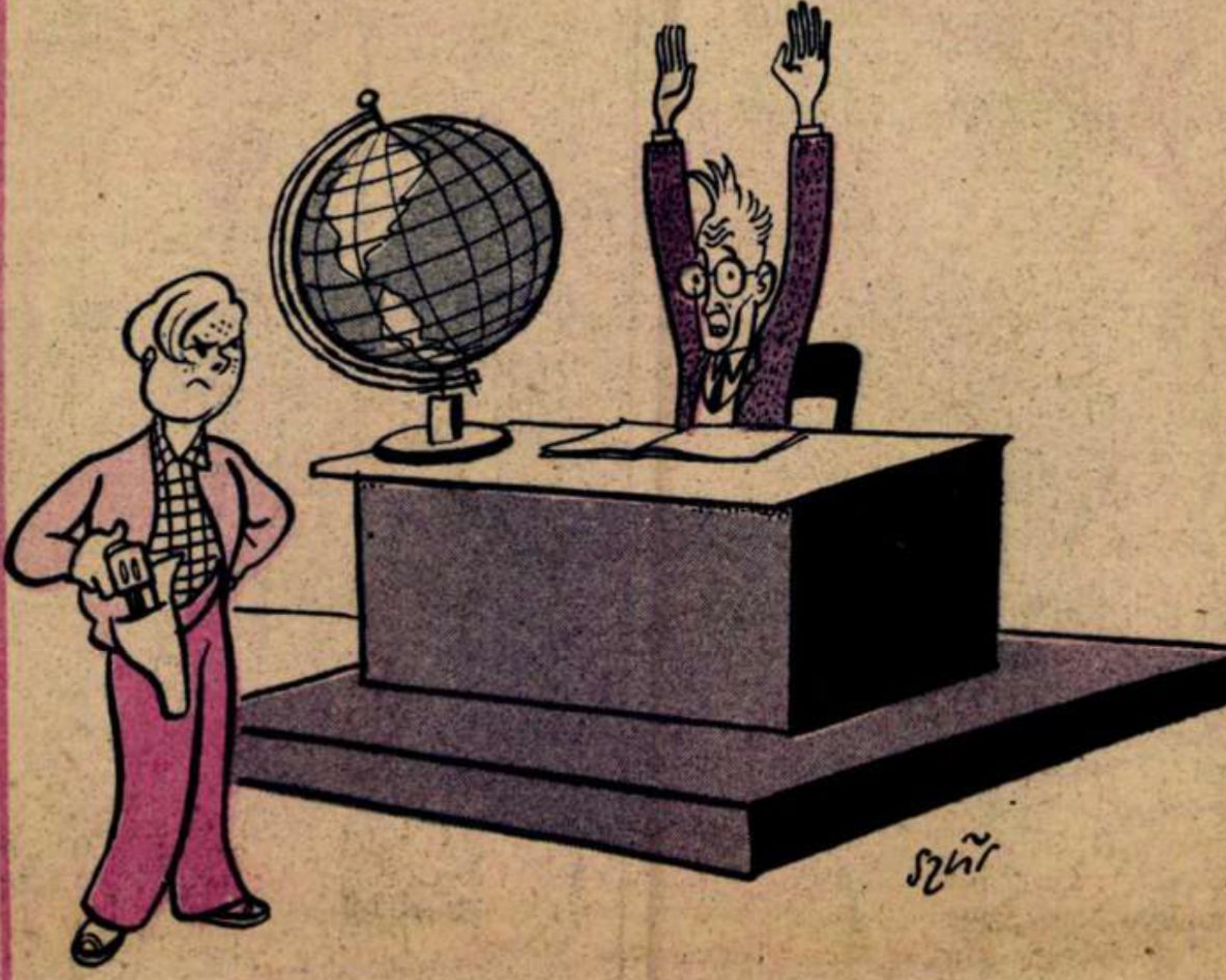

— És földrajzból hogy állok, tanár úr?

Hagymadugdosás

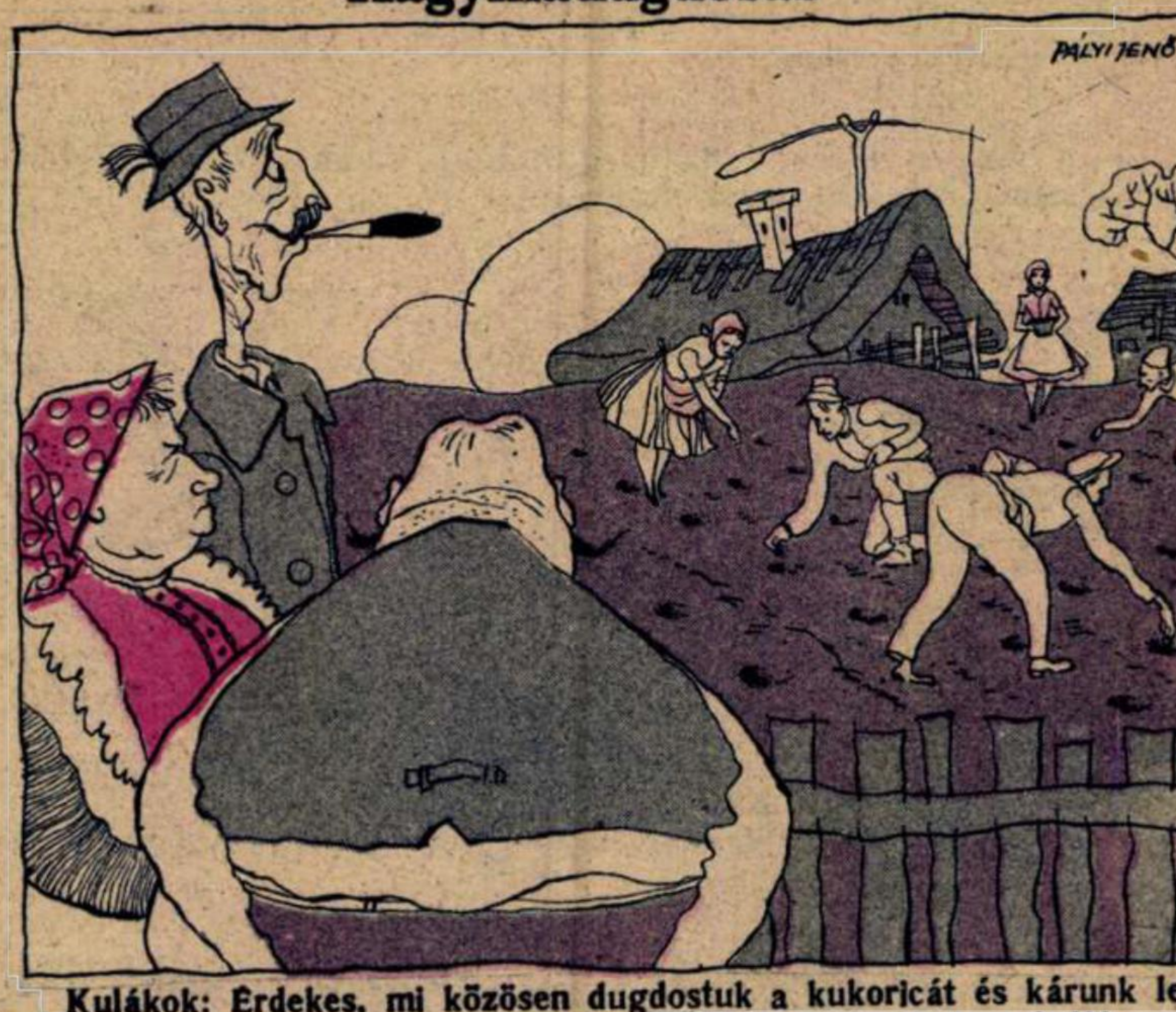

Kulákok: Érdekes, mi közösen dugdostuk a kukoricát és kárunk lett belőle. Ezek közösen dugdossák a hagymát és hasznuk lesz belőle.

Ebadta nekigyürkőzik

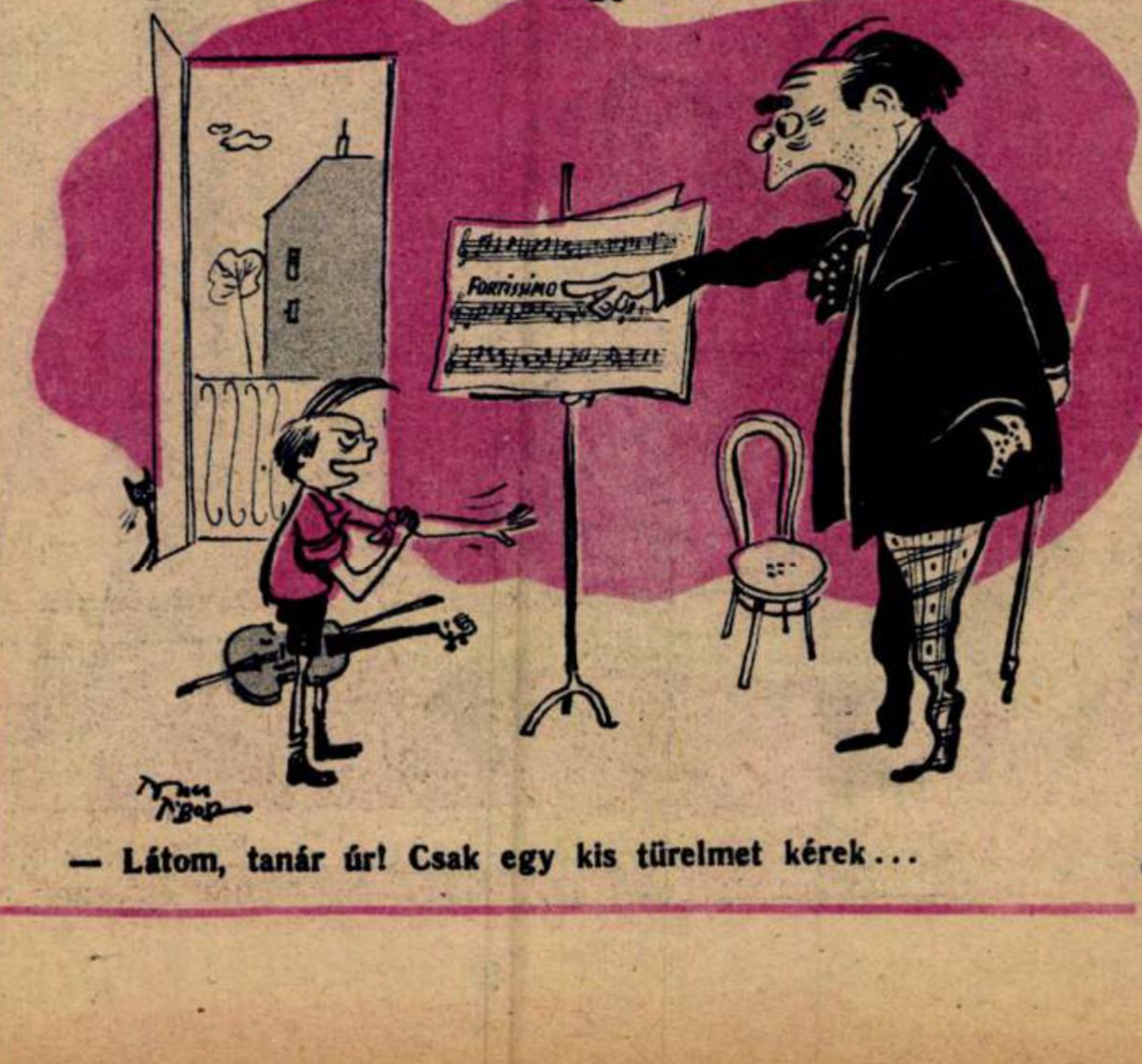

— Látom, tanár úr! Csak egy kis türelmet kérek...

A perzsa olaj és két vetélkedő csaposa

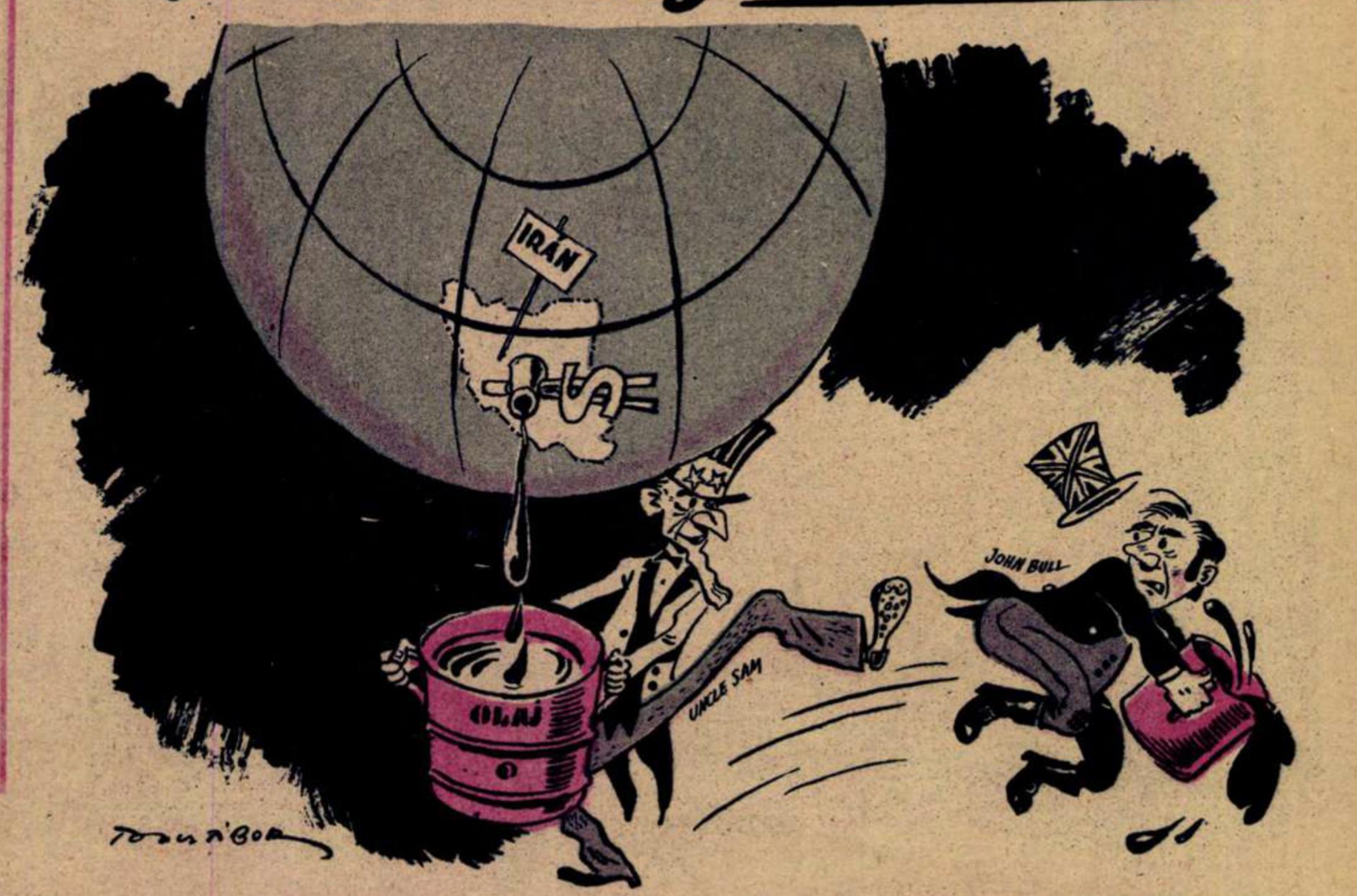

Szöveg kép nélkül, – de elképzelhető

Egy vasúti laktanyában összetolva az ágyak. Az ágyakon az emberek álomra nem találnak. Elmondható, hogy az álmot nem is nagyon keresik, — mert a kártyát, mert a kártyát körbeülve keverik.

Sajnos, hogy nem haragjukban ütik, verik a lapot, — hanem inkább passzióból. S a forint is szalad ott... Nem ártana egy kis intés: — Huncut az a kártyalap. Van ennél jobb „tanulókör", inkább oda járjanak!

Egy üzemi irodába belohol egy illető. A „háromszög" hat szemétől még csak meg sem ijed ő. Az öklével püföli az íróasztal tetejét: emeljék már eredményét, vagy nyöghetik erejét! Kerekítsék százalékát legalább 120-ra ki, mert különben keservesen megbánja ezt valaki!

Nevetik a mérges embert s óhajára felelet: — Úgy növekszik százalékod, ha te magad emeled. Ne itt növeld az irodán, de a munkahelyeden! S adunk még egy jó tanácsot, hogy több hiba ne legyen. Hangos asztalcsapkodásból nem lesz siker szemernyi. A termelést nem ököllel, — munkával kell emelni!

Akad olyan tisztviselő, kinek dolga az lenne: járja körül az üzemet s ügyeljen jól a rendre! Terepszemle itt is, ott is, ellenőrzés, satöbbi... No, de jobb az íróasztal karszékében kikötni.

A mulasztás fel ne tűnjék, van megoldás arra is. Karosszékből telefonál jobbra, balra a hamis. Lágyan búgó hangon felhív egy-egy üzemrészleget s ilyenkor a beszéd tárgya bizonyára ez lehet: — Halló, halló... Nem megyek ki ma hozzátok, apafej. Olyan jó itt a karszékben. Messze esik az a hely. Ellenőrző naplóba te körmöld be a nevemet úgy, mintha ott jártam volna!... Ezer hála s köszönet...

Van apafej itt is, ott is, — naplóban az alibi. Csak éppen az aláírás sokféle — ez a bibi. S ami tíz vagy húsz esetben nagyszerűen sikerül, — az a sok ál-aláírás egyszer mégis kiderül. Hősünk végre látja már, hogy nem jó a nagy kényelem.

Jogos az a pénzbüntetés! — aláírni kénytelen...

Miből lesz a kishitűség? — Népnevelők keresik. Mert e hiba dolgozók közt néha bizony megesik. Ha rájuk jön, kijelentik: — Ez nem teljesíthető!... — Ledolgozom az időmet, számomra csak ez a fő! .... Vagy azt mondják: — Úgy se bírja a gép a nagy iramot... Kis gép karja nagy darabot befogni nem hivatott!...

Honnan jön e kishitűség? — Népnevelők keresik. E baj főleg hétfőn dühöng, — végül azt is kilesik. Persze, mert hát a vasárnap vidám ünnep mindenkor s nincs is ma már olyan asztal, ahol ekkor nincsen bor. Jó a bor, de a jóból is csak megárt az, ami sok... Borból lesz a kishitűség! Megoldódott a titok. Aki hétfőn pityókos, az a munkától didereg. Nem hisz saját sikerében, — s nem születnek sikerek!

Ki nem tudja, mi a Meo? Megsúghatom neki azt. Jó munkának minőségén ellenőrző szerv virraszt. Jár a Meo-felelős az üzemekben le meg fel, s kész munkákat ellenőrzi roppant árgus szemekkel.

Ő figyeli a kabátot: rendesek-e zsebei? Ő figyeli a kész gépet: nincsenek-e sebei? Prima-e a rádiócső? Hibátlan-e a kályha?... Jaj, akinek munkáját a Meós rossznak találja...

Meós nézi a lábast is: megvan-e a két füle?... S pecsét jön a jó munkára. Nem mehet el nélküle. Az árun e lebélyegzés végtelenül biztató... Vettem én is ingblúzt, kesztyűt, — láttamozta a Meo!

Hát, amikor felpróbáltam, s véltem, evvel nincsen gond, — kisült: nincs a kesztyűn gomblyuk s félmanzsettán nincsen gomb...

Ugyan vajjon ki a hibás e rejtélyes dologban?
— Meo culpa! Meo culpa! — csupán ennyit morogtam...

K. Tóth Lenke

Április 4-re

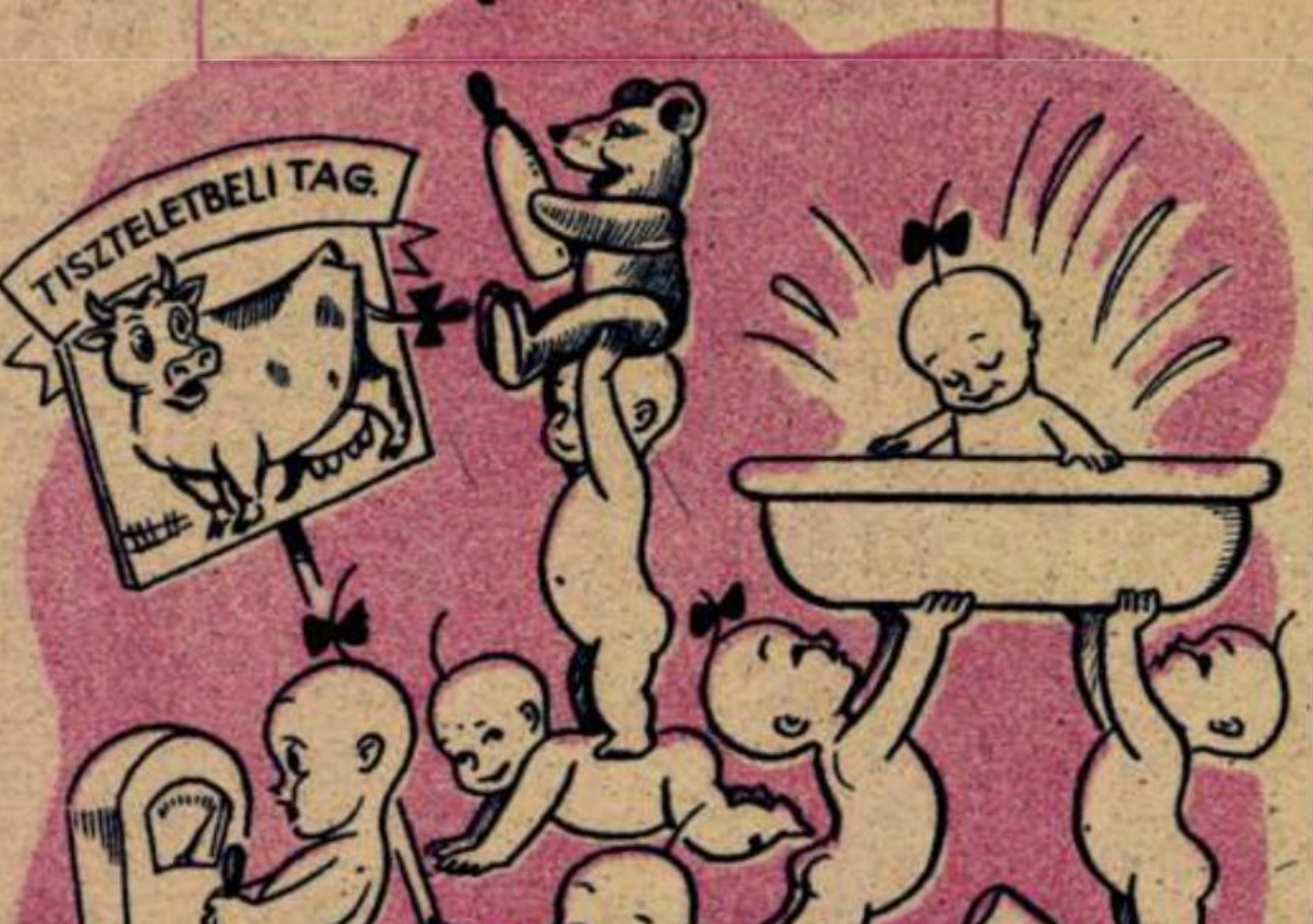
TISZTELETBELI TAG.

a legifjabbak felajánlják, hogy 25 százalékkal növelik erejüket.

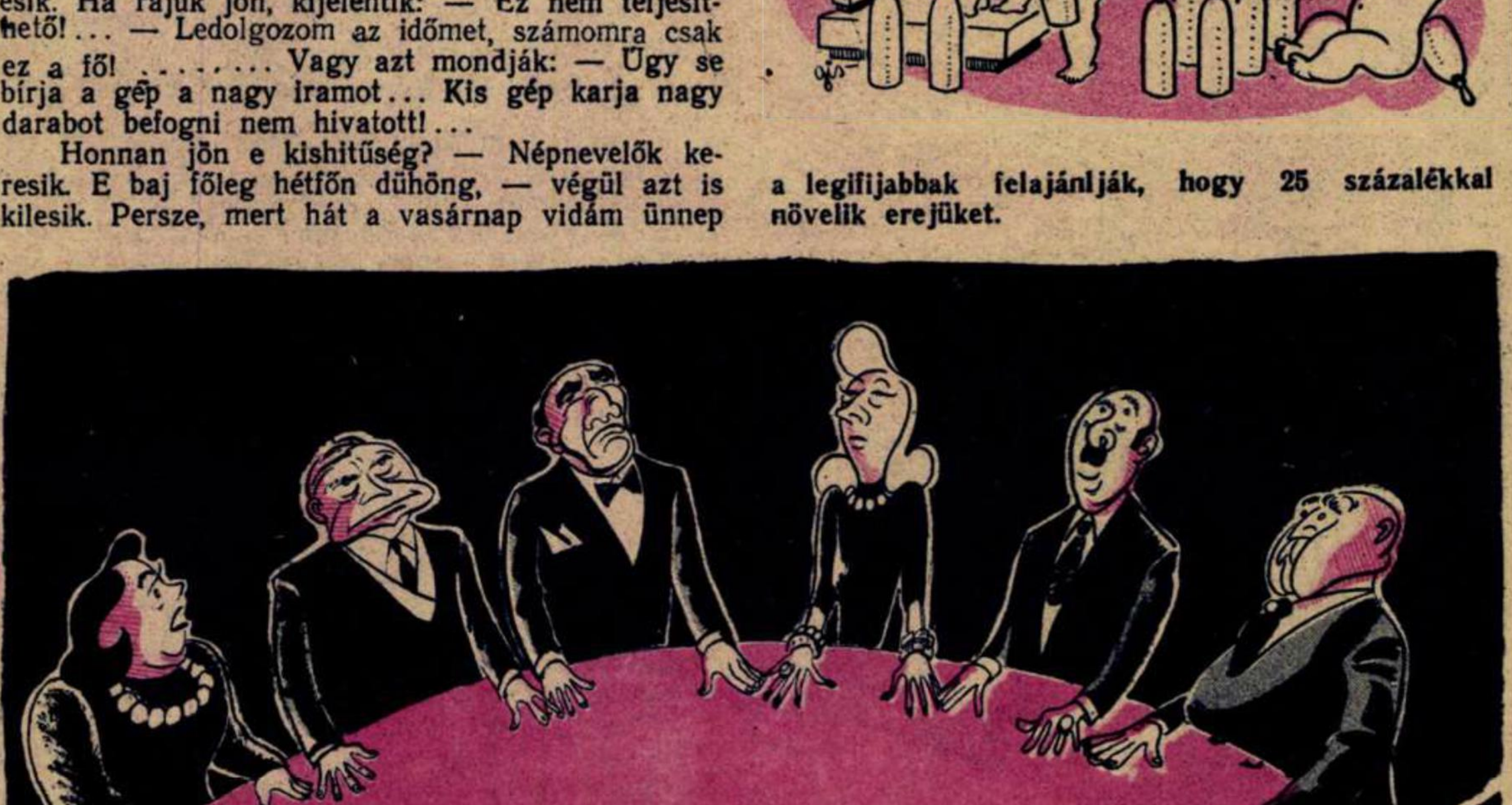

— Kázmér bátyám, hallasz minket? Mit szólsz hozzá, kérlek, hogy egy munkáscsalád a szomszédban húszezer forintot nyert...

DIADALMAS TRAKTOR

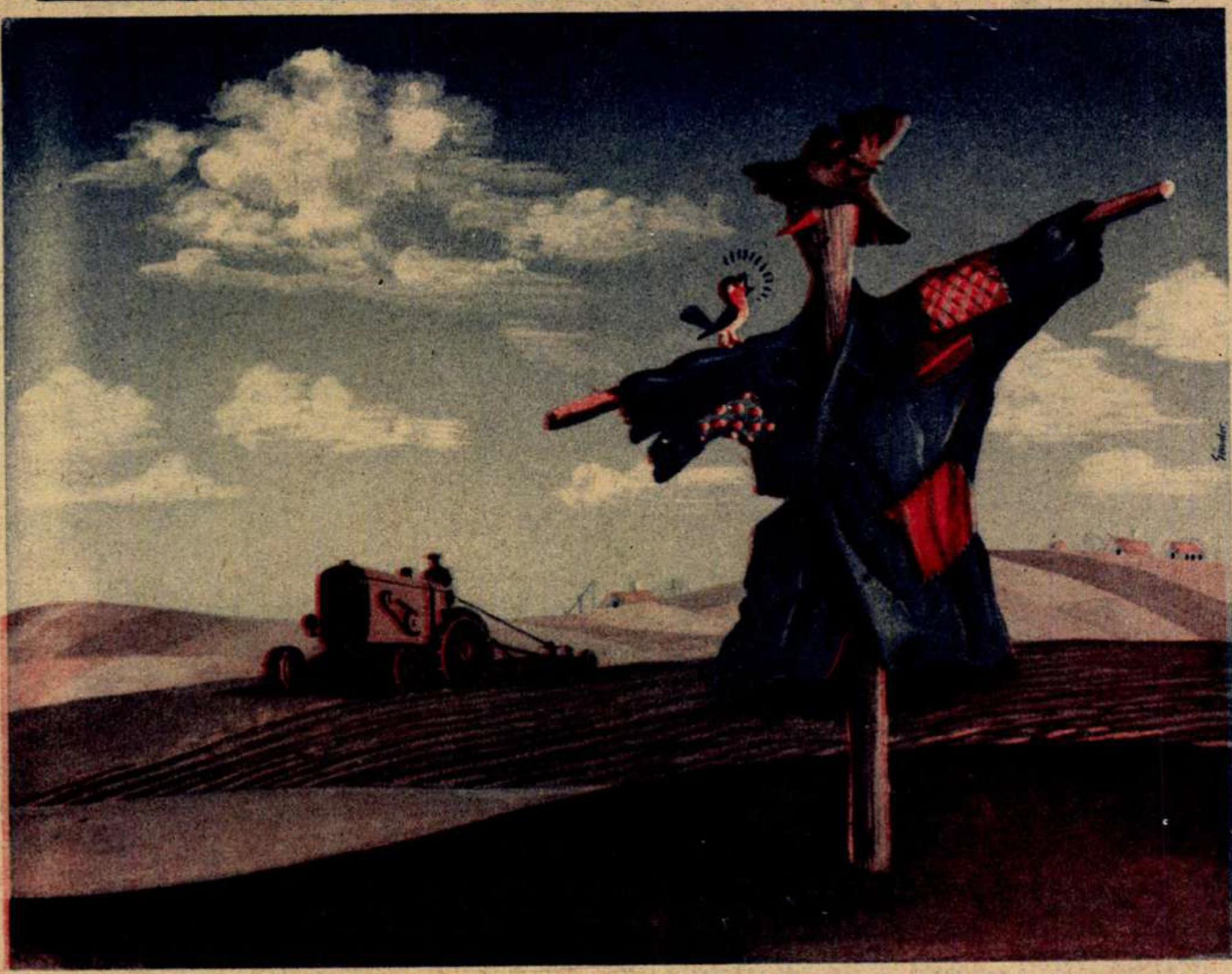

A kis madár: Nézze, madárijesztő, ott pöfög a kulákijesztő!

Közvetítés a futballmecsről

Vasárnap a bőséges ebéd után tiz percre lefeküdtem, de másfél óra lett belőle és lekéstem a meccsről. Nem bosszankodtam. Majd meghallgatom rádión, — gondoltam és délután felkattantottam a készüléket.

A bemondó ezúttal is szemléltetően közvetítette a mérkőzést és mint mindig most is kétszer-háromszor megmagyarázott mindent, nehogy félreértsük. Mindjárt az elején megtudtuk, hogy a két csapat kifutott az öltözőből. Azok számára, akik ezt nem értették meg, hozzátette, hogy az „imént hagyták el az öltözőt, hogy a pályára szaladjanak.“

Ezután ilyeneket mondott:

„Fut, rohán a pirosfehér szélső, a csatársor jobbszélén küzdő játékos és már ott is van a tizenhatosnál, az ellenfél kapujától 16 méternyire lévő fehér mésszel jelölt vonalnál. De a kapus haláltmegvető bátorsággal, merészen, félelmet nem ismerve, minden veszélyt sutbavetve ugrott a labdára, a gömbölyű bőrdarabra, amelyet rúgásra használnak.

A kapus ezután a mezőnybe továbbította a labdát, amely a pirosfehérek középcsatárához került, mondhatnám odakerült hozzá, sőt találkoztak, ő meg a labda. A labdát látásból jól ismerjük, mint említettem olyan gömbölyű és barna, sőt ismerjük Branyiga II-őt is, a középcsatárt, a közönség kedvencét, aki megtestesítője a jó labdarúgónak. Mit is mondhatnék róla, ami méltóan fejezné ki nagyságát. Izmos lábai vannak, amelyek alul talpban végződnek. Ezeken cipő van. A cipővel rúg. Nyaka is izmos. Mindjárt a feje után kezdődik és vállban folytatódik.“

Most egy pillanatra elhallgatott azután így folytatta:

„Innen felülről nem jól láthatom, azt hiszem Guszulyka megsérült, mert többen körülveszik, biztosan nagy a sérülés, mert Branyiga rohan ki a pálya szélére, oda, ahol vége a pályának, ahonnan a partot dobják. Még mindig nem látom mi történt, biztosan jönnek a mentők, majd beáll egy játékos, ugyanarra a helyre, ahol Guszulyka posztja volt, ő is jobbösszekötő lesz a center és a jobbszélső között fog ő is küzdeni, kivéve azt az esetet, ha helyet cserélnek, mert tudjuk, hogy a modern labdarúgásnál a helycsere a fontos. De már jön is vissza a Branyiga, kezében egy nadrág, tehát Guszulyka nem sérült meg, csak elszakadt a nadrágja azért vették körül, hogy új nadrágot húzhasson fel, hogy a dereka és a lába közötti testét beboríthassa a rövid nadrággal, ami mint tudjuk a futballöltözék egyik tartozéka.

A mérkőzést egyébként a pirosfehérek egynullra nyerték meg. A bemondó megmagyarázta, hogy egy null az azt jelenti, hogy a pirosok egy gólt rúgtak, az ellenfél egyet sem.

Este a villamoson találkoztam a bemondóval. Azt mondta a kalauznak:

— Kérek egy átszállót, olyan fehér jegyet, amelyre lukakat szúrnak. Az ellenértékét, a jegy árát, a pénzt, amelybe az átszálló kerül, hogy rövid legyek, a menetdíjat, átadom a jegyért...

(stl)

Vincent-Auriol villásreggelin fogadta Eisenhowert

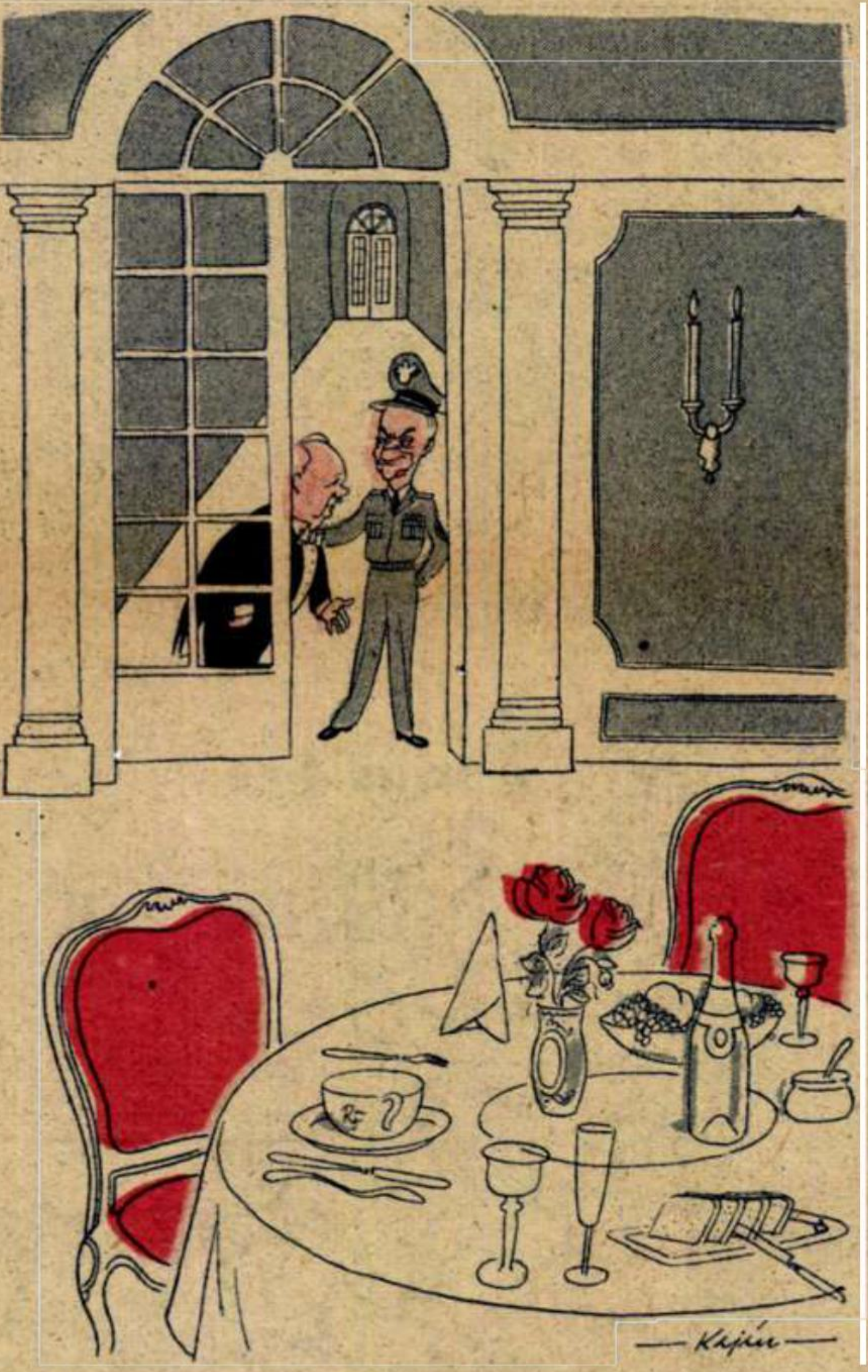

Auriol: Tessék tábornok úr, én itthon vagyok.
Eisenhower: Téved barátom, én vagyok itthon.

Samu bácsi kivágós játéka

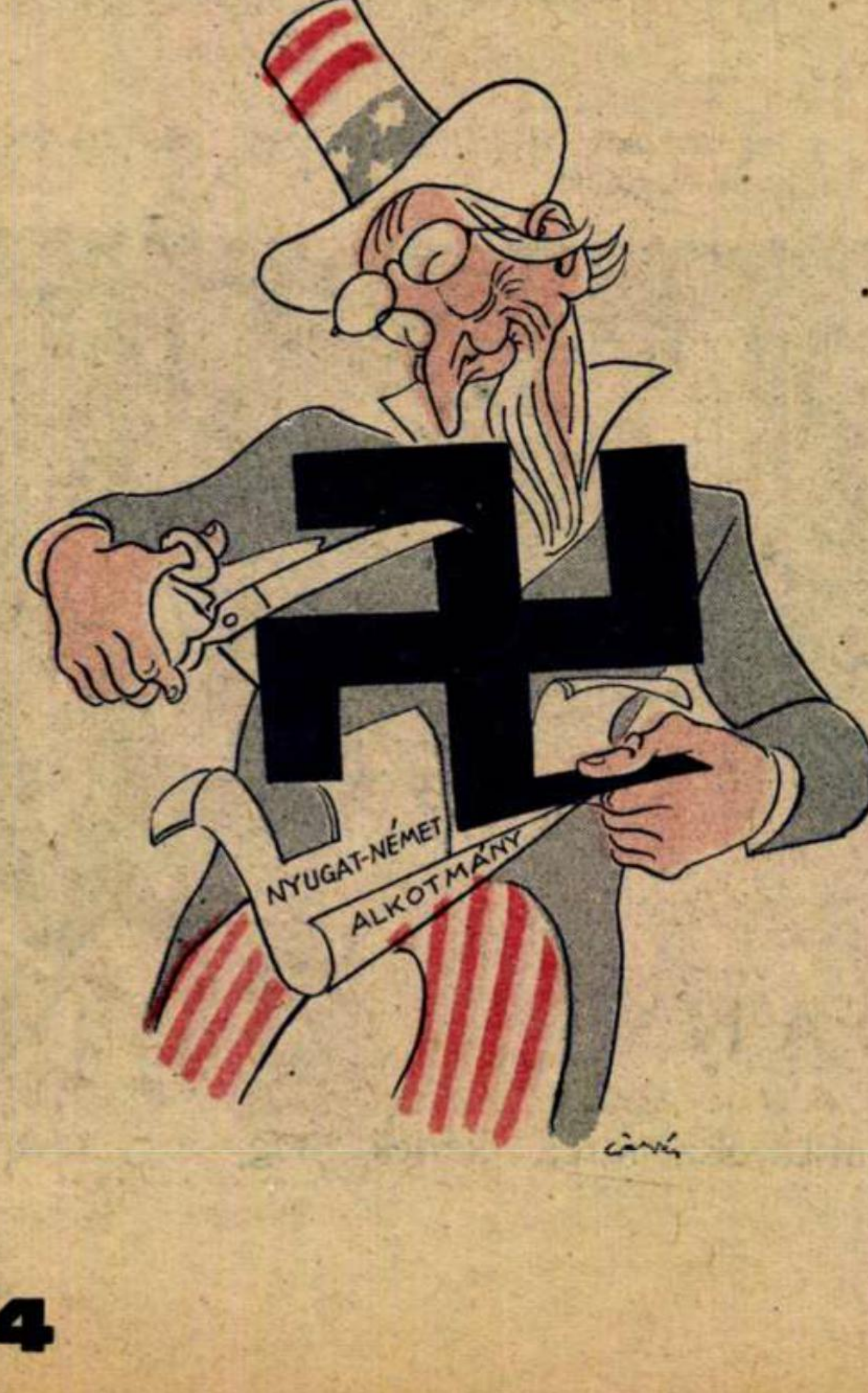

Bagó Béni

Írta: Szép Ernő

Először valami tizenöt esztendeje tette le a cigarettát örökre Bagó Béni barátom és bajtársam. Nikotinmérgezést kapott tudniillik. Túl lévén a nyavalyán, úgy jött el közénk a kávéházba, műcigarettával a foga közt. Vigan mutogatta azt a mentholos cuclit:

— Remek dolog öregem. Megszabadultam attól a mocsok nikotintól. Nagyszerű kérlek, szagold meg.

Sajnáltam Bénit, mondom nem hiányzik azért egy kicsit az a mocsok nikotin?

— Á! Egypár napig, nem mondom, nagyon kívántam, de megállottam látod, nem gyujtottam rá. Karrakter dolga. Te is sokat bagózol fiam, jó lesz leszokni, míg meg nem járod, tudod micsoda pocsék hat hetem volt?

Vagy két hétre rá mit látok a Béni szájában? Cigarettát, élőt, égőt, füstöl mint a parancsolat.

No Béni, hát így mondtunk le a nikotinról?

— Feneegyemeg, tegnap reggel tárcát kellett írni, sehogyse ment, olyan ideges lettem, rágyujtottam. Két-három napig tart majd, nem tovább, meglátod.

Megláttam, igen, hat nap mulva is cigarettázott, hat hét mulva is, hat hónap mulva is. Kehelt, mint mindnyájan, és szidta mint mindnyájan azt az aljas cigaretát, szidta és szítta.

Másfél év múlva, vagy három év múlva, nemtudom már, egyszer megint szenzációs szemekkel jelenti Bagó Béni, mikor leült a társaságunkba:

— Gyerekek, nagy nap: ma reggel óta nem volt a számban cigaretta. Soha többé, becsületszavamra!

Együtt ebédelünk egy hét múlva; Bagó Béni a levesnél rágyujtott.

— Nyavalya ezt a bitang cigarettát, tegnap egy espressóban voltam; egy hölgy is jött később ahhoz a bandához, amelyikkel ültem, sohse láttam, és éppen mellém csücsült, és elkezdett fecsegni. Oly rettenetesen untam, muszáj volt egy cigarettát kérni, különben kiborítom azt a hölgyet a székből.

És felmutatta a cigarettáját: nikotex! A becsületszó nem erre vonatkozott.

Hónapok múltak el; megint ott ül köztünk:

— Nem tudtok barátom semmit. Nem cigarettázom. Ötödik napja. Mit szóltok hozzám? Mondhatom úgy élvezem a nemdohányzást, kérlek akárcsak folyton fagylaltozna az ember. Csuda jó dolog.

Mondani se kell, nyolc-tíz nap múlva megint csak tüzelt az orra alatt a cigaretta. Mentegette magát, hogy egypár napra nagynéha vissza lehet térni a füstölésre, miért ne, annyi még nem árt, és őt ne féltsük, ő akkor szokik le örökre, amikor akar. Így ment ez azután vagy tíz esztendeig folyvást, leszokott és rászokott, mindig magyarázta a dolgot, nem figyeltünk oda. Addig, míg benne ragadt a dohányzásban, ki nem ment a szájából a cigaretta. Olyanokat köhögött, majd leesett a székről. Megadta magát sorsának.

Nem! Tegnap nekem futott a járdán.

— Ernőkém, szervusz, tudod mi ujság? Leszoktam a nikotinról, örökre, esküszöm, hová kopogjak? Mondd nem látni rajtam? Piros vagyok, remek az étvágyam, alszom mint a cica, száz esztendeig fogok élni. Sőt, ezerig; sőtebb, örökké! Minek egyáltalán meghalni? És amit most mondtam neked, ez visszavonhatatlan. Míg élek, egyetlenegy cigaretta se, soha többé.

Ma délután a túlsó járdáról üdvözöl Bagó Béni, mint illik kikapva a szájából az égő cigarettát és karját lelkesen lengetve:

— Szeervusz, szeervusz!

Út a bő termés felé

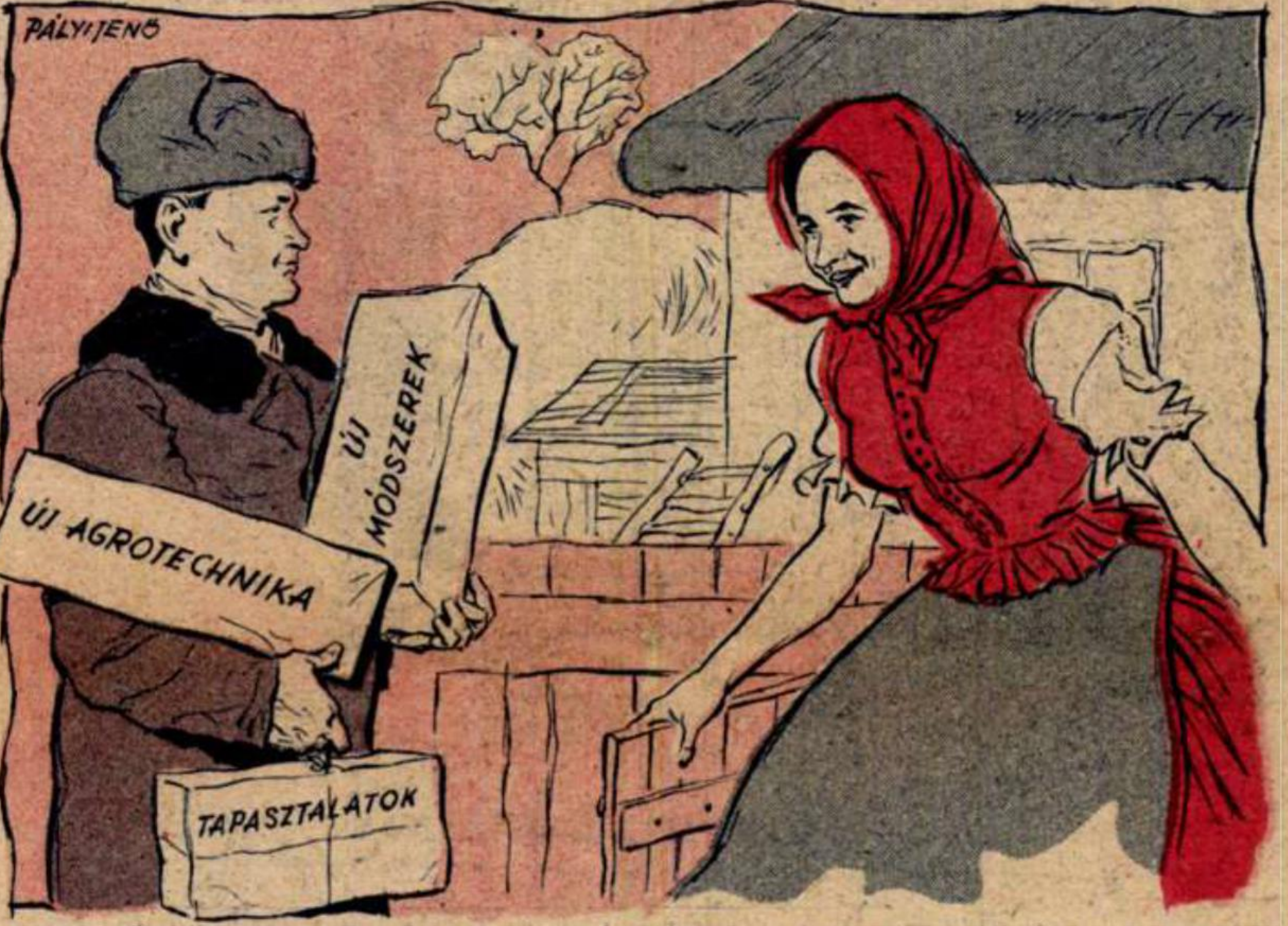

A Magyar—Szovjet Barátság Hónapja során a szovjet agronómiai tudomány is elküldte baráti segítségét a magyar népnek.

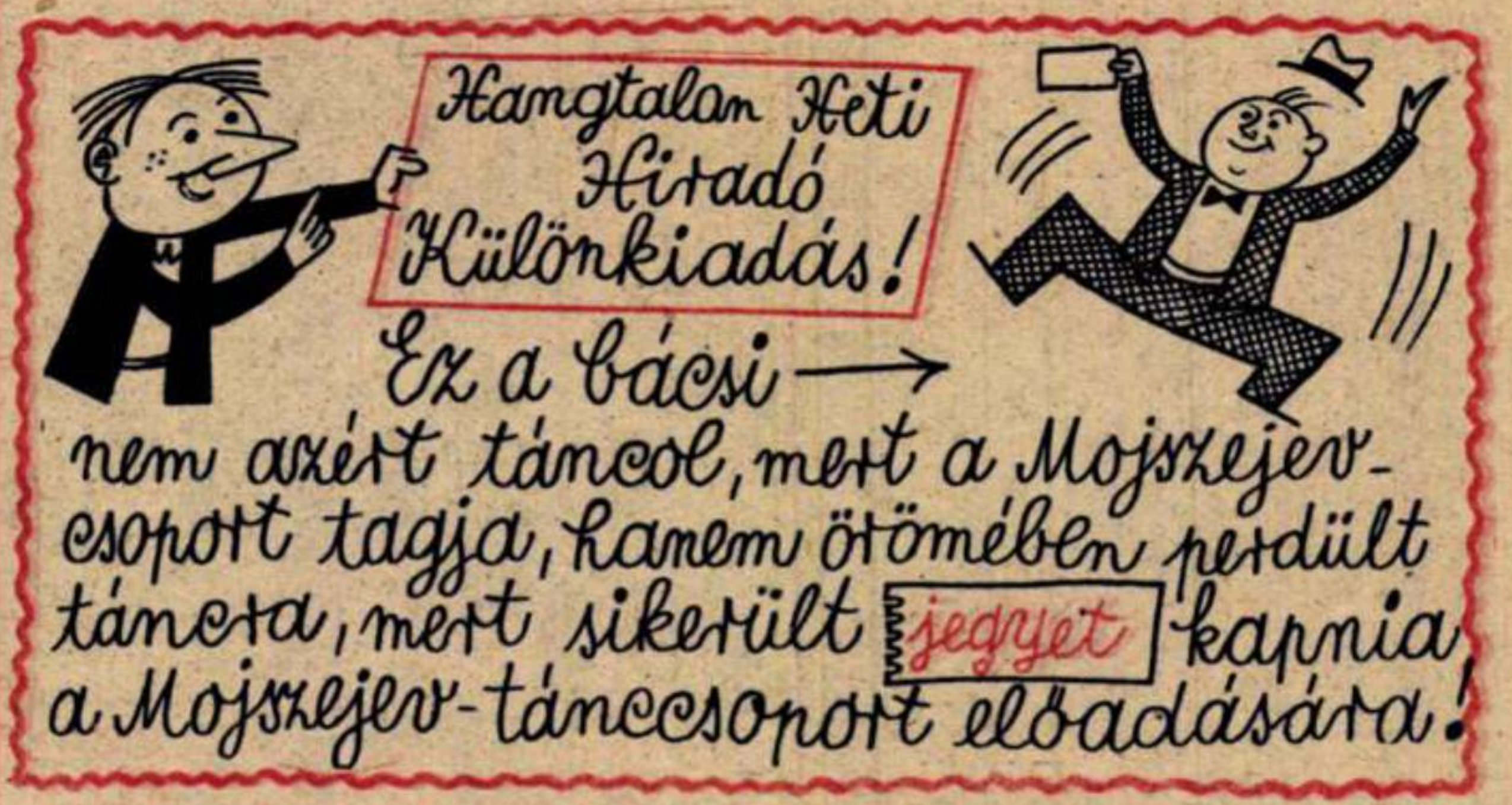

Hangtalan Heti Híradó Különkiadás!

Ez a bácsi →
nem azért táncol, mert a Mojszejev-csoport tagja, hanem örömében perdült táncra, mert sikerült jegyet kapnia a Mojszejev-tánccsoport előadására!

Egy aszfaltbetyár legizgalmasabb kalandja

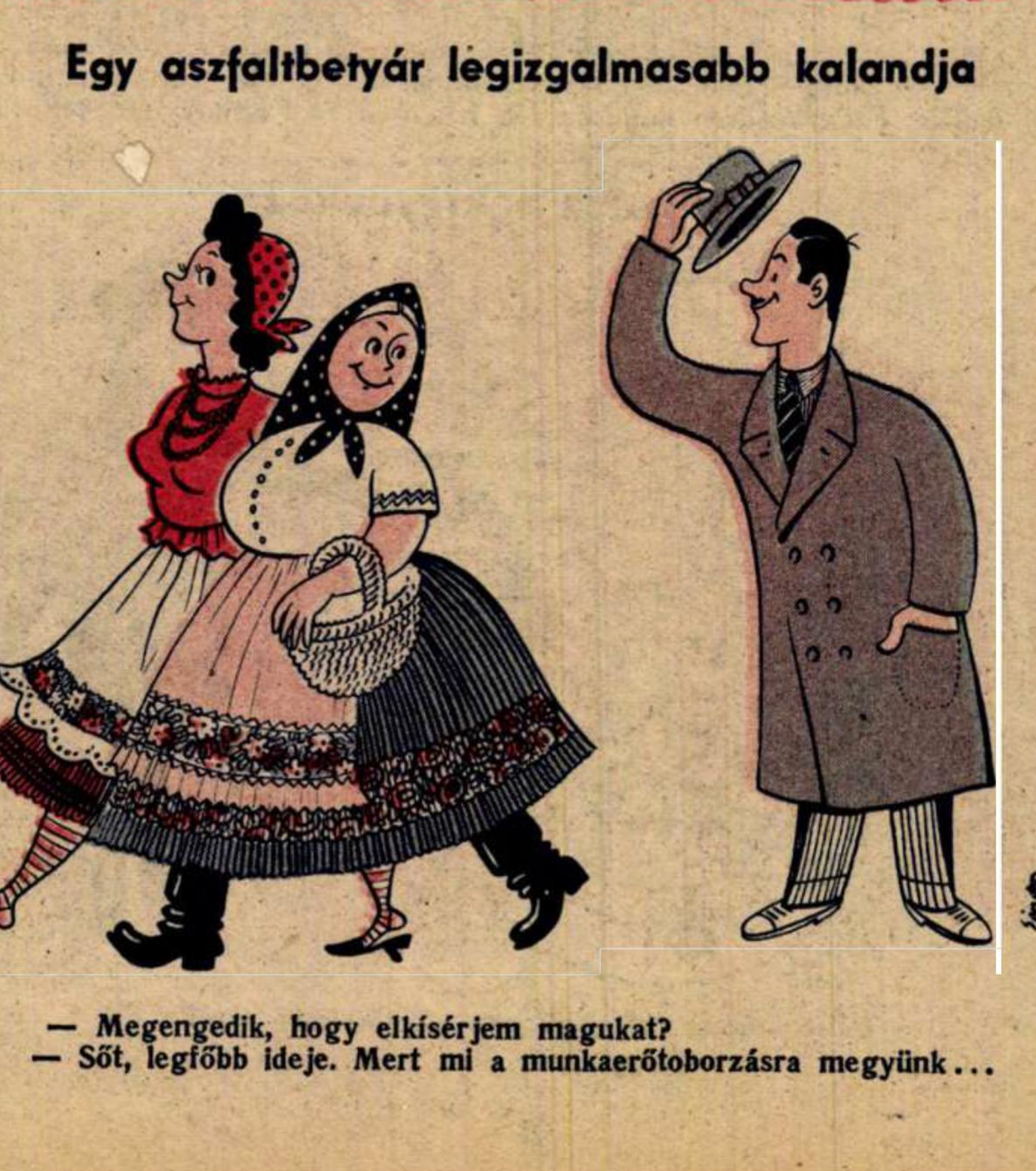

— Megengedik, hogy elkísérjem magukat?
— Sőt, legfőbb ideje. Mert mi a munkaerőtoborzásra megyünk...

Ők ketten

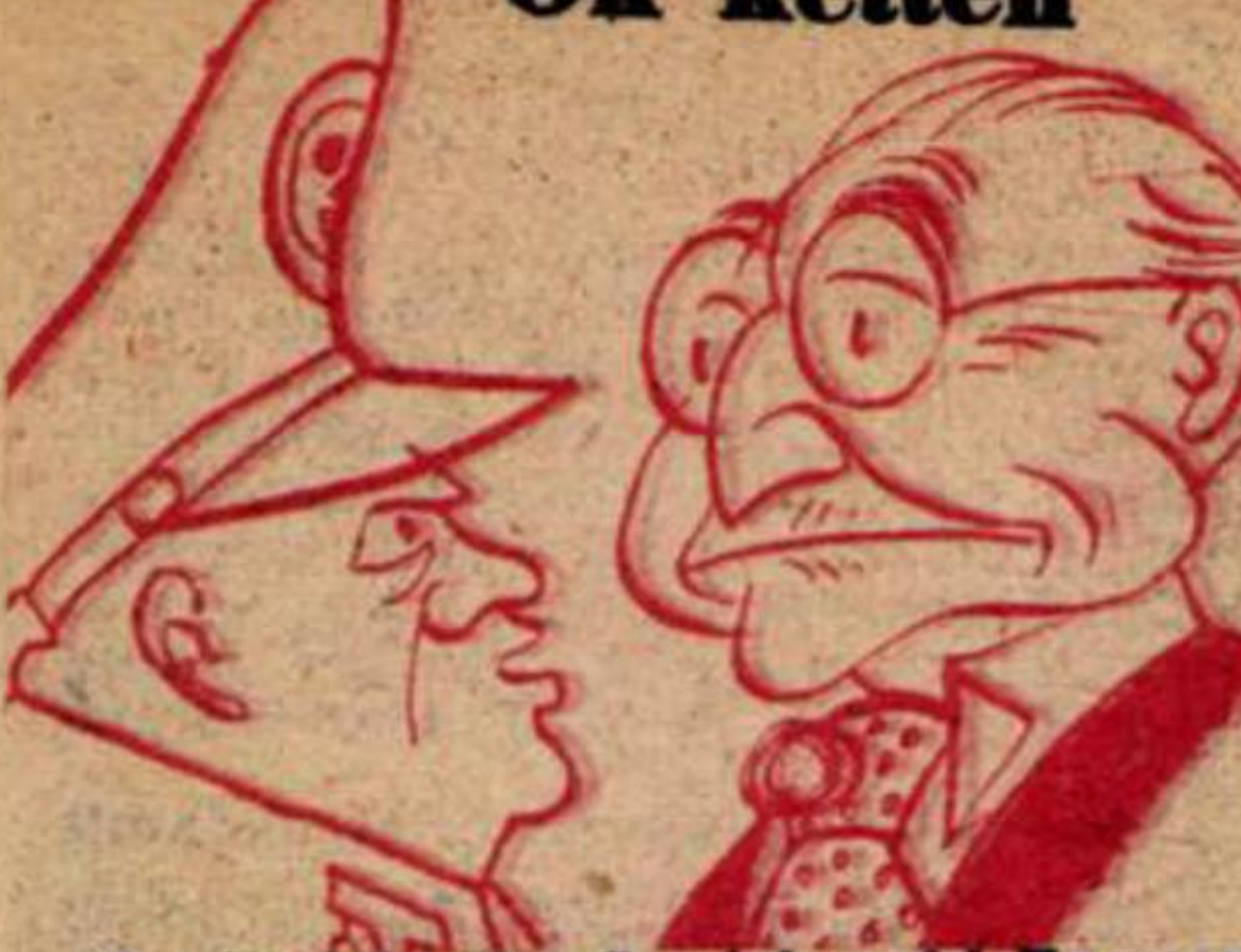

(Az itt következő párbeszéd Truman és Tító között folyt le. Az egyszerűség kedvéért T 1 és T 2-nek nevezzük őket.)

T 1: Mi újság, marsall úr?

T 2: Semmi jó, elnök úr. A fegyverszállítmányt megkaptuk.

T 1: Gyakorlatoznak már velük?

T 2: Még nem.

T 1: Miért?

T 2: Mert nem tudnak mászni.

T 1: Minek kell egy fegyvernek mászni?

T 2: Hogy kimásszon a partra. Ugyanis a spliti kikötőmunkások nem akarják kirakni.

T 1: Mi van a rézzel?

T 2: Azzal merőben más a helyzet. Azt a bányászok nem akarják kibányászni.

T 1: Hallatlan. Az most bentmarad nekem a földben?

T 2: Az még a jobbik eset. Mert tessék elképzelni, hogy a rezet is el kéne vetni, mint a búzát. Akkor még a földben sem lenne benne, mint a búza.

T 1: Nem akarnak vetni?

T 2: Nem. Se kirakodni, se bányászni, se vetni, se bevonulni katonának.

T 1: Hát mit akarnak?

T 2: Pszt! Azt jobb, ha nem kérdezzük meg tőlük ...

A Békevilágtanács felhívásának visszhangja

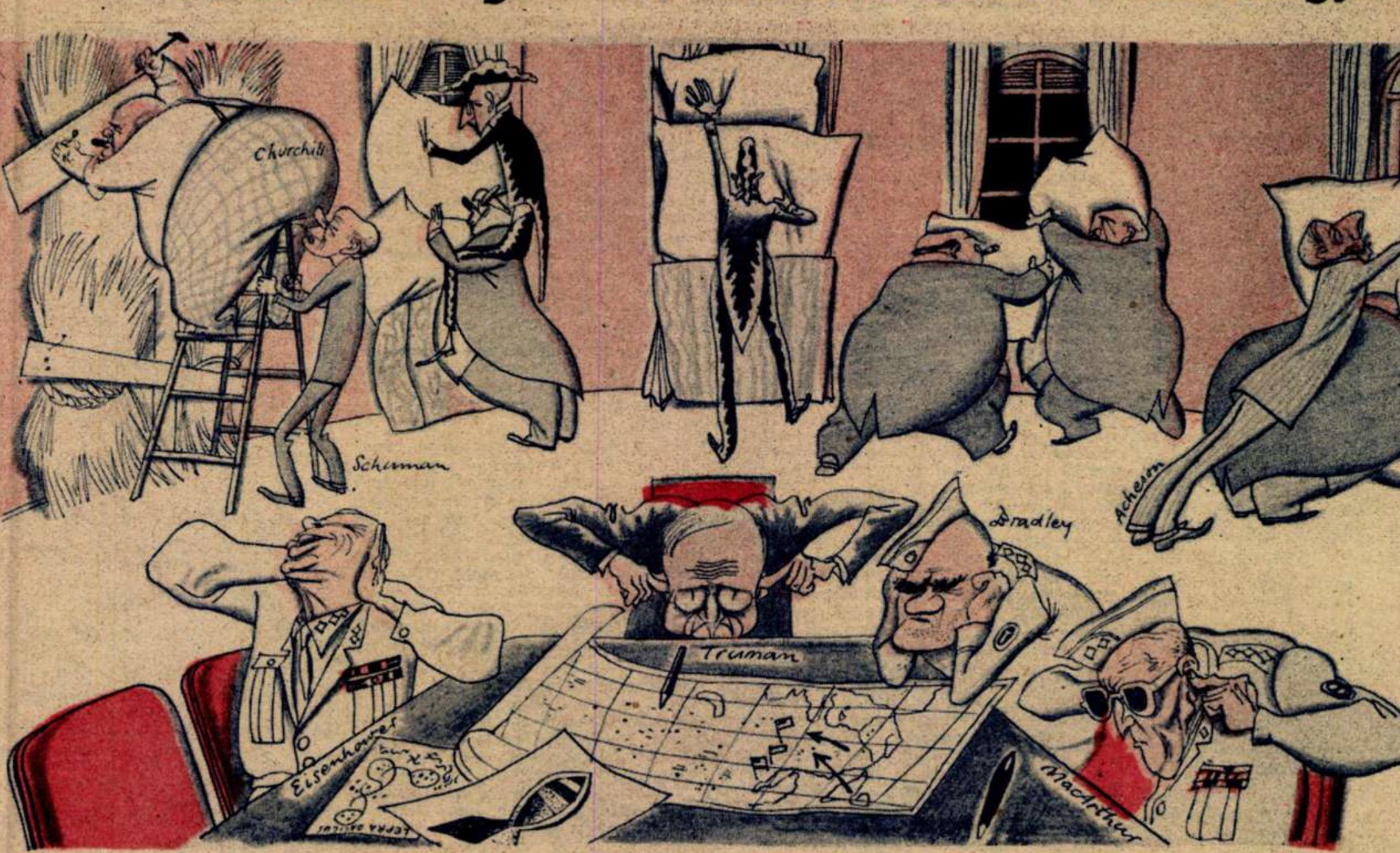

Eisenhower: Jaj, tömjetek be minden rést, hogy ne halljuk!

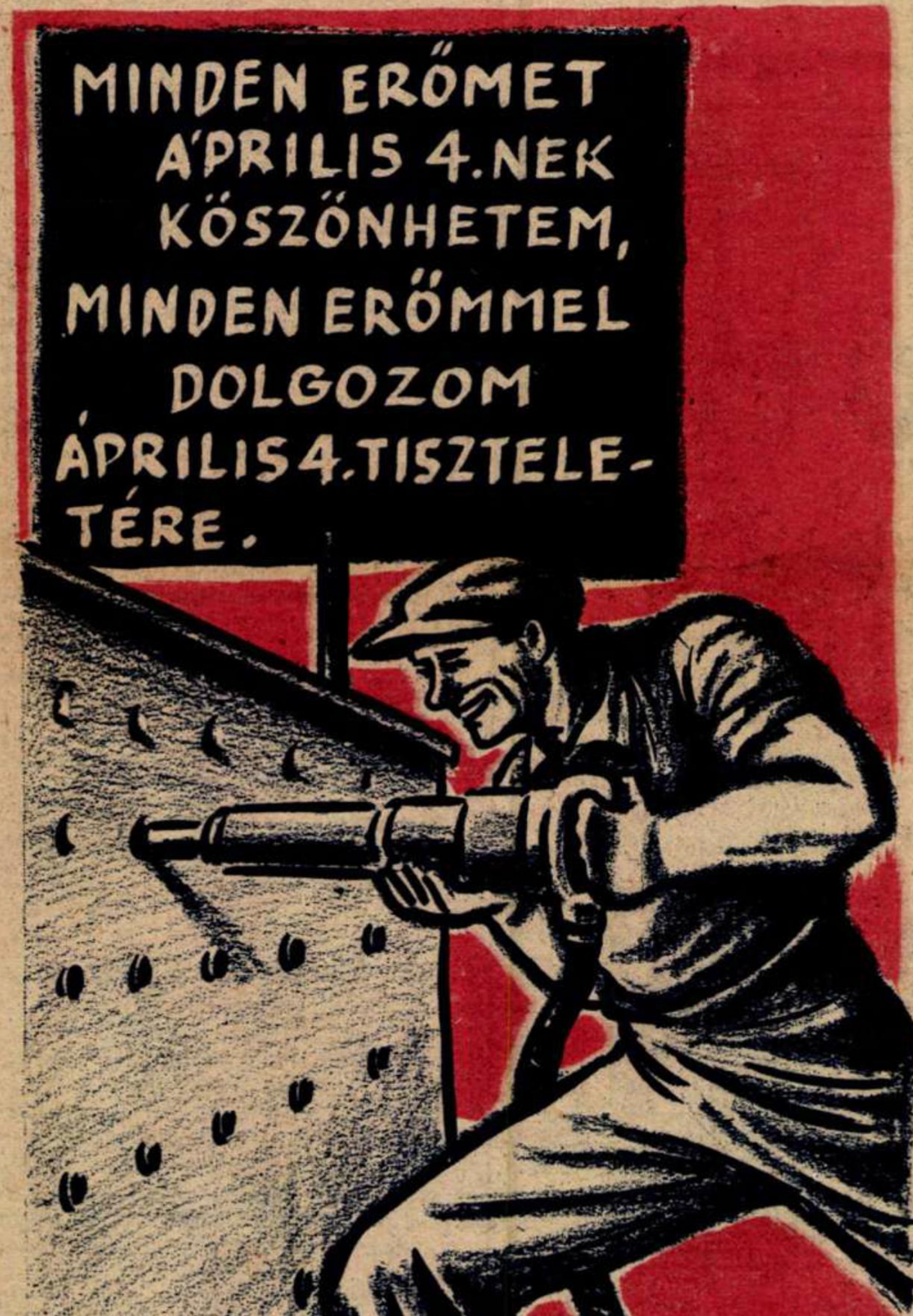
MINDEN ERŐMET ÁPRILIS 4.NEK KÖSZÖNHETEM, MINDEN ERŐMMEL DOLGOZOM ÁPRILIS 4. TISZTELETÉRE.
Gerő

Virágjárók

A nóta szerint a virágnak megtiltani nem lehet. Szerintem lehet. Egy virágszerető barátom szerint pedig nagyon lehet, sőt nemcsak azt lehet a virágnak megtiltani, hogy nyíljék, hanem azt is, hogy kibújjék.

Mert mondja ez a virágszerető jóember:

Nézz meg egy pár pesti teret,
Nézz meg egy pár pesti parkot,
Nem találsz egy talpalatnyi
Taposatlan pázsitsarkot.

Tudniillik virágjáróinkat valósággal vonza a fűvel lepett pesti parkvidék sarka. Ez az ő Achilles serclijük, amelyből nagy előszeretettel kanyarítanak le maguknak annyit, amennyit útjuk sürgőssége pillanatnyilag megkíván.

A parksarki virágjáró nem szereti a járt utat és legszívesebben odalép, ahova akar. Annyi fáradtságot pedig, hogy megnézze, hogy hova és mire lép, szerény fizetéséből a virágjáró ügyebár nem vehet. Nem is vesz! Ő csak irányt vesz és mély, virágillatú lélegzetet, azután uccu neki és a közlekedési rendőr bácsi saját két szép szeme láttára leszel magának a Baross-tér egyik ősszel bevetett árvácska ágyacskájából egy jókora darabocskát. Ezeken a tetszésszerinti lekanyarított sarkokon és széleken csak akkor lesz virág és pázsit, ha a fővárosi kertészet virágdoktorai újra kezdik ott, ahol már ősszel befejezték.

Nem akarok virágszerető jó ember hírébe keveredni, de amit ezek a virágjárók művelnek, az már sok. Én fizettem már egynéhányszor kemény háromforintokat az útkeresztezés piros lámpájának fényében, pedig csak magamat akartam egy ici-picikét megtapostatni. Fizessenek a virágtaposók is! ... Az én ibolyaszerény véleményem szerint, ha az úttesten tilos a piros, a parkban legyen tilos a zöld és lefogadom egy csokor letaposott árvácskába, hogy rövidesen megszűnik a virágágyrajárás.

Bernáth Ede

Tito Richárd

Az ember azt hihetné, hogy III. Richárd már a lehető legmesszebbre ment az üzleti méltányosság terén, amikor egy országot ajánlott egy lóért és még azzal se törődött, hogy az üzlet után nem marad országa, ami azért baj, mert ha kidöglik alóla a ló, nem tud másikat venni, ha csak nem hiteleznek neki egy ország erejéig.

Azonban van fokozás.

Mert III. Richárdot, aki azt hitte a buta fejével, hogy őt már nem lehet felülmúlni, amikor egy országot kínál egy egyszerű lóért, felülmúlta Titó.

Ő még sokkal szerényebb és méltányosabb, mint III. Richárd volt. Ő nem kíván egy lovat egy országért (igaz, hogy Jugoszlávia kisebb, mint Anglia), még öszvért vagy tevét sem kíván az országért.

Ő szárított halat kap az országért az amerikaiaktól. A szárított hal nem fut olyan gyorsan, mint az eleven ló, viszont megeheti az ember, ha nagyon éhes és ha befogja közben az orrát. De megnyergelni nem lehet.

Erre majd akkor fog rájönni Tito, ha neki is szaladnia kell, mint III. Richárdnak.

MacArthur narancsot vásárol

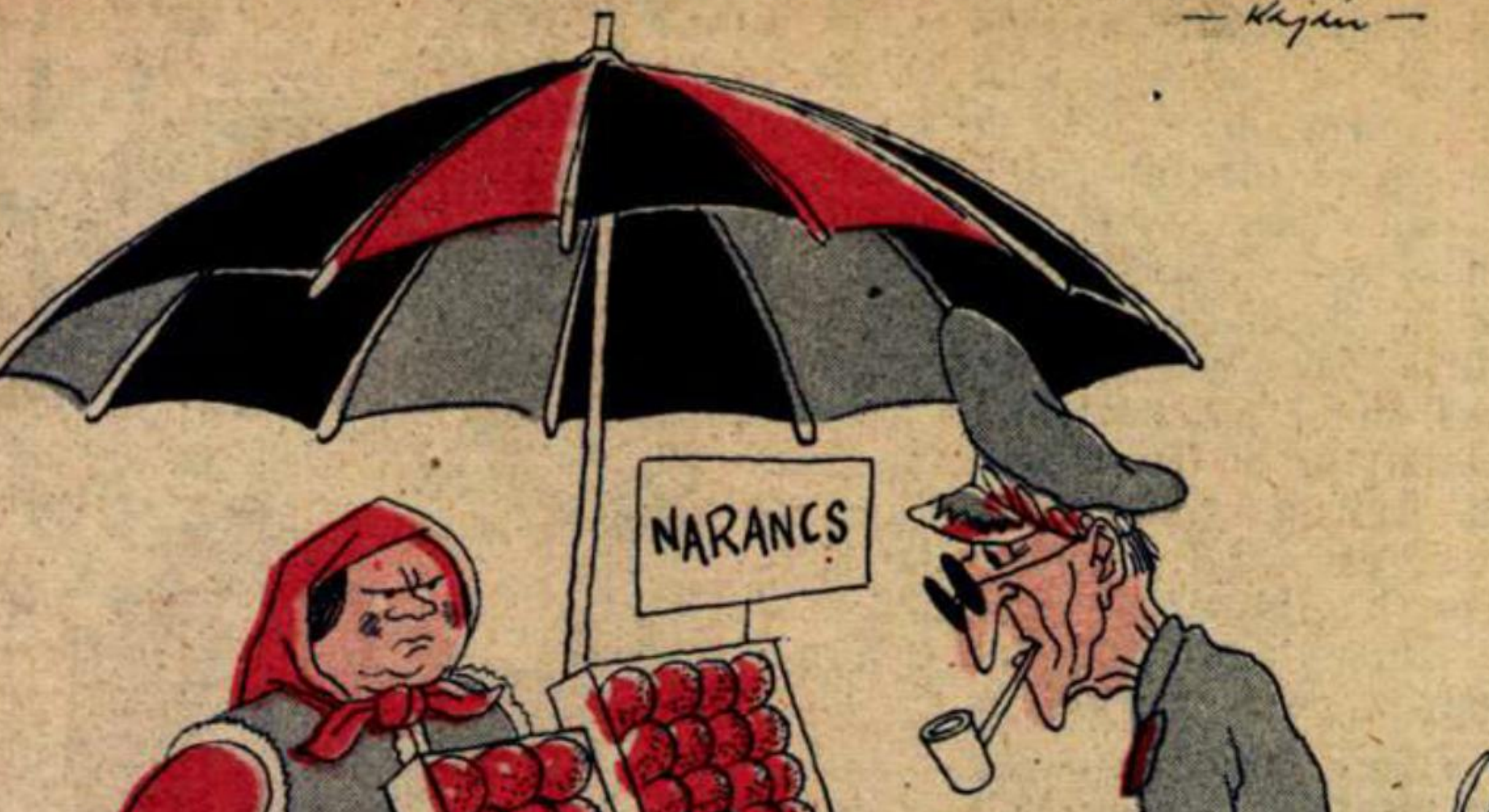

— Vérbélű nincs?

Igy bánik Eisenhower a brit oroszlánnal

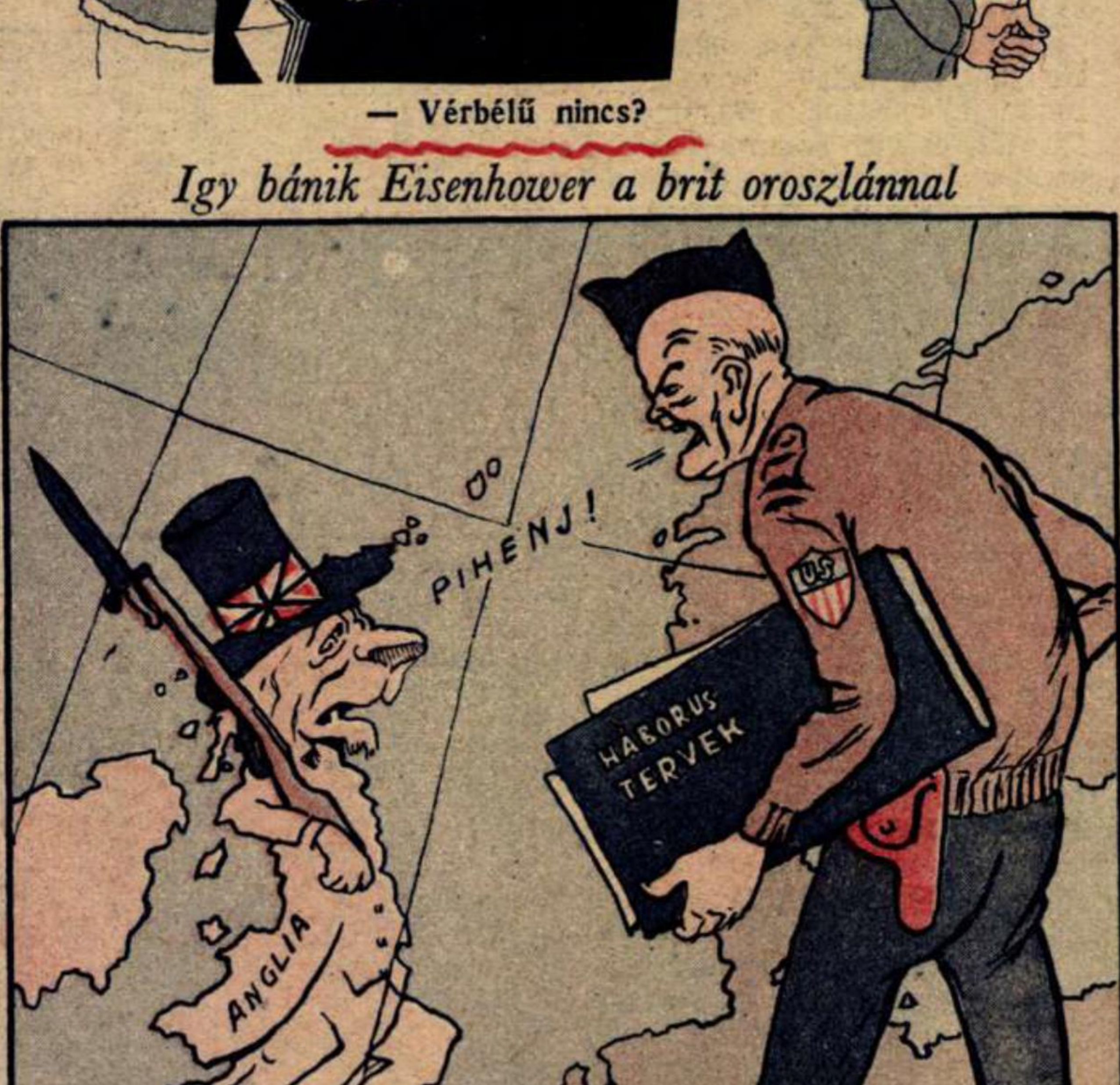

(Krokodil, Moszkva).

A megváltozott angol címer

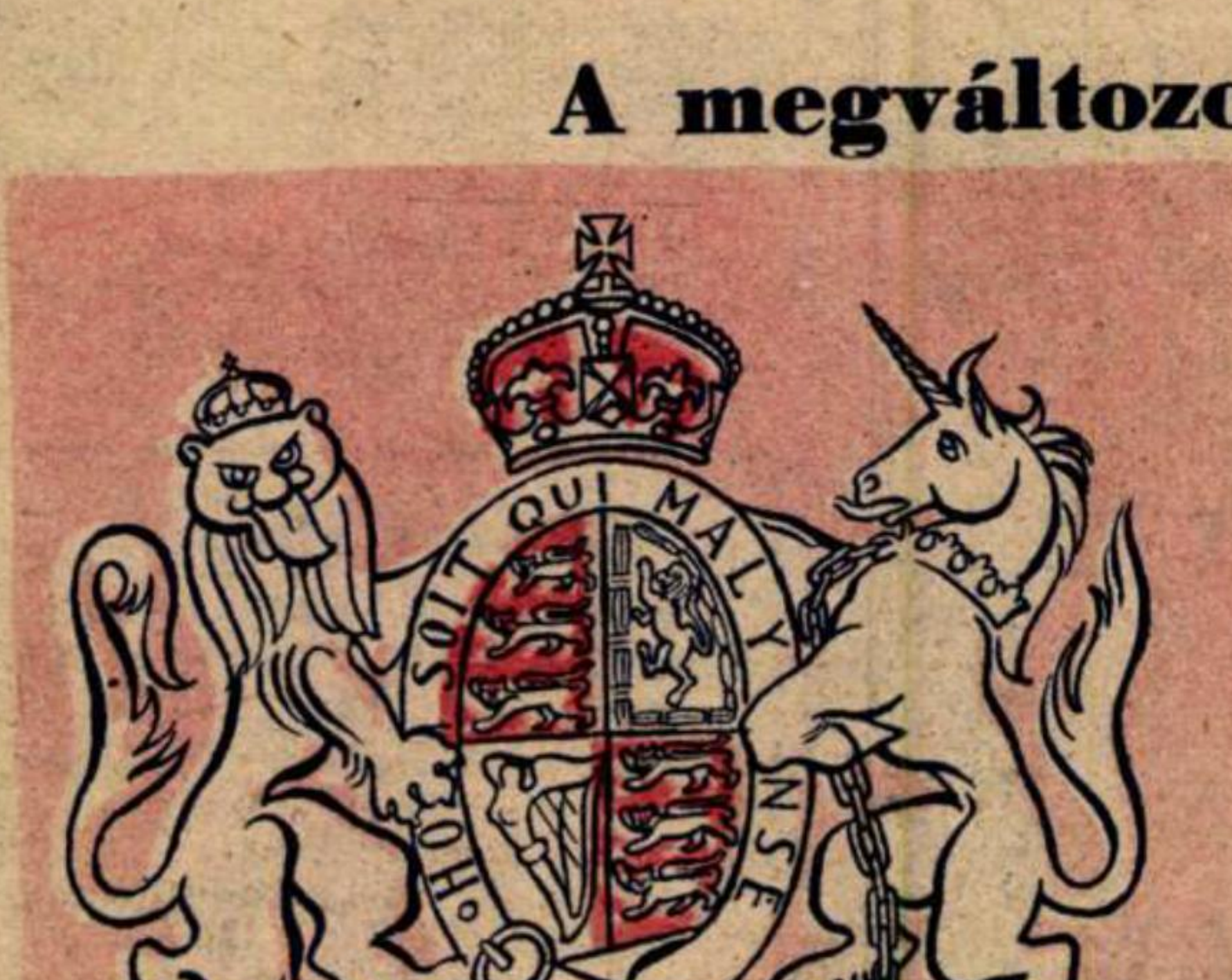
HONI SOIT QUI MAL Y PENSE
DIEU ET MON DROIT

A régi...

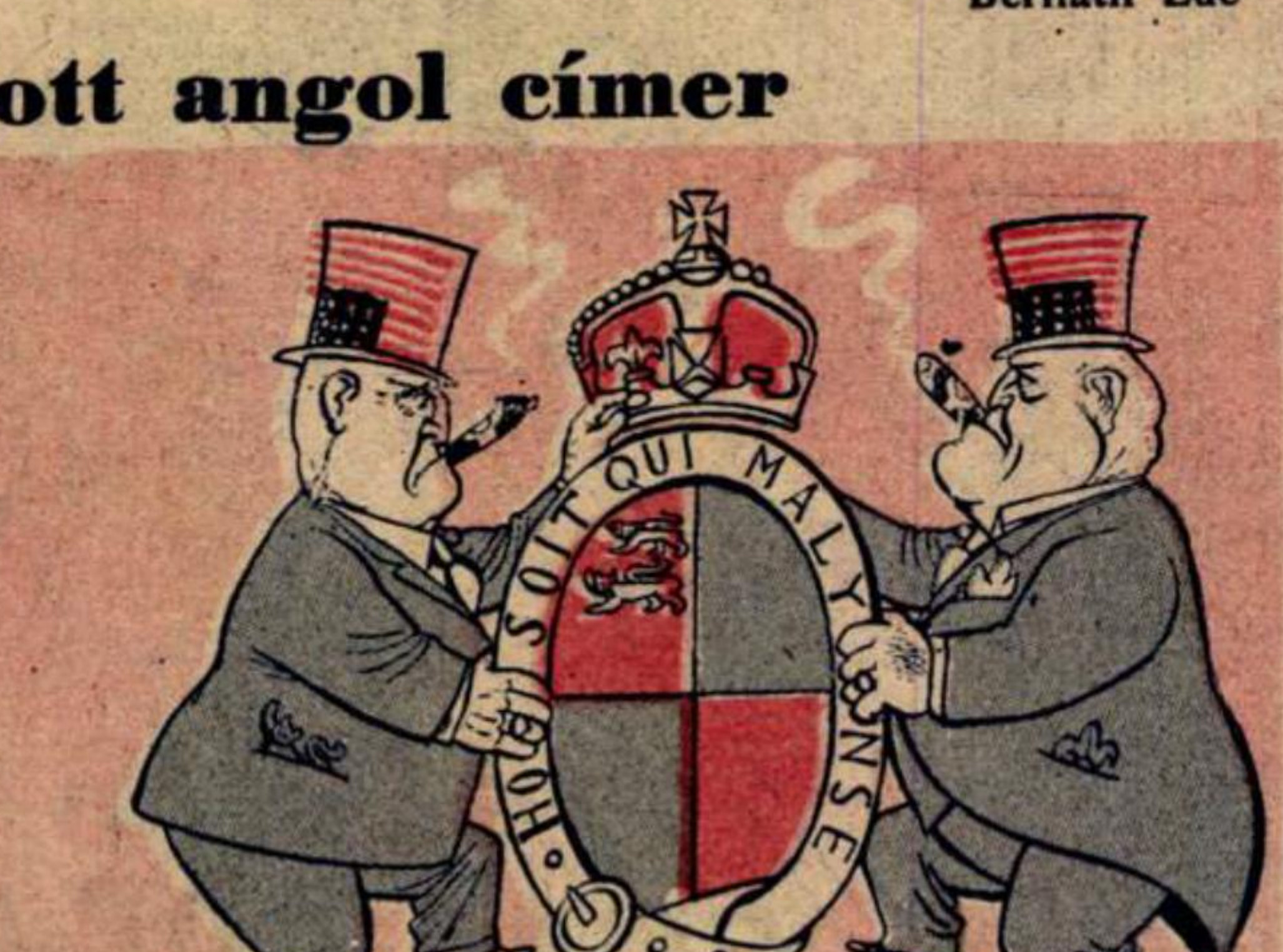
HONI SOIT QUI MAL Y PENSE
DIEU ET MON DROIT
Szűr

... és az új.

Le a bürokráciával!

Gáz és palack

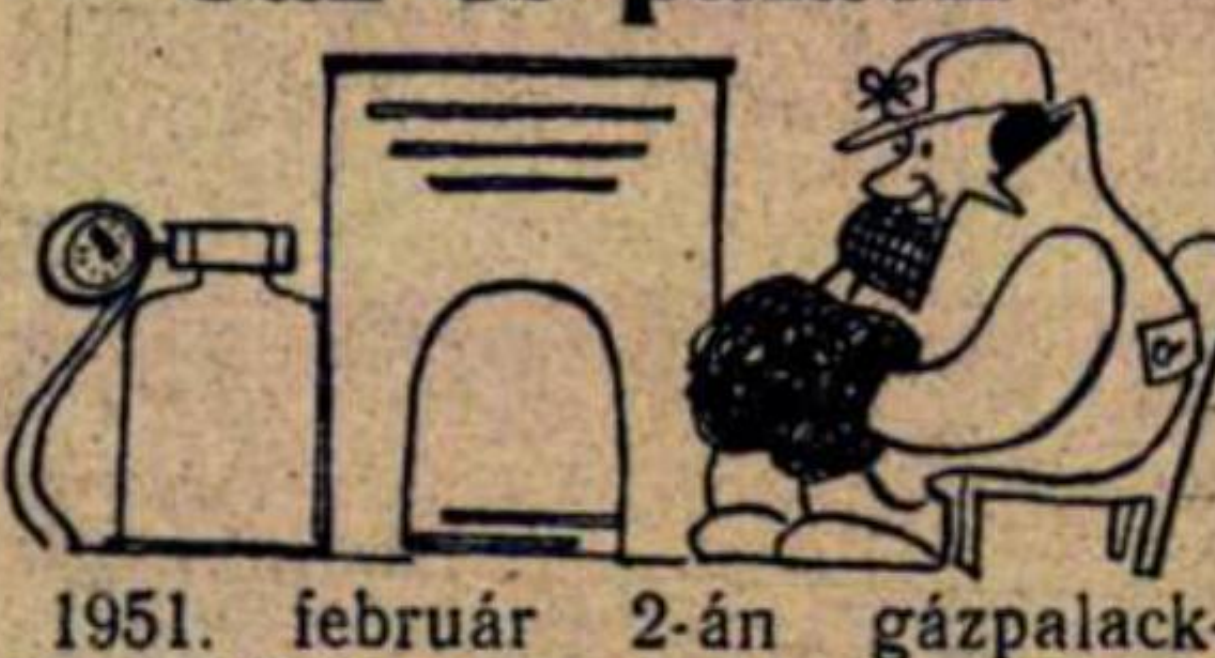

1951. február 2-án gázpalackcsere céljából elmentem a Teleki Pál-utcába a Gázértékesítő N. V.-hez, itt a legnagyobb meglepetésemre közölték velem, hogy a gázkiadást letiltották részemre január 27-e óta. A letiltás oka: a gázkályhához tartozó palack nincs a nevemre írva. — Tudomásul vettem, és rögtön adoptálni akartam a palackot, — nem úgy a tisztviselő: kérem, hozzon egy írást az előző tulajdonostól, amit két tanuval aláírat, hogy a palackot önnek átadta. Megköszöntem a felvilágosítást, és eljöttem. — Másnap kiállíttattam a szükséges írást, aláírattam 2 tanuval, és ebédszünetben elszaladtam vele a Gázértékesítőhöz. Most jött a meglepetés: kérem, ez nem elég, tessék hozni a „kék cédulát“ is magával. Elhoztam a kék cédulát másnap, és reszketve vártam újabb utasításait. „Most pedig menjen el a kék cédulával könyvelésünkre és ott szignáltassa“. — És a könyvelés melyik szobában van? — kérdeztem ártatlanul. Nem itt van kérem — a Falk Miksa-utca 3-ban van a III. emeleten. — Itt csak a megrendelés és a pénztár van.

— Megköszöntem a felvilágosítást, és elhatároztam, hogy másnap ebédidőben kirándulok a Falk Miksa-utcába a könyvelőségre. Esős, hideg téli délelőtt nekivágtam a könyvelőségnek, sikerült megtalálnom, és 3 aláírást gyüjtöttem a kis „kék cédulámra“ s a jól végzett munka örömével távoztam. — Másnap elmentem a Teleki Pál-utcába, messziről lobogtattam az agyonszignált kék cédulácskát. A tisztviselőnő megnézi: „Kérem ezen február 21. áll, és ma már február 22. van. Ezt tegnap könyvelték, ma már nem fogadhatom el.

Könyörögni kezdtem, hogy ne kínozzon, üssön agyon, vagy taposson el, mint egy férget, de én már nem bírom tovább; a szobám hideg, és idegeim már összeroppanóban. Nem tehetek semmit, — mondta — tessék átfáradni a műszaki osztályra, ott ha lehet a letiltást feloldják, itt mi nem intézkedhetünk. Átmentem a műszaki osztályra, a tiszviselőnő megnézte az irataimat, kikereste a kartonomat, és a következőket mondotta· Tessék kihívatni a szerelőnket, és ő adjon egy írást, hogy a gázkályha nem tűzveszélyes.

Teltek, multak a napok, a szobám változatlanul hideg volt, míg egy szép napon, pontosan február 27-én megjelent a szerelő. A házmesternél volt a kulcs, megnézte a kályhát, és a következő üzenetet hagyta számunkra: tekintve, hogy a palack üres, a tűzveszélyességet nem tudja ellenőrizni, pakoljuk fel a kályhát, és vigyük be a Teleki Pál-utcába, (a Vorosilov-út elejéről) és ott ellenőrizhető lesz, hogy „szivárog-e, avagy sem“. Február 28-án ismét bemegyek. „Kérem az ön számlája meg van terhelve“ — felkiáltással fogadnak. Kifizetem a szerelő kiszállásának díját, 8.40-et, utána elkezdem a mondókámat, elszedik újra az irataimat, átvizsgálják jobbról-balra, balról jobbra, és utána kijelentik, nem lehet átírni, mert: február 21. van a kék cédulán, és ma már február 28. van, és nincsen csatolva „kötlevél“. Mi az hogy kötlevél, ezt a szót még ki sem ejtették előttem, — kérem. Ezt önnek tudnia kellett volna — hangzott a válasz, majd mindjárt mutatunk egyet. Megmutatták, megmagyarázták. Kiszédelegtem. Most odahaza esténként munkából hazatérve lázas izgalommal keresem a kötlevelünket, és ha fáradtan álomra hajtom fejemet, azt álmodom, hogy a Gázértékesítőnél vagyok, és mindig újabb és újabb iratokat követelnek tőlem. Reggel az ébredés optimizmusában így vigasztalom magam: Nemsokára itt a nyár! Megfagyni már nem fogok, csak gutaütést ne kapjak közben!

Armuth Albert
XIV. Vorosilov-út 33. II. 2

Néhány űrlap...

(A MAVAUT autóbuszközlekedési vállalattól kapjuk)

1949. végén a Irodaszervező Gazdasági Iroda a 12. számú üzemszervezési kiadványban a mellékelt Ü. Sz. 461. és 462. számú lapokat rendszeresítette a beruházások nyilvántartására. Ezen nyomtatványokon minden olyan adat megtalálható, ami a beruházások lebonyolításával kapcsolatos. Egészen természetes ezután, hogy 1950. elején a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium elrendelt egy adatszolgáltatást, ami részben az előbbivel azonos, részben azonban más adatokat is tartalmazott. Nem sokkal ezután az Országos Tervhivatal elrendelte a nagyobb beruházásokról havonta beruházási helyzetjelentés készítését, ami részben más kérdőpontokat tartalmazott. A dolog idáig rendben lett volna, ha a Központi Statisztikai Hivatal 1950. végén el nem rendelt volna 21 k/59 szám alatt egy úgynevezett beruházási statisztikát, amely az eddiginél sokkal részletesebb adatokat tartalmazott. A Központi Statisztikai Hivatal egyúttal közölte, hogy minden más beruházási adatszolgáltatás megszűnik. Úgy látszik azonban, nem beszélt össze a Közlekedés- és Postaügyi Minisztériummal, mert a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium Tervfőosztálya kijelentette, hogy őt nem érdekli a Központi Statisztikai Hivatal, nekik a régi jelentésre szükségük van, s természetesen az újra is.

Ezekután egyáltalán nem volt meglepetés, hogy az Irodaszervező Gazdasági Iroda 1951. elején elrendelte az Ü. Sz. 475, 476, 477. és 478. sz. nyomtatványoknak a vezetését, amelyek ugyancsak a beruházásokkal kapcsolatosak. Néhány nappal a rendelet megjelenése után a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium értekezletet hívott össze, amelyen bejelentette, hogy minden eddigi nyilvántartástól függetlenül az általa rendszeresített műszaki és pénzügyi kiteljesítési lapot kell vezetni.

Ezen a nyomtatványon természetesen ugyanazok az adatok szerepelnek, amit a már fent ismertetett Ü. Sz. nyomtatványokon úgy is vezetni kell.

Hogy a dolog még se legyen egyszerű, a nyomtatványt 4 példányban kell vezetni, miután azonban kartonra nyomták a nyomtatványt, annak minden példányát külön-külön kézírással kell kitölteni. Az értekezleten felhívtuk a Minisztérium figyelmét a már meglévő nyomtatványokra és adatszolgáltatásra, valamint, arra, hogy a 407/21/1949. N. T. számú határozat szerint tilos párhuzamos adatszolgáltatást kérni az üzemektől.

Az értekezlet előadója dr. Virágh Sándor erre kijelentette, hogy a Központi Statisztikai Hivatal nem tárgyalta le velük az adatszolgáltatást, ezért őket nem érdekli, hogy a Központi Statisztikai Hivatal mit kér. Már kezdtünk megnyugodni, hogy újabb adatokat nem kérnek tőlünk, amikor értesített a Minisztérium, hogy az eddigieken kívül egy kimutatást kell felterjeszteni, amelyben pontosan ugyanazok az adatok szerepelnek, mint az eddigiekben. Ezenkívül jegyzőkönyvet kell felfektetni minden beruházásnak a beindításáról, melyen természetesen ugyancsak az előbbiekkel azonos adatok szerepelnek.

Mint szóra sem érdemes apróságot megemlítjük, hogy egyik-másik nyomtatványt nemcsak vezetni, de rajzolni is kell, mert a Nyomtatványellátó Vállalat nem gondoskodott az utánpótlásról.

Mellékelten küldünk minden nyomtatványból 1 példányt, összesen 1 kg súlyban.

(Mellékelve nem-ugyan egy kiló, de 12 db. részben óriási, részben valamivel kisebb űrlap van, megszámlálhatatlan rovattal. Nem hiszszük, hogy valaki is, valaha is kiállította volna őket.)

Ludas Matyi elintézte

A Munkaerőtartalékok Hivatalától a következő levelet kaptuk:

„A Ludas Matyi 1951. február 9-iki számában az elvtársak igen helyesen felhívták a figyelmünket egy elavult bürokratikus nyilvántartási módra. Hiba volt tőlünk, hogy eddig nem figyeltünk fel erre. Most átvizsgáltuk ezt és a sok kérdőívet egy kérdőívre egyszerűsítettük. Köszönjük az elvtársak kritikáját.“

Kultúrverseny az egész országban

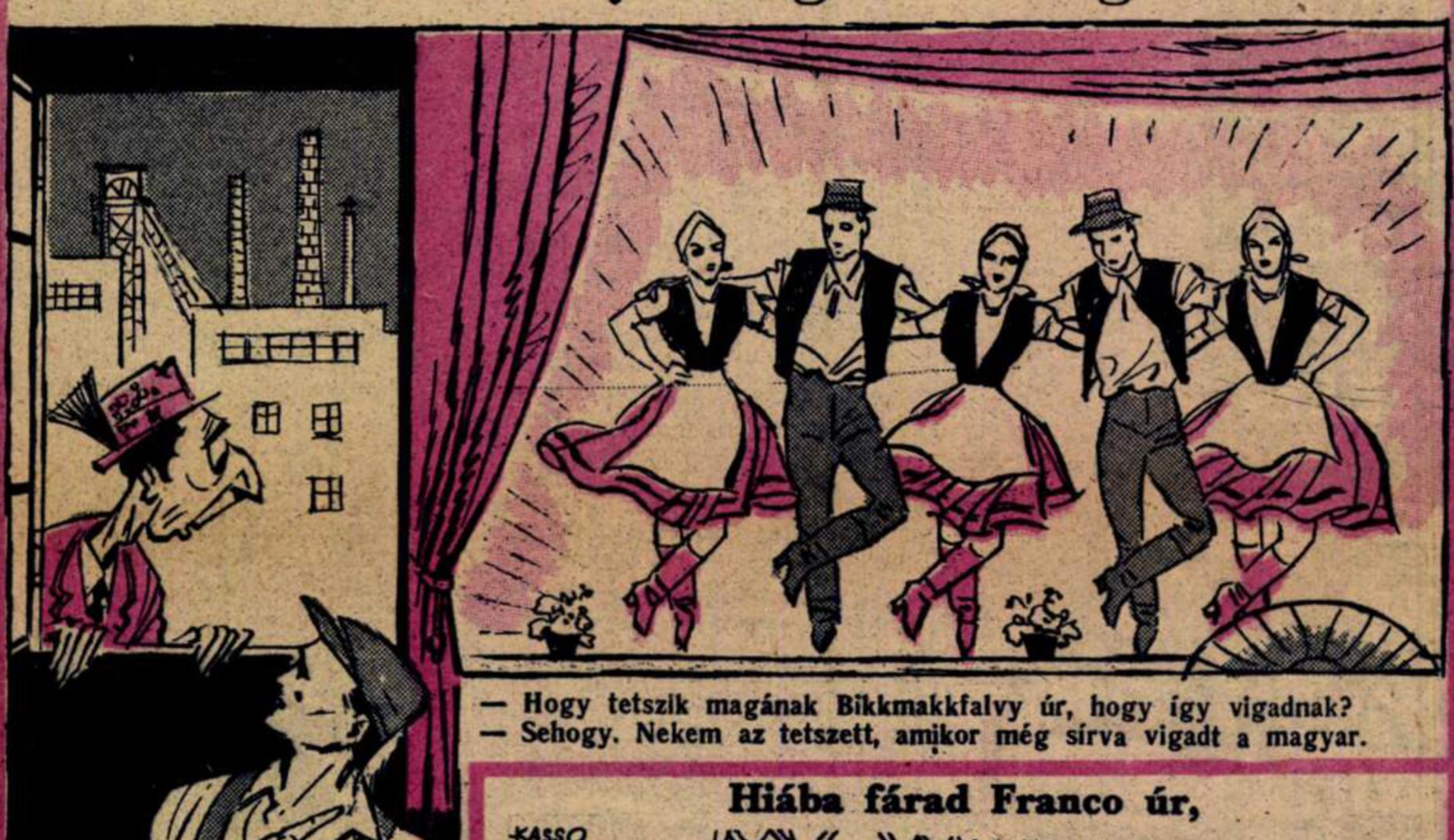

— Hogy tetszik magának Bikkmakkfalvy úr, hogy így vigadnak?
— Sehogy. Nekem az tetszett, amikor még sírva vigadt a magyar.

Hiába fárad Franco úr,

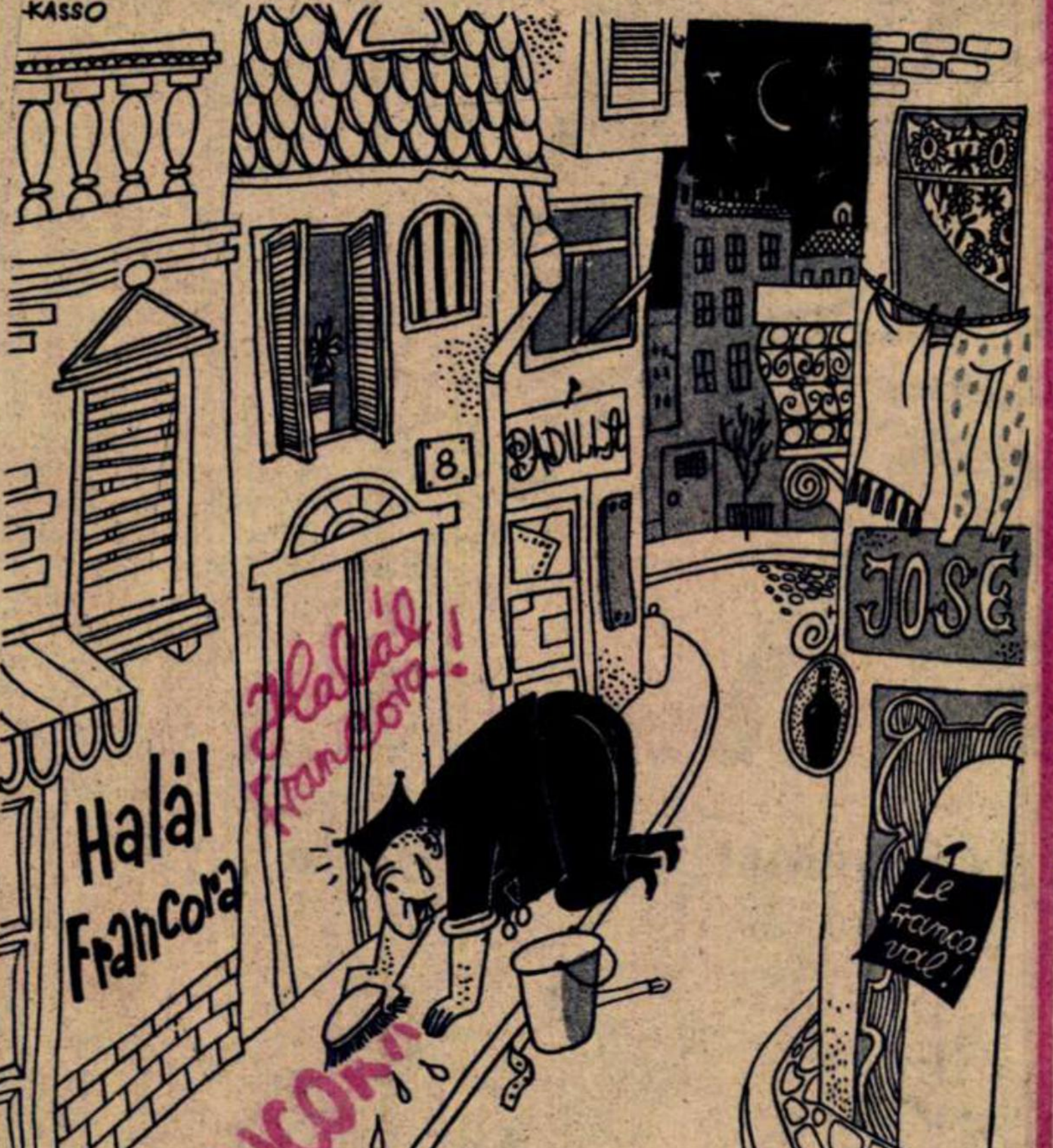

ezt az ítéletet nem lehet eltörölni.

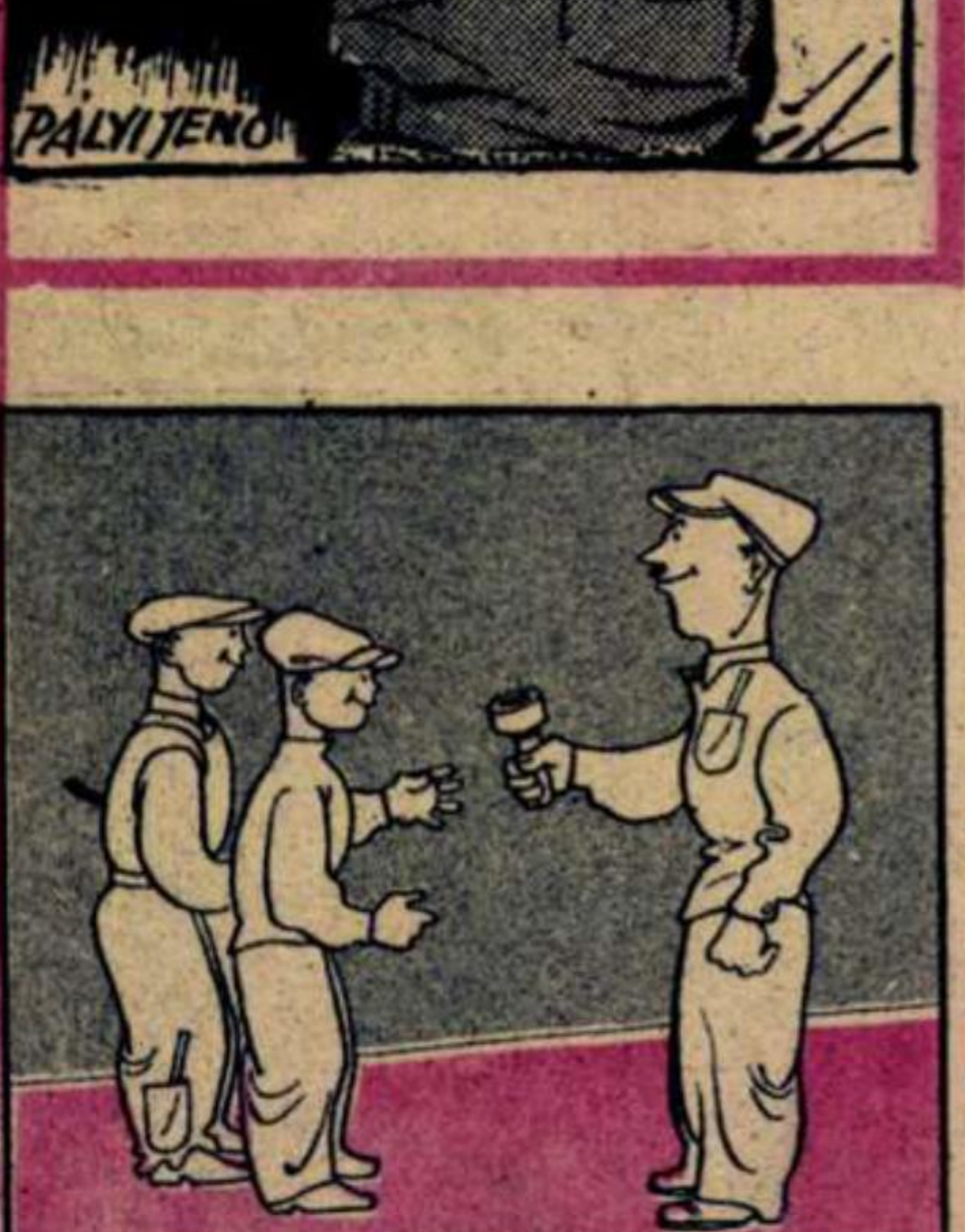

Miért kell ehhez a kis csaphoz két ember?

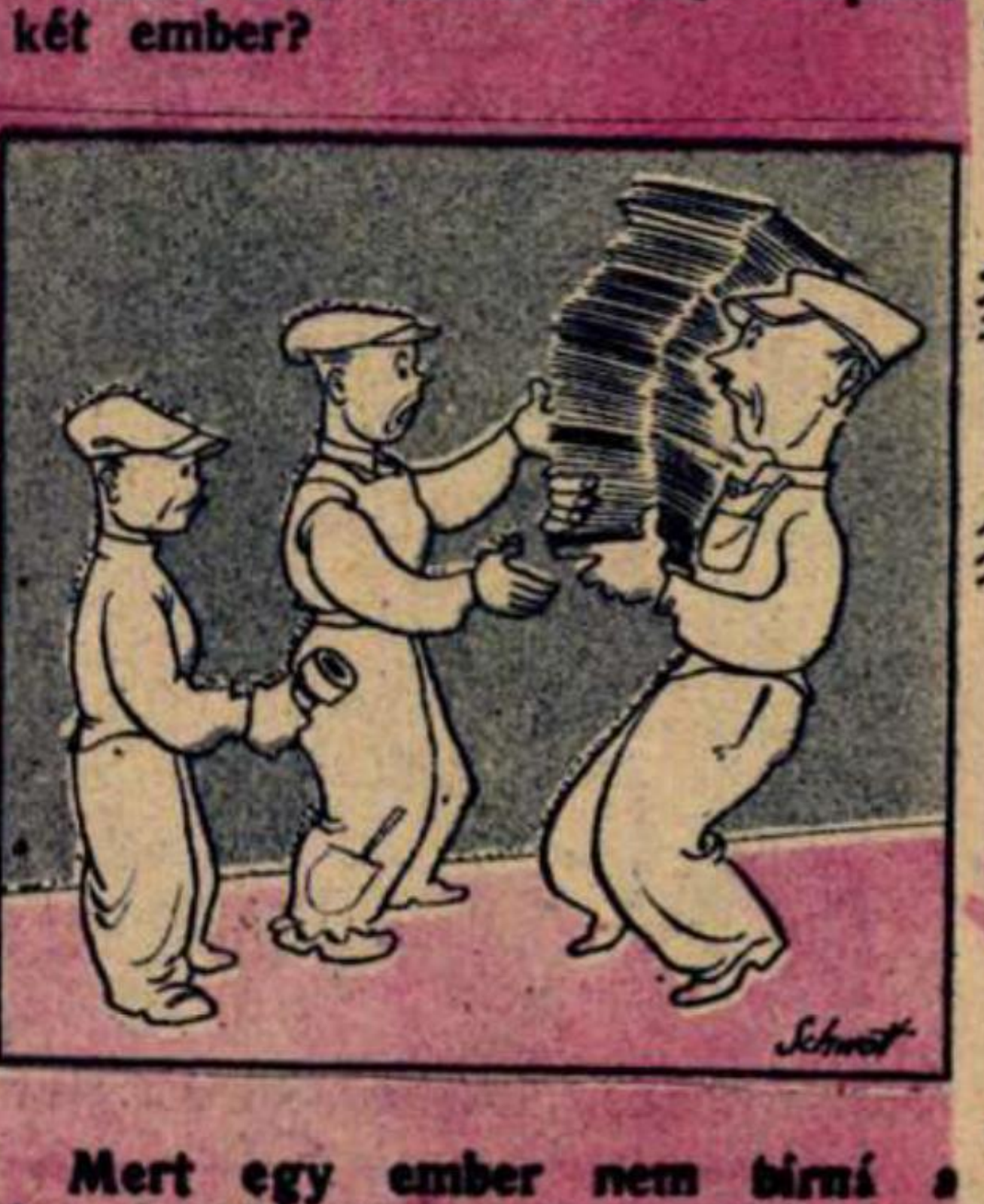

Mert egy ember nem bírná a hozzá való papírokat elszállítani.

? ? ?

Február 28-án egy számlát írtunk a Műszergazdasági Iroda címére. A számlakiállítást Winter nevű kartásunk intézte, mint előadó.

Érdekes véletlen, hogy ez a Winter kartárs f. hó 1-én a Műszergazdasági Irodához került.

De még ennél is érdekesebb, hogy éppen hozzá került annak a számlának az elintézése —, amelyet nálunk, az Elektroimpexnél ő készített.

A legérdekesebb azonban az, hogy Winter kartárs, mint a Műszergazdasági Iroda dolgozója a számlát visszautasította, azzal a megokolással, hogy az nem tartozik a Műszergazdasági Irodához. Levelében felhívta figyelmünket arra, hogy a gyakori tévedések megakadályozására jegyezzük meg jól, hogy csak bizonyos osztályszámú ügyek tartoznak a Műszergazdaságihoz.

Most nem tudom, melyik Winternek van igaza: az azelőtt az Elektroimpexnél dolgozó Winternek, aki a Műszergazdaságihoz került, vagy a Műszergazdaságinál dolgozó Winternek, aki azelőtt az Elektroimpexnél volt.

Elismerem, hogy ez nem könnyű rejtvény, szép feladat a megfejtése.

Csik Péter
Elektroimpex

Kedves Ludas Matyi!

Egyik minisztériumban dolgozom. A minap alaposan megfáztam. Olyan súlyosak voltak a tünetek, hogy már attól tartottam, tüdő- vagy mellhártyagyulladásom lesz. És természetesen ágyban feküdtem, tehát megkértem háziasszonyom fiát, hogy hozzon nekem egy félliter bort, ami forralva szerintem a legalkalmasabb elsősegélynek. A gyerek visszajött azzal, hogy bort utcára nem adnak ki. Ezután fél deci rumot próbáltam hozatni, hogy teát főzessek, de utcára azt sem adtak.

Nem értem én ezt.

Ha betegnek kell, azt mondják, nem adnak utcára. Pedig bizony adnak utcára hektoliterszámra. Csakhogy az nem üvegekben jön ki, hanem a kocsmaajtón kitántorgó részegek gyomrában. Ez a csomagolás jobban tetszik?

Így áll aztán elő az a helyzet, hogy a vendéglőkben asztalhoz rendelnek a vendégek bort és rumot és egy óvatlan pillanatban, remegve, az asztal alatt betöltik az üvegbe. A tölcsér úgy hozzátartozzék ilyenformán a náthás ember felszereléséhez, mint a zsebkendő?

Ezt másként is lehetne csinálni, jobban és logikusabban. Kedves Ludas Matyi járjon el az ügyben.

Aláírás.

A nandu-ügyben

Kedves főszerkesztő elvtárs!

Nehogy szemrehányás érjen bennünket, hogy homokba dugjuk a fejünket, — minden esetre mellékelem a tárgyi igazságot mindenben fedő hozzászólást. Komoly háttere az ügynek ugyanis az, hogy a Biológiai Tanszék tanárai üzentek át hozzánk, hogy egy nanduval kívánnak megajándékozni bennünket. Először úgy állott a dolog, hogy minden ellenszolgáltatás nélkül. Midőn azonban, állítólag a Vallás és Közoktatásügyi Minisztérium intézkedése folytán, ellenszolgáltatásként bogár-, madár- és csontgyüjteményt kértek tőlünk cserébe, átküldtem egyik szakemberünket: tekintse meg a madarat és állapítsa meg, érdemes-e egyáltalán valamit is érte adni. Ekkor derült ki mindaz, amit a „Ludas Matyi“ is közzétett.

Őszinte tisztelője

Dr. Boros István,
az Országos Természettudományi Múzeum főigazgatója.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Luza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Budapesti Szikra Nyomda
V., Honvéd-u. 10.
Felelős vezető: Radnóti Károly.

Haj, haj, haj!

Figaró nagyot nyujtózott és kilépett a poros kották lapjai közül. Zsebretette sütővasát és határozott léptekkel elindult. Ma van a nagy fodrászverseny napja. „Lássuk mit fejlődtek a kollégák" — gondolta.

A jó fodrász holtig tanul, (még ha sevillai is). Belépett az ajtón s rögtön észrevette, hogy elkésett, a versenynek már vége. No, nem baj, az ünneplő tömeg között csak rátalál azokra a remekművekre, amelyekért megszakította pihenését. Hirtelen valami különös vonta magára a figyelmét: néhány méter távolságban egy imbolygó címert látott meg a tömeg között. Megközelítette és reszkető ujjakkal megtapogatta a különös valamit. Óriási megrőkönyödésére valaki hatalmasat csapott a kezére és a címer helyén egy dühös női arc jelent meg: „ne piszkálja a frizurámat, szemtelen!" S a női arc ismét címerré változva tovalibegett. „Huh, úgy látszik káprázik a szemem, hiszen még nem ittam semmit sem." — Gyors egymásutánban leöntött két kisfröccsöt, de újabb ijedelmére most a színérzékét támadta meg valami különös kór. Egymásután két halványlila, egy hupilila-rózsaszínes árnyalatú és egy zöld-sárgapettyes hajú nő vonult el előtte. „Ennek fele sem tréfa" — mondta és ismét a csaposnál keresett menedéket. Megpróbáltatásai korántsem értek még véget. Különös víziója támadt. Egy estélyiruhás nő fészekalakú frizuráján galambot látott költeni. Még a turbékolást is hallani vélte, bár lehet, hogy a szakszofón tévesztette meg. Másfelé igyekezett. Itt a tömegben hullámzó fejek felett a pápa jól ismert cukorsüvegalakú tiaráját látta közeledni. Ejha, ez tényleg nevezetes hely lehet, ha az öreg is eljött — gondolta, de csalódott, nem a szentatya, hanem egy estélyiruhás nő viselte a fejrevalót, mégpedig a saját 80 cm-re magasított hajzatából. Hirtelen apró villanykörték gyulladtak ki a hajtorony alól és ez annyira kihozta a sodrából, hogy sírva tért vissza a söntésbe. Egy kezet érzett a vállán. Egyik ma élő szaktársa volt. „No, hogy tetszenek a frizuráink?" S kezével az ijesztő hajkülönlegességek felé mutatott. Figaró nem válaszolt. Lelkében mélységes felindultsággal a ruhatárba indult és már azon sem csodálkozott volna, ha a ruhatárosnő a szám ellenében kényszerzubbonyt adott volna rá.

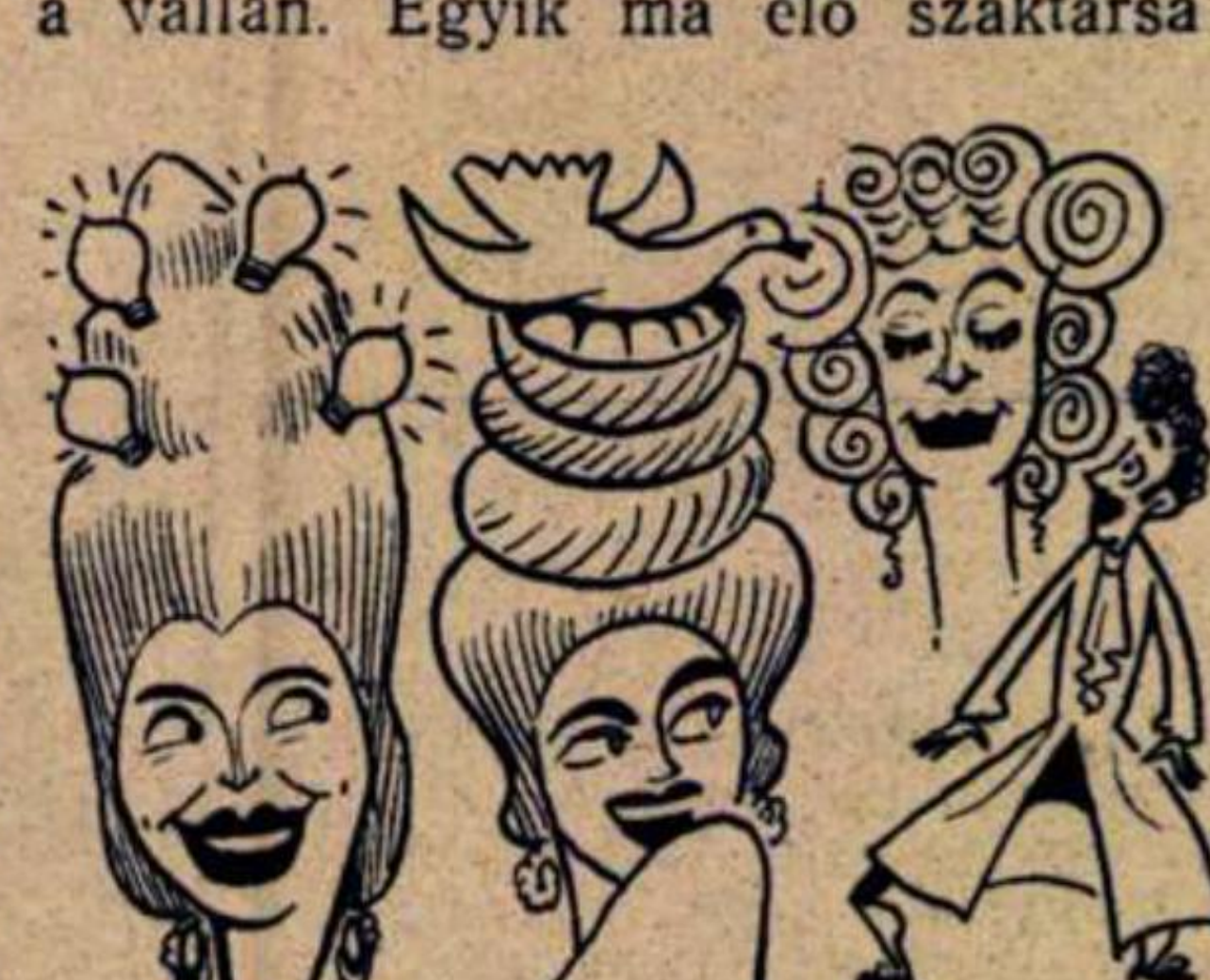

Utóhang

Sajnos, a fenti történet valóságához csak az idő és a hely meghatározása hiányzik. Elárulom, hogy 1951-ben történt, Budapesten igen, igen Budapesten és nem Floridában. Fodrászaink versenyén a „dolgozó nő" hajviseletét tűzték ki célul és mégis inkább az unatkozó milliomoshölgyek számára tervezett hajzatokat díjazták.

A kapitalizmus divathóbortja nem illő népi demokráciánk fodrászati dolgozóihoz, akiknek jelentős része már nem is magánszektorban, hanem szövetkezetben dolgozik.

Novák István honvéd
Honvédség Felcsut p. f. 5782.

Egy amerikai bacillus-tenyésztő telepen

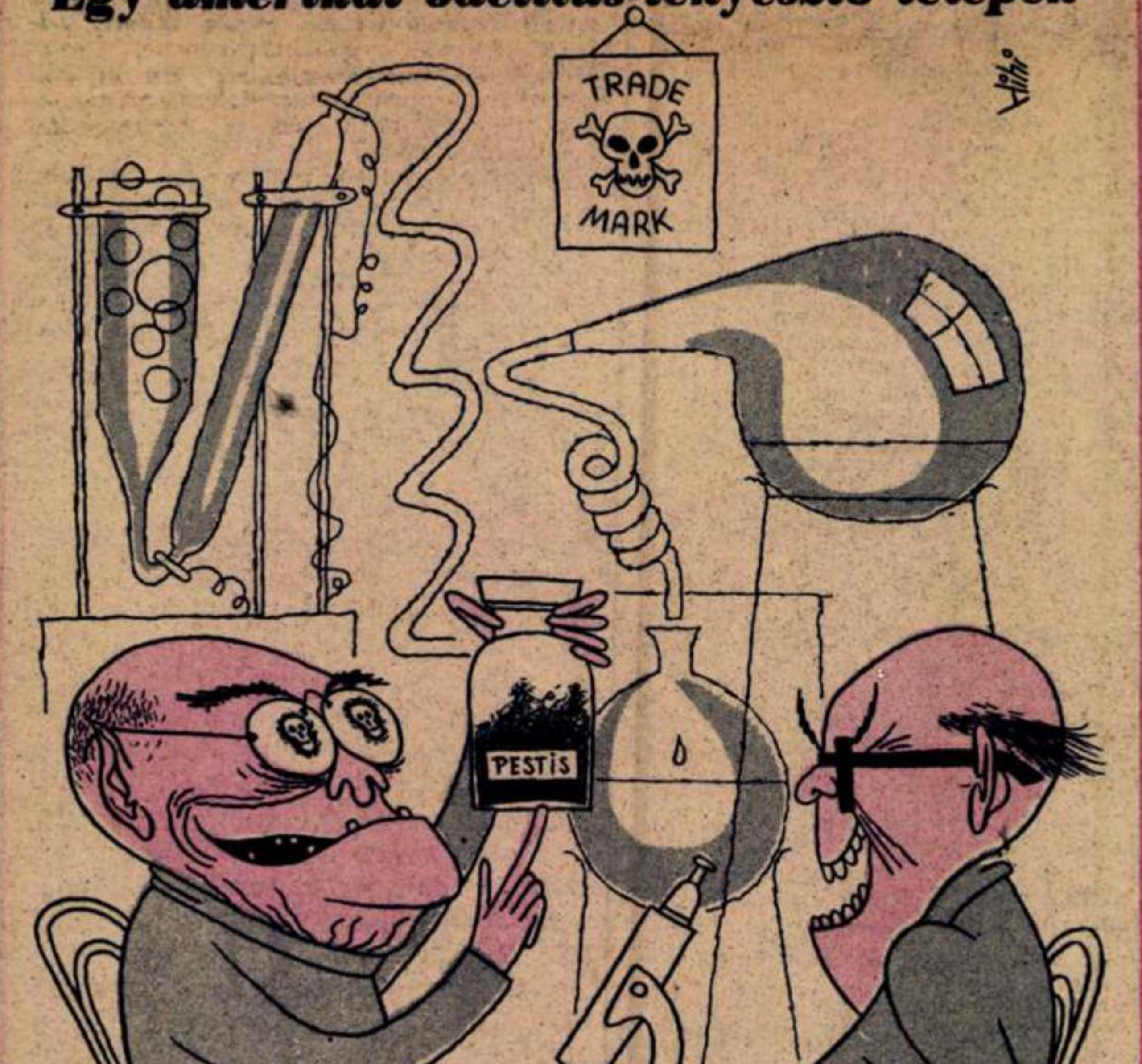

Amerikai bakteriológus: Tudja-e kolléga, hogy tulajdonképpen mi is a természet átalakítására törekszünk...

JENKI DUDL

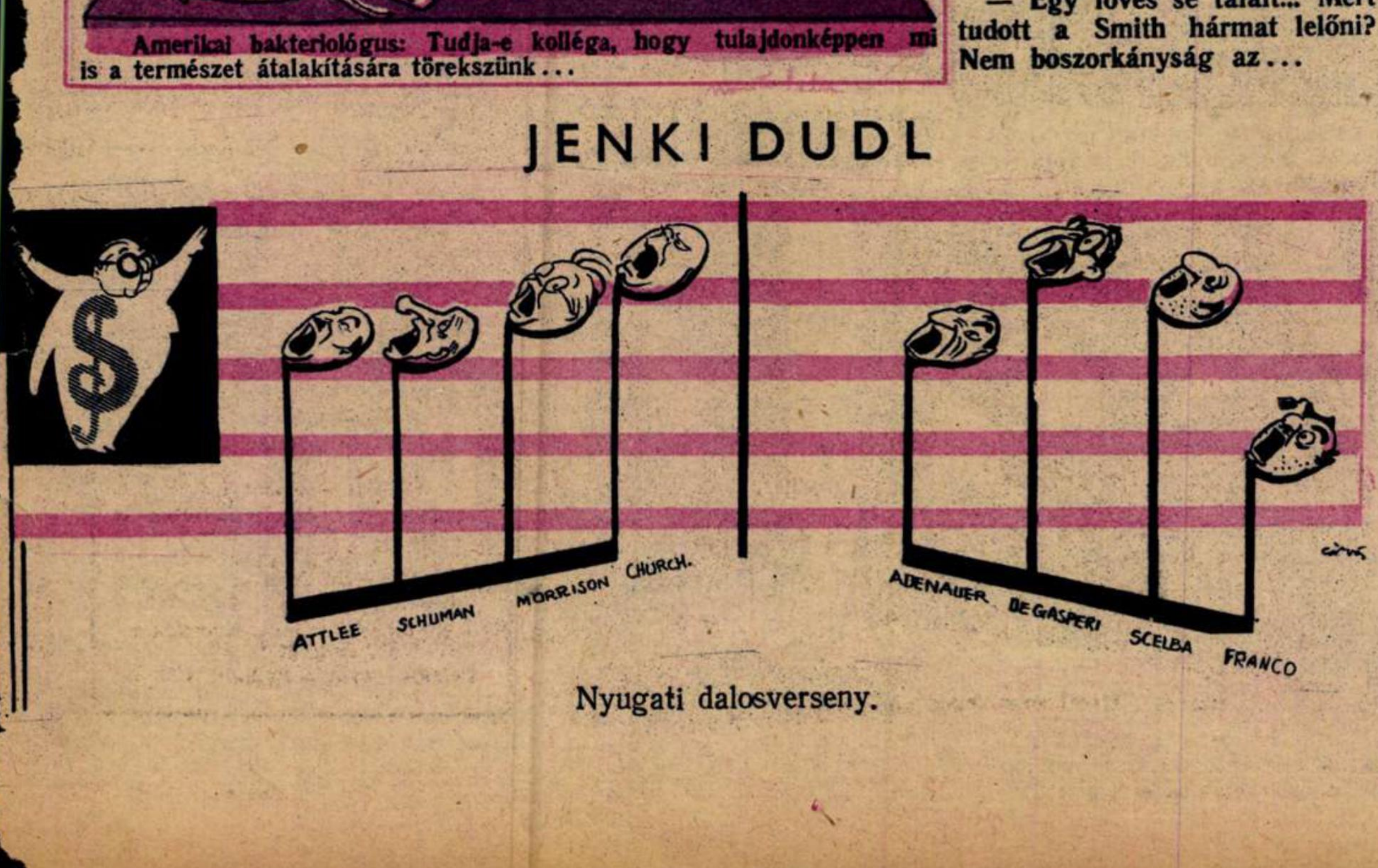

Nyugati dalosverseny.

Marianne SZÁMONKÉR

A párizsi házakra gyászkeretes plakátokat ragasztottak ki a német nácik áldozatainak névsorával.

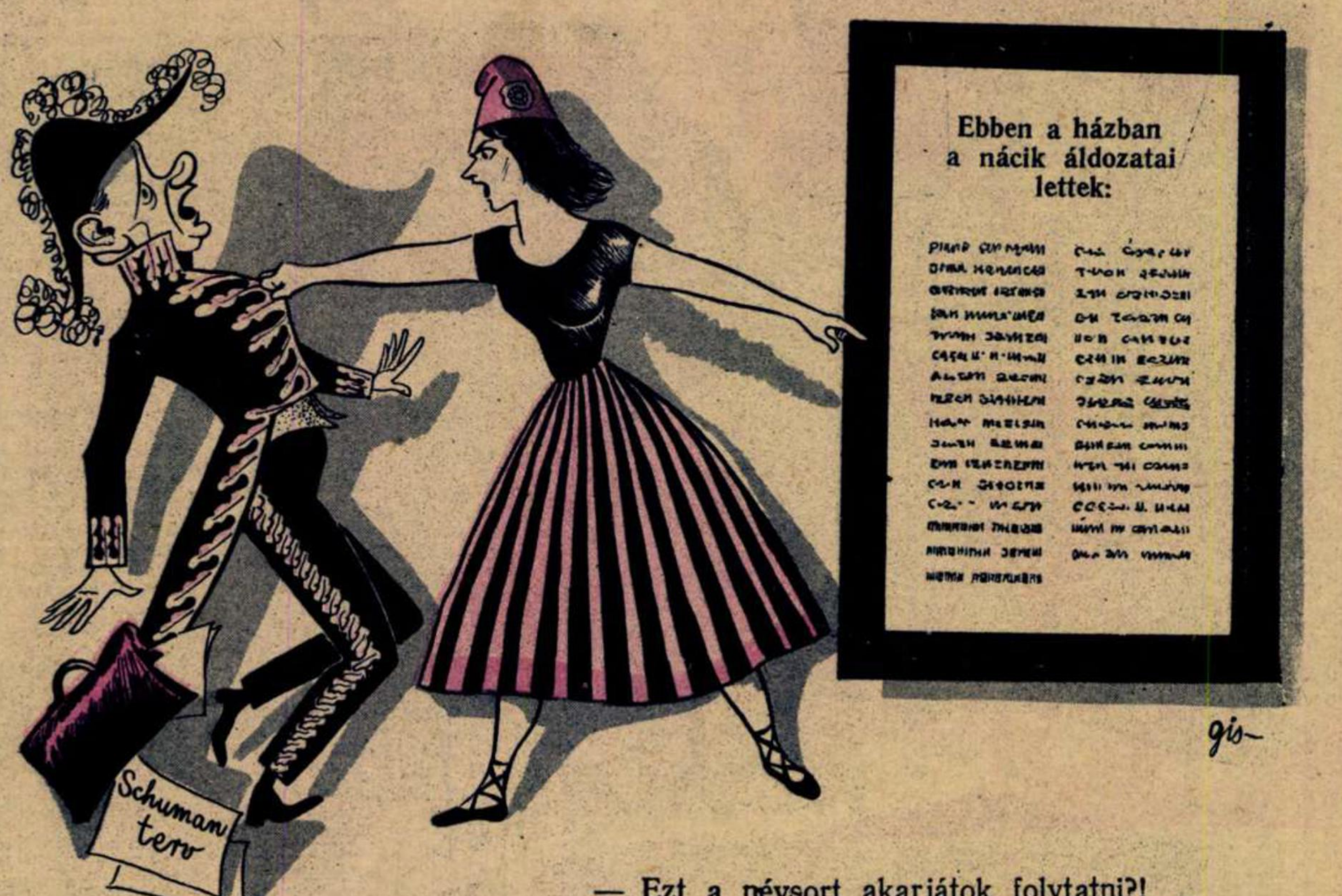
Ebben a házban a nácik áldozatai lettek:
Schuman terv

— Ezt a névsort akarjátok folytatni?!

Kihallgatás

— Jones?

— Parancsára, ezredes úr!

— Maga átlépte tegnap a Német Demokratikus Köztársaság határát?

— Bocsánat, ezredes úr... Eltévedtem...

— Egy USA-katona ne tévedjen el! Mit csinált odaát?

— Én semmit, ezredes úr...

— Tagadni merészel?

— A puskám elsült, ezredes úr... De azt nem én csináltam... Azt a puskám csinálta...

— Hány lövést adott le odaát?

— Én egyet se, ezredes úr... Azok maguktól adódtak le... Meghúzódott a ravasz...

— Meghúzódott a ravasz?

— Miért ne? Ha egy in meghúzódhat, egy ravasz is meghúzódhat... Azért ravasz...

— Azt mondják, hogy öt lövést adott le.

— Igen... Messziről úgy nézett ki a dolog...

— Mit tud felhozni mentségére?

— Hogy parancsot teljesítettem...

— Fiatalságára való tekintettel ezúttal megússza egy előléptetéssel, de máskor jobban vigyázzon!

— Mire?

— Egy lövés se talált... Mért tudott a Smith hármat lelőni? Nem boszorkányság az...

A varsói „Szpilki" írja:

Eisenhower tábornok katonák és rendőrök sorfala közt bevonul Párisba. Adjutánsa hirtelen megszólal:

— Tábornok úr, nézze, egy civil!

Eisenhower ezt feleli:

— Hát maga azt hitte, hogy itt nincs titkos-rendőrség?

*

Paraguayban már befejezték a „kóreai expedició" toborzását. A toborzó-iroda főnöke jelentkezik az amerikai követnél:

— A mi önkénteseink rettentően unatkoznak. Nem lehetne már elküldeni őket?

— Nem, a transzport-hajó még nem jöhet. Játsszanak addig bridzset.

— Az nehéz, mert csak hárman vannak.

Párisi probléma

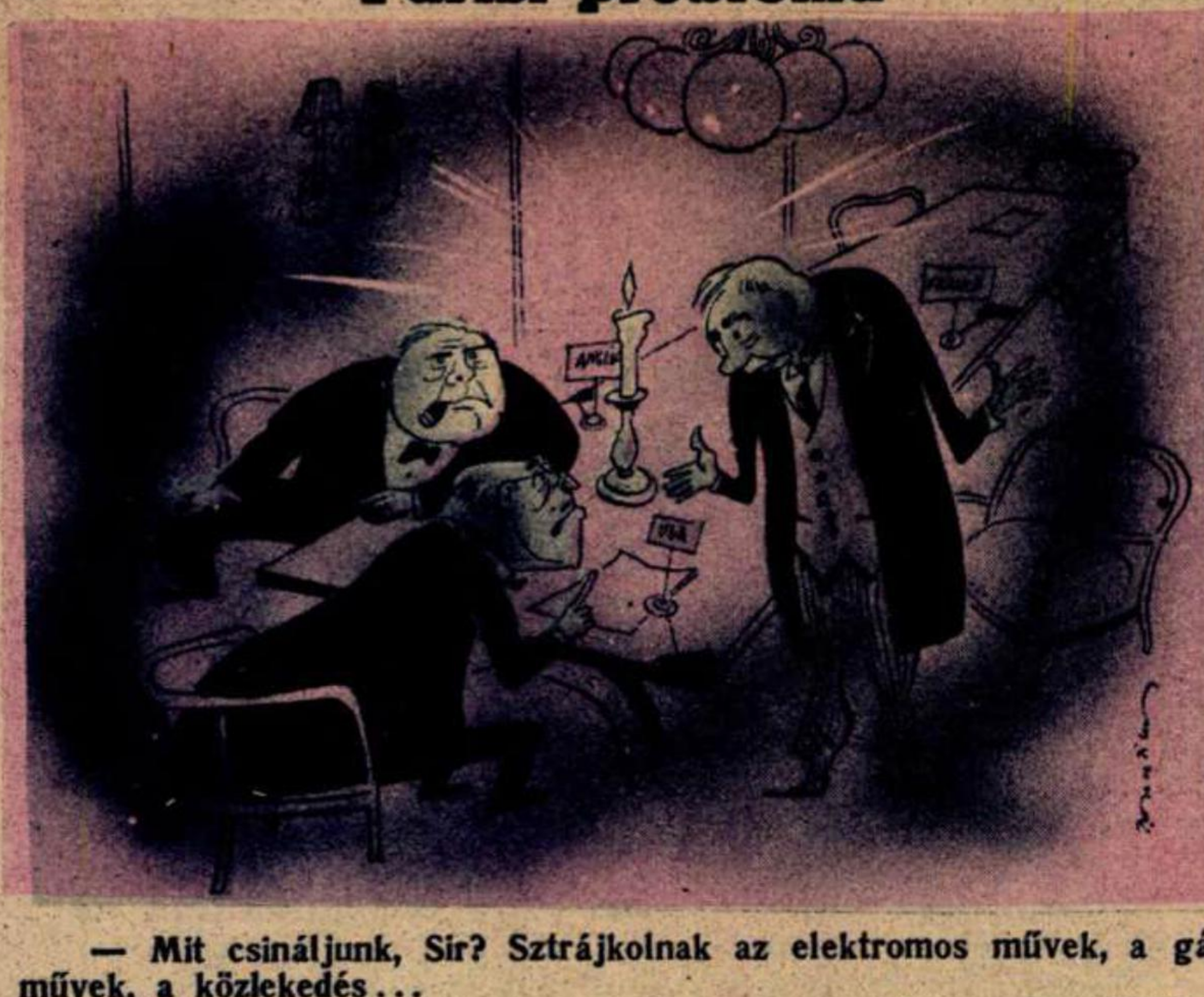

— Mit csináljunk, Sir? Sztrájkolnak az elektromos művek, a gázművek, a közlekedés...

— Hát használják a munkások ellen a fegyvereket, amiket küldtünk!

— Igen, de a kirakómunkások is sztrájkolnak.

ELŐZÉS

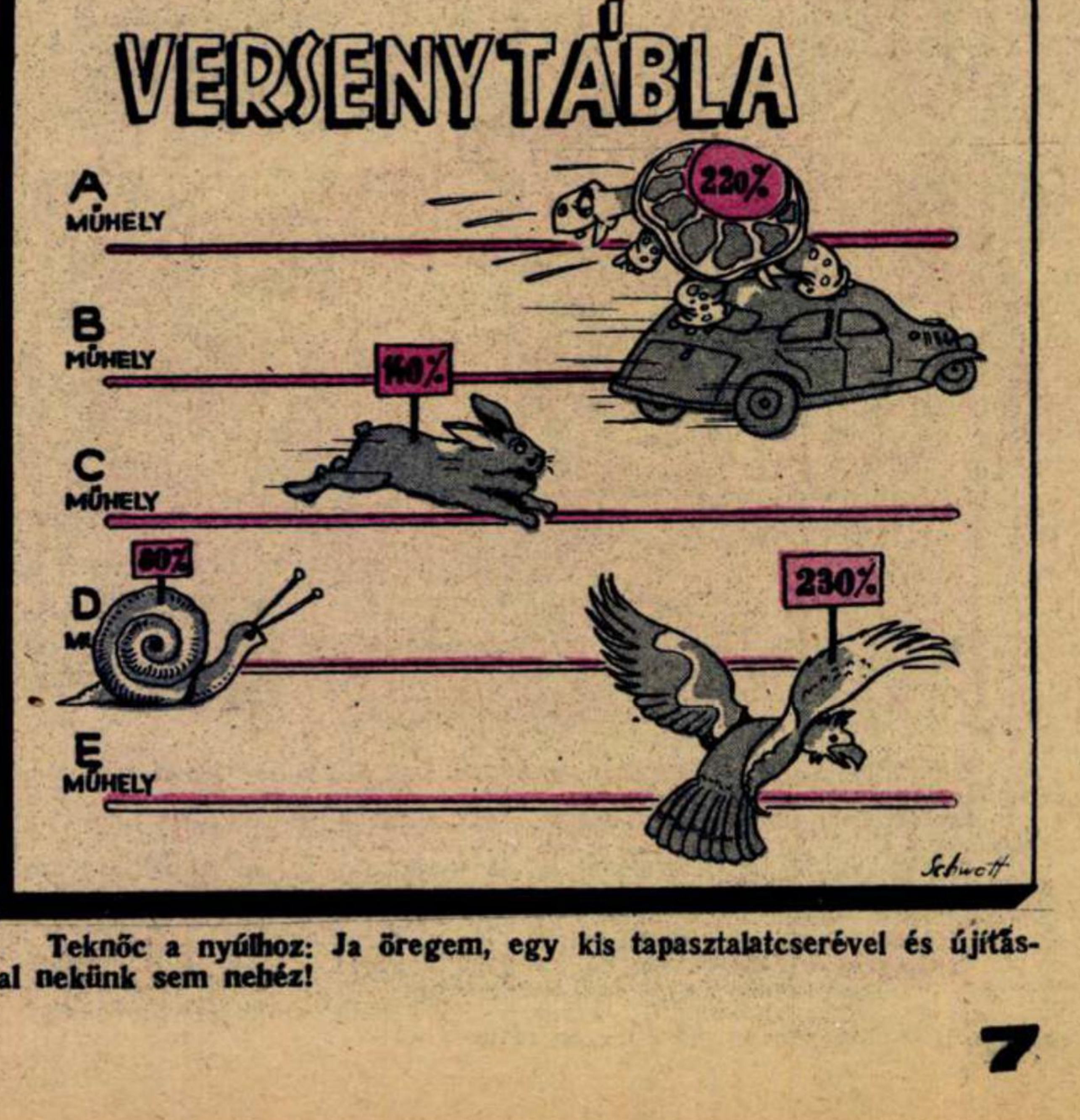

Teknőc a nyúlhoz: Ja öregem, egy kis tapasztalatcserével és újítással nekünk sem nehéz!

Ludas Matyi az ÉPITŐGÉPJAVITÓ vállalatnál

Betonkeverőgép az operáció előtt

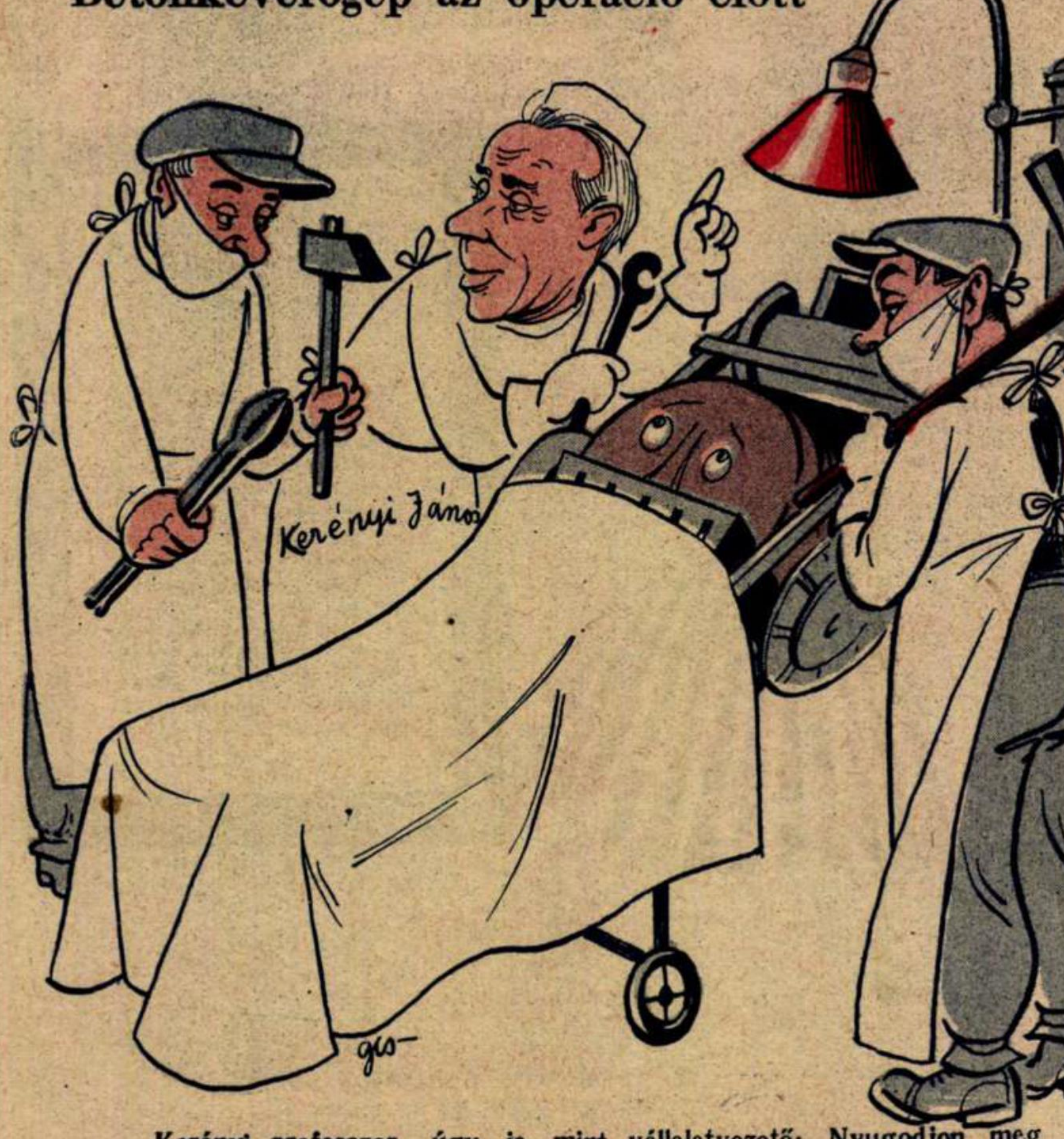

Kerényi professzor, úgy is mint vállalatvezető: Nyugodjon meg barátom, hamarosan megint vígan keverheti a betont az építkezésnél.

Két Marika és egy Oszi bácsi

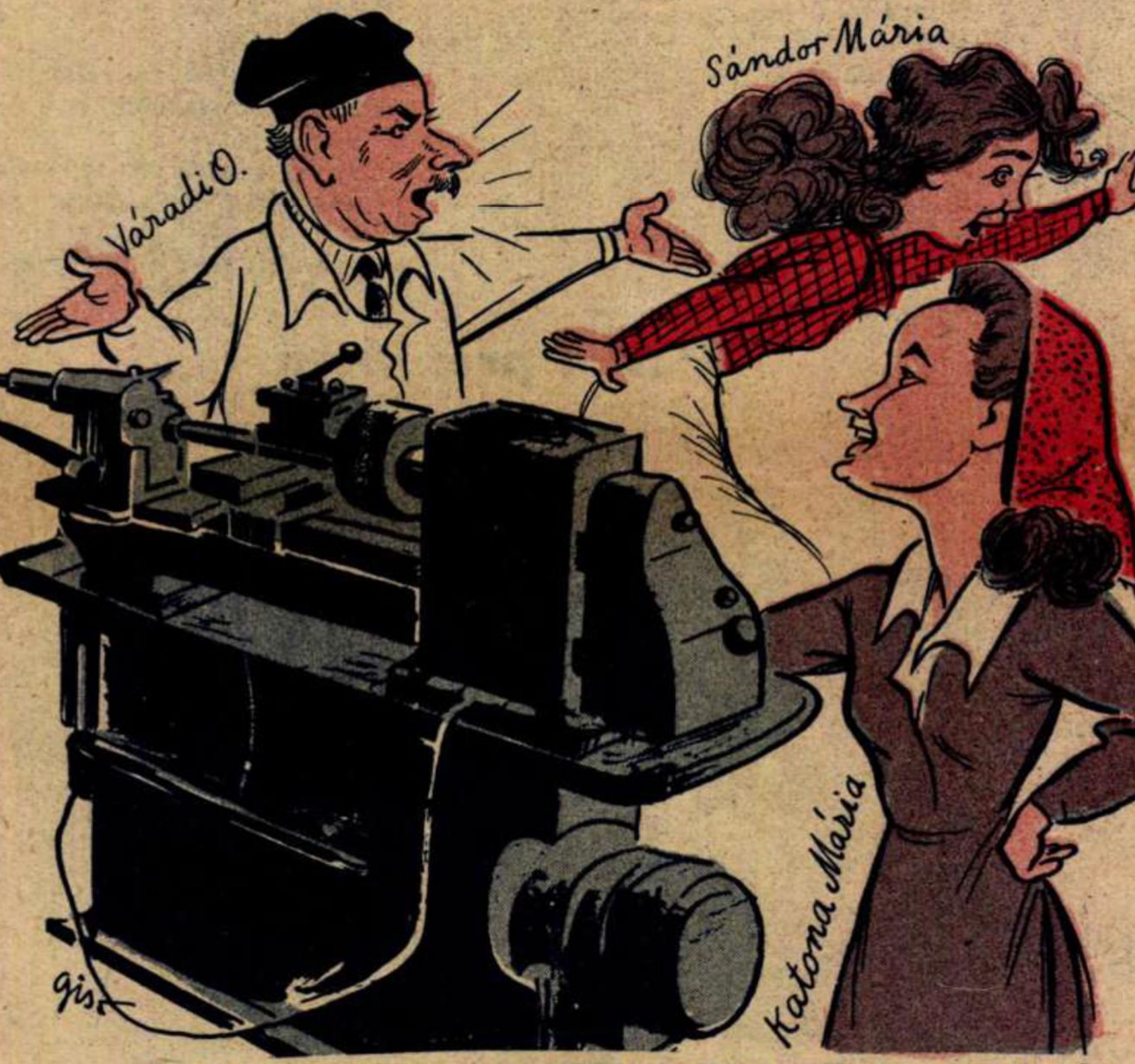

Mindkét Marika esztergályos-átképzős. Sándor Marika nem jól képződik esztergályossá, fél a géptől és nem megy a munkája. A másik Marika nem ijed meg a géptől s úgy dolgozik, mint hat nagy.

A képen látható még Oszi bácsi, az átképzős oktató, aki sokat tett, hogy a hat nagyként dolgozó Marika jó munkát végezzen, de még többet kell tennie, hogy a lemaradó Marika se féljen a géptől s olyan legyen, mint a mindig vidám, esztergapadját kezesbáránnyá szelidítő másik Marika.

ÉGJ ÉS ÉMUK

SZÜLETÉS.

Kezdetben vala az Építőipari Munkaeszköz Kölcsönző (rövidítve ÉMUK), de az ÉÜM-nek (hosszabbítva építésügyi minisztérium) voltak elgondolásai és az ÉMUK egyik oldalbordájából megteremtette az ÉGJ-t, az Építő Gépjavító Vállalatot.

SZÜK A CIPŐ.

Az ÉGJ fejlődőképes bébi volt, megnőtt keze-lába, csak a terület, amin a kezeslábas üzem elterül, nem nőtt meg semenynyire. Különben is olyan cipő itt a terület, ami két másik üzem bokáját is szorítja, s mindhárom vállalat szívesen venné, ha a másik kettő elköltözne. Erre egyelőre annyi a kilátás, mint arra, hogy a fürdőkád dalolni fog, bár a remény tavaszi színét időnként meglobogtatja az illetékes minisztérium.

BETONKEVERŐ ÉS TÁRSAI.

A remény éltető, de a teljesüléséig is dolgozni kell, dolgoznak is keményen, az üzem fejlődik, s a leglogikusabb elme sem hinné el, hogy az Építőgépjavító önállóan alig másfél éve létezik. A létezésen belül nagy szorgalommal megy az elaggott vagy betegállományba került betonkeverők, csörlők, daruk, elevátorok kúrálása, sőt elevátort vadonatújat is készítenek az épülő épületek őszinte örömére.

NÉMI SZAKOKTATÁS.

A némi szakoktatást én tartom, de annyira némileg, hogy némileg szégyelem is magam. A betonkeverőt külön bemutatni nem kell, betont kever ő szorgosan s ha kifogy a szussza, majd életet kalapálnak belé. Gyártanak itt portáldarut, háziasan mondva emelőbikát, de nem kell félni, ez a bika nem öklel fel senkit. A csörlővel szintén emelni lehet, téglát, követ, egyebet, de ez nem olyan erős, mint a bika, ebben csak kisbikányi erő van, de azért jó erős jószág ez is.

MOZGOLÓDÁS.

A szakoktatást abbahagyva elárulom, hogy páran az értelmiségiek közül nem nagyon mozgolódnak, ha mozgalmi munkáról van szó, mozgolódás részükről csak akkor van, ha hazamenésről van szó. Mozgolódás reggel is támad, különösen, ha késésben van az illető.

HASZNOS MOZGOLÓDÁS.

Az igazi, a hasznos mozgolódást az átképzősöknél lehet tapasztalni. Tegnap még a rántást keverte a kislány, ma csörlő számára esztergál alkatrészt, de este azért a rántást is megkeverheti. Tegnapelőtt még a kulák Riskáját fejte a lányka s ma a gyorsvágás fogásain jár az esze. A legény, ki szakma nélkül tengett a világban, itt szakmát kap s a heptikás betonkeverő-gép keze alatt új életet nyer. Kisebbik hiba az, hogy némelyik oktató nem elég jó pedagógus és lelki nyaklevessel akarja szakmunkássá masszírozni az újonc átképzőst. Az átképzősök között is akad hibával rendelkező — az ész máshol mereng, szorgalom híján sültgalambként várják a szakmunkássá válás pillanatát. De általában úgy oktató, mint átképzős ötösre vizsgázik szorgalomból s munkakészségből, de nem a régi dacíféle ötösre, hanem az újra.

HATÁRIDŐ.

Büszke lehet az Építőgépjavító arra is, hogy a szállítási határidőket szigorúan betartja, nem emlegetnek szenteket Pentelén vagy a Béke-utcai építkezésen az ÉGJ-vel kapcsolatban. Mi ezt saját szemünkkel, kezünkkel és eszünkkel ellenőriztük, de ha valamelyik házépítkezésnél mégis azt mondják égnek emelt (helyesebben: ÉGJ-nek emelt szemmel): hogy azt, a . . . (tovább nem mondjuk) akkor a határidőről szóló információnkat határidőn belül meg fogjuk reklamálni.

VÉGEZETÜL.

Az Építőgépjavító rohamléptekkel fejlődő üzem, szinte gyár. Jó elvtársak, jó szakmunkások, lelkes fiatalok dolgoznak itt s akik pedig nem állnak helyt, majd csak tanulnak a jók jó példájából. Ezekután nincs más kívánságunk, minthogy az Építőgépjavító olyan üzem legyen, hogyha valahol beszélnek róla az emberek, kedvtelve mondhassák: az Építőgépjavító? Az ÉGJ? Az igen. Tegnap még senki sem hallott róla s ma már a verebek is csiripelik jó munkáját s jó munkája öregbíti növekedő jóhírét.

NAGY S. JÓZSEF.

A jó kertész

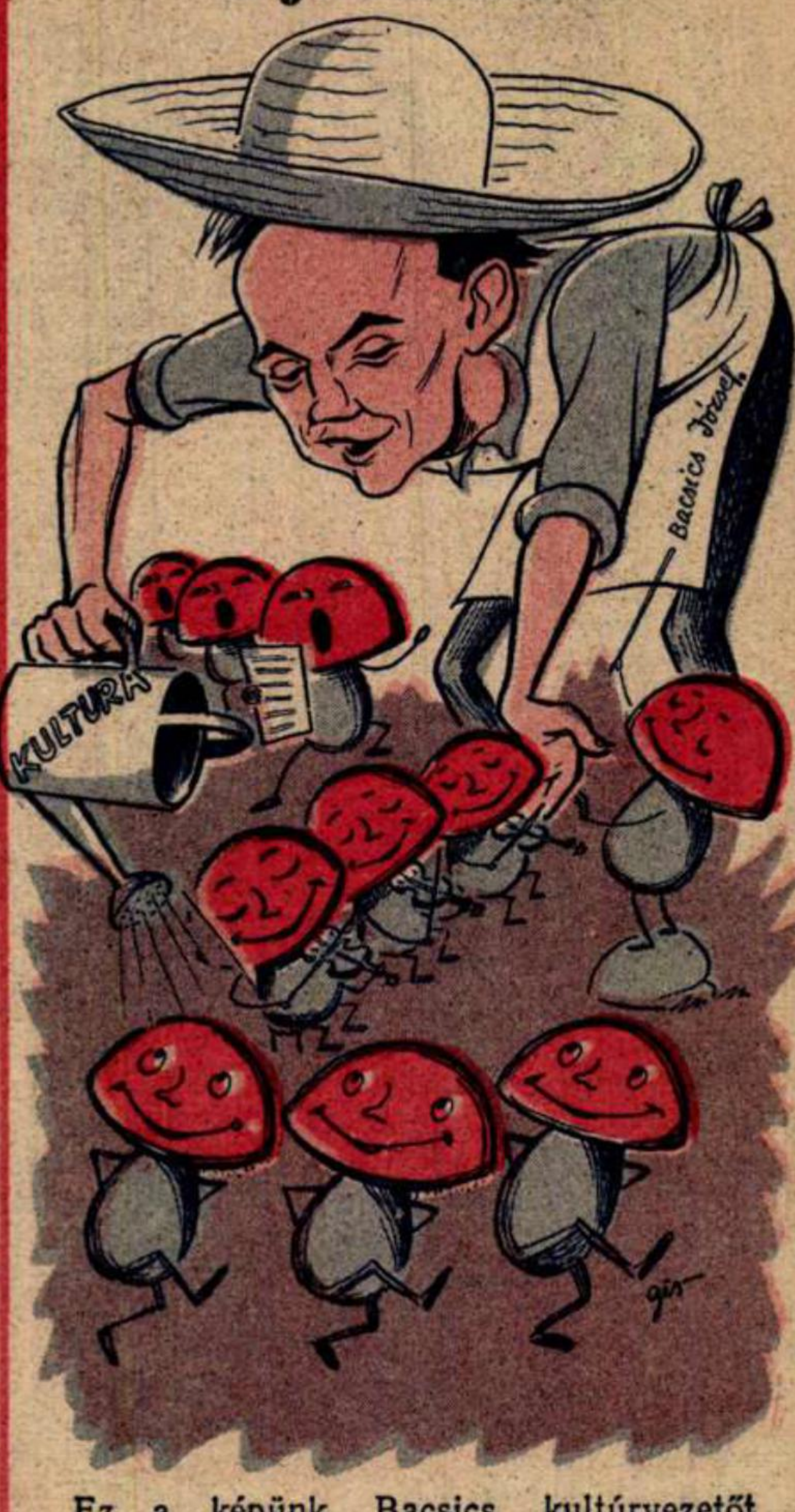

Ez a képünk Bacsics kultúrvezetőt ábrázolja, aki szinte a földből növesztette ki a gombamódra szaporodó táncos, zenés, énekes és színjátszó csoportokat.

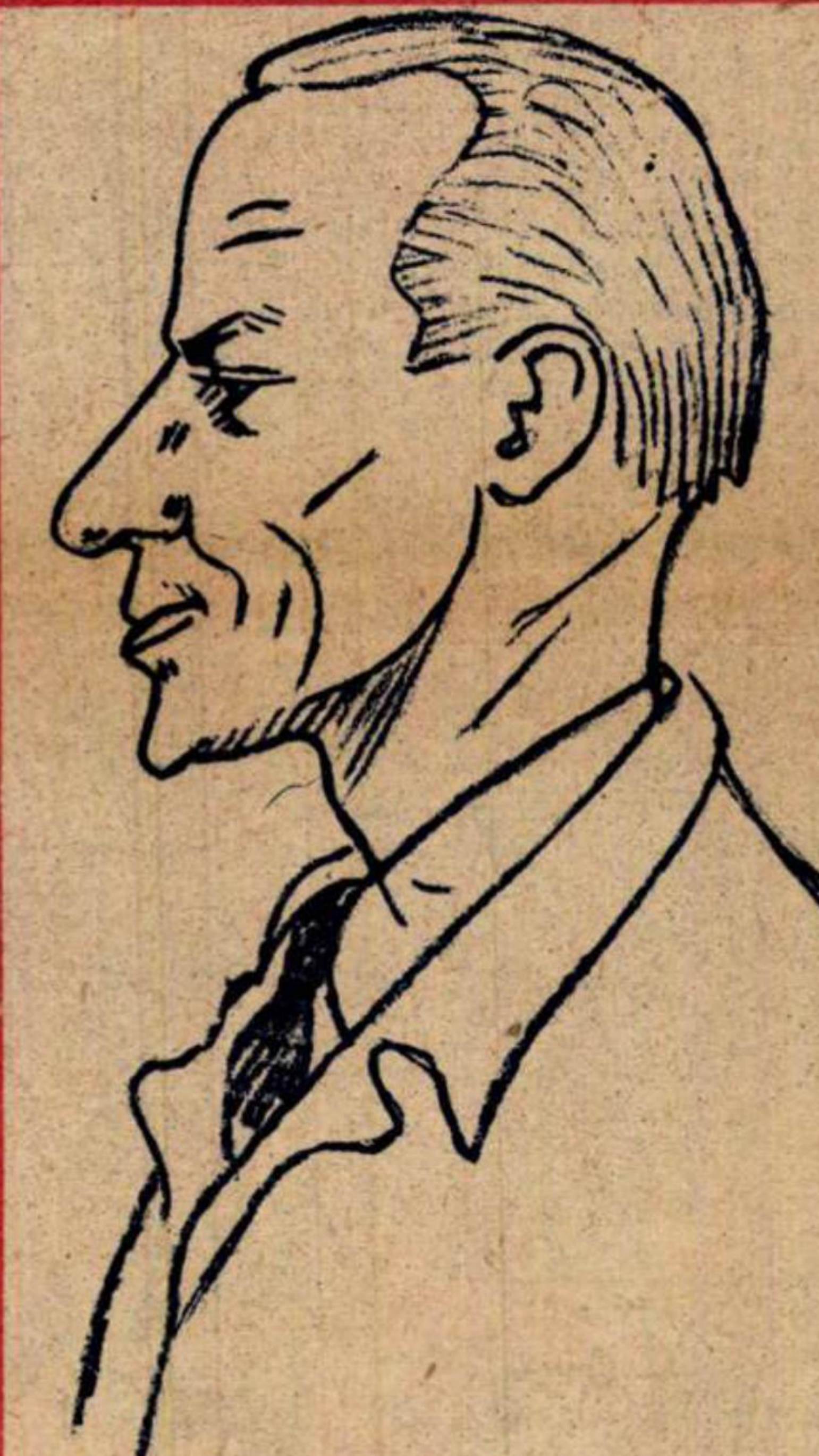

A romlásnak indult villanymotorokat javítja Csüdör Lajos sztahánovista szerelő. Javítás után a motorok áramtelt szívvel dobogják: „nem véletlenül lett a doktorunk sztahánovista."

Hárman vagyunk uram, hárman

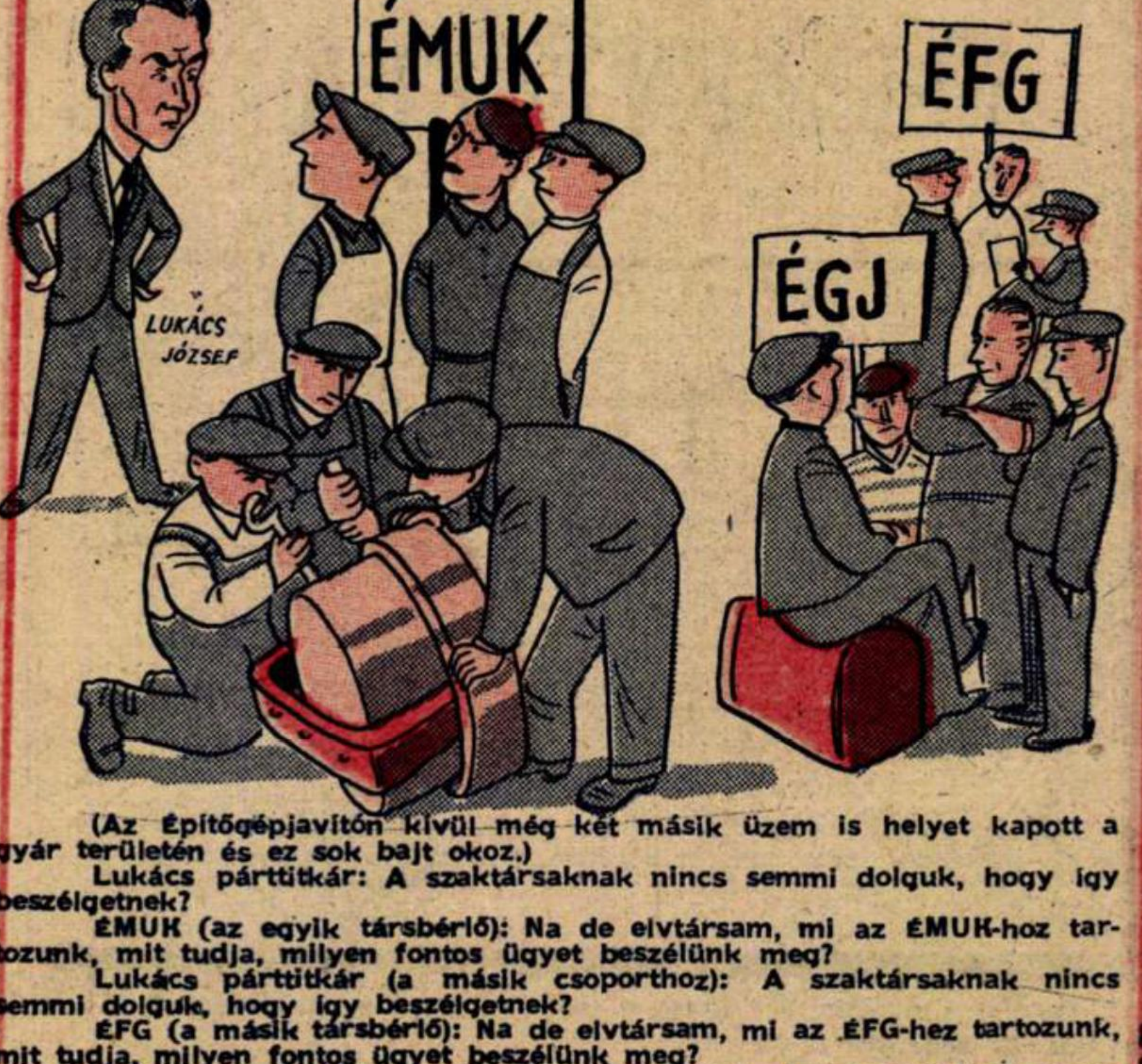

(Az Építőgépjavítón kívül még két másik üzem is helyet kapott a gyár területén és ez sok bajt okoz.)

Lukács párttitkár: A szaktársaknak nincs semmi dolguk, hogy így beszélgetnek?

ÉMUK (az egyik társbérlő): Na de elvtársam, mi az ÉMUK-hoz tartozunk, mit tudja, milyen fontos ügyet beszélünk meg?

Lukács párttitkár (a másik csoporthoz): A szaktársaknak nincs semmi dolguk, hogy így beszélgetnek?

ÉFG (a másik társbérlő): Na de elvtársam, mi az ÉFG-hez tartozunk, mit tudja, milyen fontos ügyet beszélünk meg?

Lukács (önmagában): Ó szeretett építésügyi minisztérium, segíts rajtunk valahogy, hiszen mi tehozzád tartozunk!

Makszimenko kanala

Makszimenko, a híres szovjet sztahanovista kőműves ittartózkodása során ebbe az üzembe is ellátogatott. A híre megelőzte őt s mikor betoppant, már várta az örvendező kíváncsiak tömege. De akadt néhány hitetlen Tamás is. Makszimenko Magyarországra a gyorsfalazást jött bemutatni s itt az építőgép javító üzemben inkább figyelmességből mutatta be eredményes módszerét. A gyorsfalazási módszer egyik fontos kelléke a speciális Makszimenko-féle vakolókanál. Ez a kanál a tégla faragására, darabolására is szolgál és teljes egészében kiküszöböli az eddig használatos kalapácsot.

A kanál egyik oldala éles, mint a beretva s ez az él kenyérként szeletelte, faragta a téglát. Amellett, hogy a kalapáccsal való szöszmötölés eltűnt, Makszimenko kanalával villámgyorsan lehetett dolgozni s még a mindenre legyintő hitetlen Tamások is kalapot emeltek okos szerszáma előtt. Néhányan ugyan azt állították, hogy egyszerű, mint a pofon, de mi erre a következőket mondjuk:

Viszont ezekre az egyszerű dolgokra nem is olyan nagyon egyszerű rájönni s így vagyunk a kiváló munkamódszerét nekünk szívesen átadó újító és sztahanovista Makszimenko elvtárs esetében is.

Bemutatjuk Paczolait

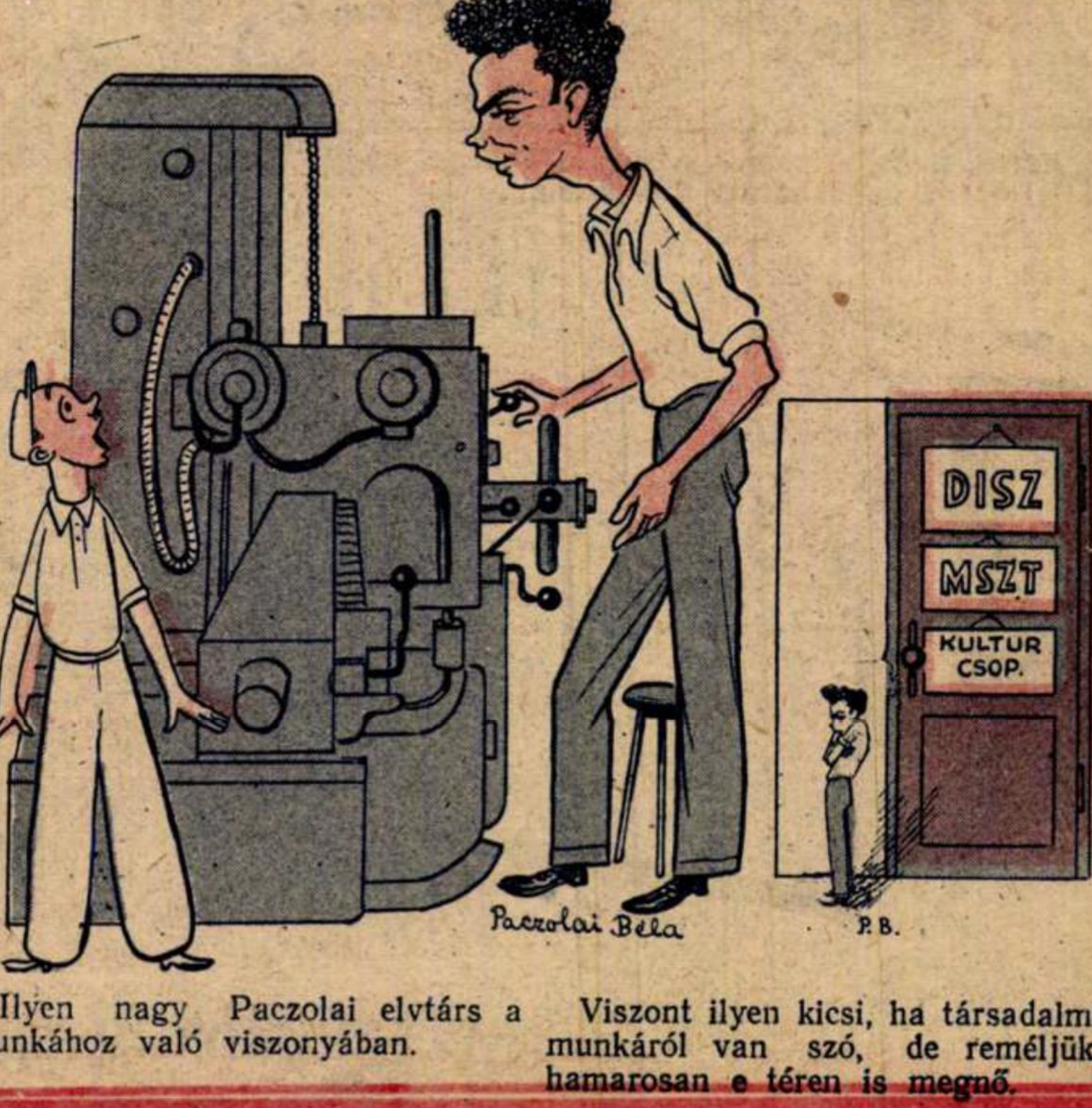

Ilyen nagy Paczolai elvtárs a munkához való viszonyában.

Viszont ilyen kicsi, ha társadalmi munkáról van szó, de reméljük, hamarosan e téren is megnő.

Jövő héten: a Szentes-kiskirálysági „Ifjú Gárda" termelő szövetkezetben